THE NUMBER ONE BESTSELLERS

EOIN COLFER

ARTEMIS FOWL

Sự cố Bắc Cực

"Xuất sắc một cách tinh quái" - *Independent*
"Colfer đã làm tốt hết sức, gây được tiếng vang"
New York Times Book Review

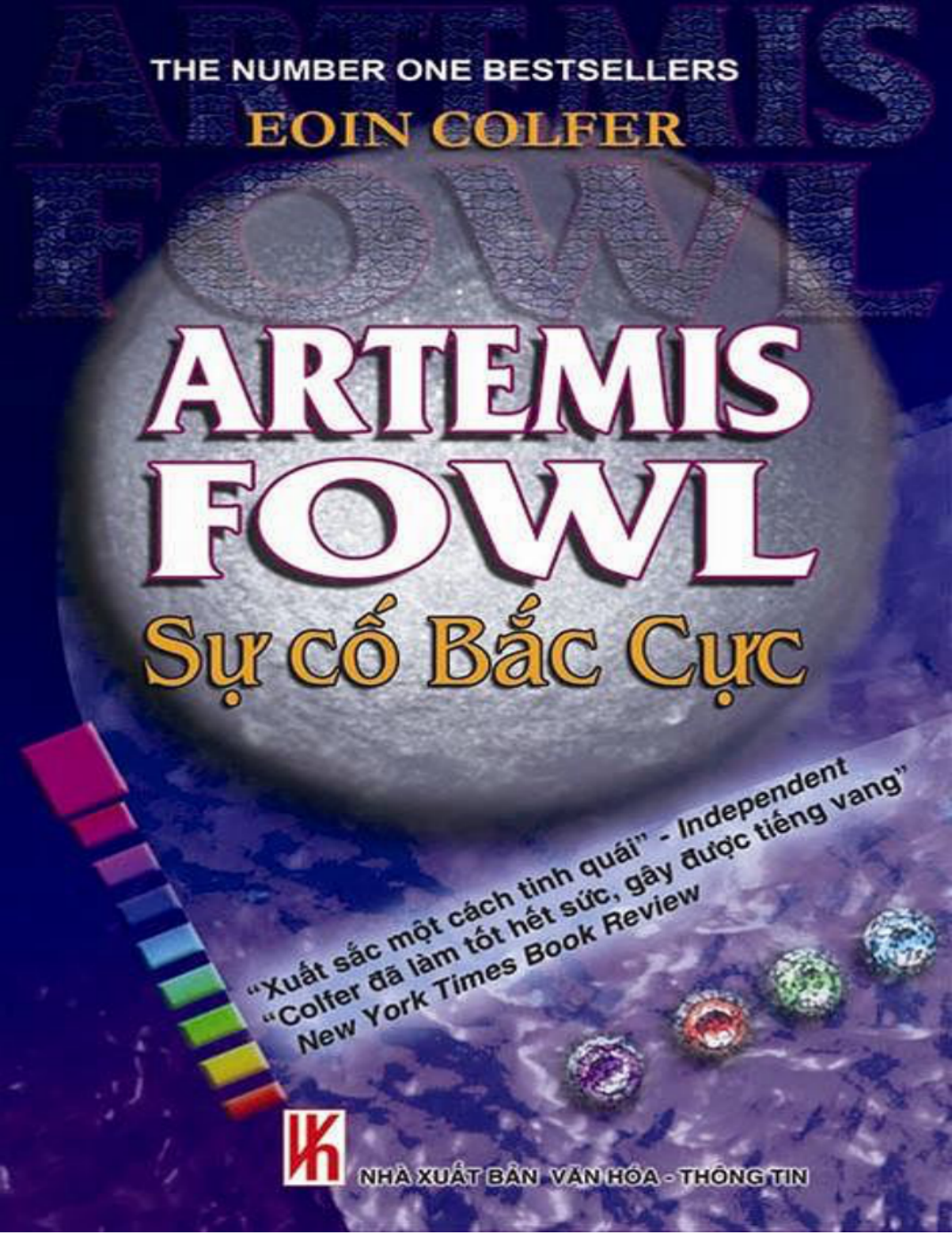

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN

Artemis Fowl
SỰ CỐ BẮC CỰC

EOIN COLFER

Đánh máy bởi coladen
http://www.thuvien- ebook.com/forums/
Người dịch: Trần Đình Hiến
Nhà xuất bản Văn hóa – Thông tin
Hà Nội - 2006

MỤC LỤC

Phần mở đầu..
Chương 1: Quan hệ gia đình..
Chương 2: Cuộc tuần tra với Chix..
Chương 3: Xuống lòng đất.
Chương 4: Fowl vô tội
Chương 5: Con gái của bố..
Chương 6: Cơ hội chụp ảnh..
Chương 7: Nối liền những dấu chấm...
Chương 8: Đến Nga với những đôi găng tay..
Chương 9: Nơi trú ẩn không an toàn..
Chương 10: Rắc rối và bất hòa..
Chương 11: Chẳng có gì phải rối lên..
Chương 12: Các chàng trai trở lại
Chương 13: Sẵn sàng chiến đấu..
Chương 14: Ngày của cha..
Một hay hai phần kết.
Cuộc phỏng vấn hiếm hoi với tên tội phạm bậc thầy..

Artemis Fowl

Phân tích tâm lý học

Trích từ *Thời niên thiếu*

Ở tuổi 13, nhân vật của chúng ta, Artemis Fowl, đã tỏ ra là một trí tuệ hơn người so với bất cứ ai kể từ Wolfgang Amadeus Mozart. Artemis đã đánh bại vô địch cờ châu Âu Evan Kashoggi trong một cuộc thi đấu trực tuyến, là tác giả của 27 bằng sáng chế và giành quyền thiết kế nhà hát mới ở Dublin. Cậu ta cũng đã làm một chương trình chuyển hàng triệu đô la từ ngân hàng Thụy Sĩ vào tài khoản của mình, nhái lại hơn một tá tranh trừu tượng nổi tiếng và lừa Cộng đồng phép thuật lấy một lượng vàng lớn.

Vậy câu hỏi là tại sao? Cái gì đã làm cho Artemis sa vào những hành động tội lỗi như vậy? Câu trả lời nằm ở bố cậu ta.

Artemis Fowl cha là người đứng đầu một tổ chức tội phạm hoạt động từ khu vực cảng Dublin đến khu xóm liều Tokyo, nhưng ông ta lại có tham vọng trở thành một nhà kinh doanh chân chính. Ông ta mua một tàu buôn, chất lên đó 250 ngàn lon cola và chở đến Murmansk ở vùng Bắc Nga, nơi ông ta có thể có một vụ làm ăn hứa hẹn thu lợi trong vài chục năm.

Thật không may, Mafia Nga quyết định rằng họ không muốn một kẻ Ailen đến xé lẻ thị trường của mình, và đã đánh đắm con tàu Fowl Star ở vịnh Kola. Người ta tuyên bố là Artemis Fowl đệ nhất đã mất tích, và coi như là đã chết.

Artemis con giờ đây cầm đầu một tổ chức với số vốn ít ỏi. Để khôi phục lại sự nghiệp của gia đình, cậu ta đã dấn thân vào con đường tội lỗi và kiếm được hơn 15 triệu bảng trong hai năm ngắn ngủi.

Số tiền lớn này chủ yếu dùng để trang trải cho chuyến đi tìm kiếm ở Nga. Artemis không tin rằng cha mình đã chết, mặc dù mỗi ngày qua lại càng chứng tỏ thêm điều ấy.

Artemis xa lánh những bạn cùng lứa khác và không muốn đến trường, cậu ta thích dành thời gian để lập kế hoạch cho những phi vụ mới.

Nhưng mặc dù những chiến tích của tuổi 14 ấy của cậu thật đáng sợ và nguy hiểm, đó có lẽ là điều tốt nhất có thể. Ít nhất thì cậu ta cũng đã có cơ hội cọ xát và gặp gỡ một số người.

Nhưng thật đáng tiếc là hầu hết bọn họ đều cố gắng tìm cách giết cậu ta.

Báo cáo của bác sĩ tâm lý J. Argon,
tư liệu cho Viện hàn lâm LEP.

Phần mở đầu

Murmansk, miền Bắc nước Nga, hai năm trước.

Hai người Nga túm tụm quanh đống lửa, cố gắng đẩy lùi cái lạnh một cách vô ích. Vịnh Kola chẳng phải nơi mà người ta nên đến sau tháng 9, nhất là Murmansk. Ở Murmansk, ngay cả gấu Bắc Cực cũng phải quàng khăn. Không nơi nào lạnh lẽo hơn nơi đây, có lẽ chỉ trừ Noril'sk.

Hai gã này là những tên Mafia vốn quen với việc ngồi trong những chiếc BMW ăn cắp được trong những buổi tối giá lạnh. Gã to xác hơn, Mikhael Vassikin, xem lại chiếc Rolex giả hiệu dưới tay áo của chiếc áo choàng lông thú.

- Cái này đông cứng lại mất - gã gõ gõ lên mặt đồng hồ - Tao phải làm gì với nó bây giờ?

- Đừng càu nhàu nữa - gã còn lại tên là Kamar nói - Ngay từ đầu, tại mày mà chúng ta bị kẹt lại ở đây.

Vassikin ngừng lại:

- Cái gì cơ? - Nhiệm vụ của chúng ta rất đơn giản: đánh đắm chiếc Fowl Star. Tất cả những việc mày phải làm là thổi bay khoang hàng hoá. Có Chúa biết, nó là một con tàu to đấy chứ. Thổi bay khoang hàng và đánh chìm nó. Nhưng không, Vassikin vĩ đại lại đánh vào đuôi tàu. Thậm chí cả quả tên lửa cũng chẳng làm nên chuyện. Thế nên bây giờ chúng ta mới phải tìm đường sống sót.

- Nó chìm rồi, đúng không?

Kamar nhún vai:

- Thì sao. Nó chìm quá chậm, và hành khách còn khối thì giờ để túm lấy cái gì đó. Vassikin, nhà thiện xạ nổi tiếng cơ đấy! Bà ngoại tao còn bắn khá hơn mày nữa.

Lyubkhin, gã Mafia ở trên bến, tiến lại gần trước khi câu chuyện trở thành một cuộc cãi vã nảy lửa.

- Có chuyện gì thế? - Gã Yakut to như con gấu hỏi.

Vassikin nhổ vào bức tường của bến:

- Mày nghĩ thế nào. Mày có tìm được gì không?

- Cá chết và những cái thùng vỡ - gã Yakut nói, đưa cho hai gã kia một cốc nước bốc khói - Chẳng còn gì sống sót. Đã 8 giờ trôi qua rồi. Tao đã cho người kiểm tra tất cả dọc đường xuống đến Green Cape.

Kamar tu một hơi, sau đó khạc ra một cách ghê tởm.

- Cái quái gì thế này. Dầu à?

Lyubkhin cười to:

- Cola nóng đấy. Từ tàu Fowl Star. Nó dạt vào bờ cả thùng. Đêm nay chúng ta thực sự ở trên vịnh Kola rồi.

- Coi chừng đấy - Vassikin nói, đổ thứ chất lỏng đó xuống tuyết - Thời tiết này làm tao nóng máu. Thế nên đừng có nói mấy câu đùa khốn kiếp của mày nữa. Tao phải nghe thằng Kamar là đủ rồi.

- Không lâu nữa đâu - bạn gã lầm bầm - Quét thêm một lần nữa là chúng ta chấm dứt tìm kiếm. Chẳng cái gì sống sót được trong thứ nước này trong 8 giờ đâu.

Vassikin chìa cái cốc rỗng của mình ra:

- Mày không có cái gì mạnh hơn à? Một ít vodka để chống lại cái rét này? Tao biết là mày luôn giấu một bình ở đâu đó.

Lyubkhin thọc tay vào túi quần, nhưng bỗng ngừng lại khi chiếc điện đàm cầm tay cài ở thắt lưng phát tín hiệu. Ba tiếng nổ vang lên.

- Ba phát. Tín hiệu đó.

- Tín hiệu gì?

Lyubkhin đi nhanh xuống bến, ngoảnh mặt lại hét:

- Ba tiếng trên vô tuyến điện. Nó có nghĩa là K9 tìm thấy ai đó.

Kẻ sống sót không phải người Nga. Điều đó thể hiện rõ trên quần áo của ông ta. Tất cả, từ bộ cánh được thiết kế cầu kì đến tấm áo khoác da, rõ ràng đã được mua ở Tây Âu, có thể còn là ở Mỹ. Chúng được cắt may rất khéo, và được làm từ chất liệu cao cấp nhất.

Mặt dù quần áo của người đàn ông còn khá nguyên vẹn, nhưng cơ thể ông ta lại không được lành lặn. Đôi chân trần và tay thâm tím lại vì lạnh. Một chân treo lủng lẳng kì lạ dưới đầu gối, và mặt ông ta bị bỏng khủng khiếp.

Nhóm tìm kiếm đã mang ông ta ra khỏi một cái khe cách ba klick về phía Nam cảng, trên một tấm vải dầu tạm bợ. Đám người vây quanh phần thưởng của mình, giậm chân cho cái lạnh không chui vào giày. Vassikin thúc khuỷu tay đi qua đám đông, quỳ xuống xem xét gần hơn.

- Chắc chắn ông ta bị gãy chân rồi - gã nhận xét - Vài ngón tay nữa. Mặt trông cũng không được ổn lắm.

- Cám ơn, bác sĩ Mikhain - Kamar nói cộc lốc - Có thẻ căn cước không?

Vassikin lục lọi nhanh như một tên trộm. Chỉ có ví và đồng hồ.

- Chẳng có gì. Thật kì lạ. Mày có nghĩ là một người đàn ông giàu có thế này phải có vài vật dụng cá nhân chứ, phải không?

Kamar gật đầu:

- Phải - Gã quay sang đám người vây quanh - Mười giây, không thì sẽ có chuyện đấy. Giữ lấy tiền, mọi thứ khác thì trả lại.

Đám thuỷ thủ nghĩ một lúc. Gã không to con lắm, nhưng là Mafia, một tổ chức tội phạm của Nga. Cái ví da được liệng ra từ đám đông, trượt xuống chỗ trũng của tấm vải dầu. Lúc sau bổ sung thêm cái đồng hồ Cartier bằng vàng nạm kim cương. Nó đáng giá bằng năm năm lương trung bình của một người Nga.

- Quyết định sáng suốt đấy - Kamar nói - Vốc đống của lên.

- Thế nào? - Vassikin hỏi - Chúng ta giữ hắn lại chứ?

Kamar lôi ra một cái thẻ Visa bằng bạch kim từ chiếc ví da dê, kiểm tra tên.

- Ồ chúng ta sẽ giữ hắn - gã trả lời, bật điện thoại - Chúng ta giữ hắn lại và đắp cho hắn một cái chăn. Hắn mà bị viêm phổi thì may mắn của chúng ta đi tong. Tin tao đi, chúng tao không muốn có chuyện gì xảy ra với hắn đâu. Hắn là tấm vé cho chúng ta đến thiên đàng đấy.

Kamar trở nên phấn khích, điều này hoàn toàn khác với tính cách của gã.

Vassikin đứng lên:

- Mày gọi cho ai đấy, gã này là ai?

Kamar ấn một số từ danh sách gọi nhanh:

- Tao gọi cho Britva. Thế mày nghĩ là tao gọi cho ai?

Vassikin tái mặt. Gọi cho sếp rất nguy hiểm. Britva nổi tiếng bởi việc bắn hạ những kẻ đểm tin xấu.

- Tin tốt chứ, hả? Mày gọi để báo tin tốt chứ?

Kamar búng cái thẻ cho gã kia:

- Đọc đi.

Vassikin xem xét tấm thẻ một lúc.

- Tao không biết đọc tiếng Anh. Nó viết gì thế? Tên hắn là gì?

Kamar nói cho gã biết. Một nụ cười giãn ra trên mặt Mikhain - Gọi đi - gã nói.

Chương 1: Quan hệ gia đình

Tin chồng mất tích đã ảnh hưởng sâu sắc đến Angeline Fowl. Bà rút vào phòng và từ chối đi ra ngoài. Bà trốn tránh bản thân, thích mơ về quá khứ hơn là đối mặt với hiện tại. Bà khó hồi phục được nếu cậu con trai bà, Artemis Đệ nhị, không tiến hành thoả thuận với Holly Short: sự tỉnh táo của mẹ cậu, đổi lại là một nửa số vàng mà cậu đã ăn cắp của đội cảnh sát của những người có phép thuật. Mẹ cậu hoàn toàn hồi phục, Artemis con tập trung nỗ lực vào việc tìm kiếm bố mình, bên cạnh đó còn đầu tư lớn lượng tài sản gia đình vào chuyến đi tìm bố ở Nga và các công ty sở hữu trí tuệ, khai thác Intemet địa phương.

Cậu Artemis trẻ tuổi đã thừa hưởng một khả năng lừa đảo vượt trội của họ nhà Fowl. Tuy nhiên, cùng với sự hồi phục của mẹ cậu, một phụ nữ xinh đẹp và đức hạnh, ngày càng khó cho cậu để nhận ra khả năng thiên tài của mình. Khả năng đó là cần thiết hơn bao giờ hết để tìm ra bố cậu.

Angeline, quẫn trí bởi nỗi ám ảnh của con trai và lo sợ những ảnh hưởng của sự việc hai năm về trước đối với cậu, đã quyết định gửi đứa con trai 13 tuổi của mình vào trường luật. Thật tội nghiệp cho cậu bé. Trường luật, đó là...

Trường Thánh Bartleby dành cho các quý ông trẻ tuổi quận Wicklow, Ailen, hiện tại.

Tiến sĩ Po ngả người trên ghế bành, mắt liếc qua tờ giấy để trước mặt.

- Nào, cậu Fowl, chúng ta nói chuyện chứ.

Artemis thở dài, đưa tay vuốt mái tóc đen trên vầng trán rộng nhợt nhạt. Đến khi nào người ta mới hiểu ra rằng một bộ óc như cậu ta thì không thể phân tích được? Chính cậu còn đọc nhiều sách tâm lí học hơn bất cứ người tư vấn nào. Cậu ta còn từng viết một bài cho Tạp chí các nhà tâm lí dưới bút danh tiến sĩ F. Roy Dean Schlippe.

- Tất nhiên rồi, thưa Tiến sĩ. Hãy nói về cái ghế của ngài. Thời Victoria phải không ạ?

Po cọ tay ghế một cách trìu mến:

- Đúng, khá đúng. Một trong những vật gia truyền. Ông nội tôi đã mua được nó trong một phiên đấu giá tại Sotheby. Hiển nhiên là nó đã từng ở trong cung. Cái mà Nữ hoàng thích nhất.

Nụ cười kéo rộng miệng Artemis ra chừng một centimet.

- Thật vậy sao, Tiến sĩ. Họ thường không chấp nhận dùng đồ giả trong cung đâu.

Tiến sĩ Po xiết chặt vào tay vịn làm căng lớp da mòn cũ kỹ

- Đồ giả? Tôi đảm bảo với cậu, cậu Fowl, cái này hoàn toàn là đồ thật.

Artemis nghiêng người xem gần hơn:

- Thật tinh xảo, tôi đồng ý với ngài. Nhưng ngài thử nhìn xem - Po nhìn chằm chằm theo ngón tay cậu chỉ - Những đường khâu đó. Ngài có thấy những đường khâu chéo phía trên? Làm bằng máy. Sớm nhất là vào năm 1920. Ông nội ngài bị lừa rồi. Nhưng vậy thì có sao chứ? Một cái ghế chỉ là một cái ghế. Của ai chẳng quan trọng, phải không, Tiến sĩ!

Po nguệch ngoạc mấy chữ một cách tức tối, cố che giấu sự mất bình tĩnh

- Phải, Artemis, thật tài tình. Đúng như tài liệu về cậu đã nói. Thích chơi khăm. Giờ thì ta trở lại với cậu chứ ?

Artemis Fowl Đệ nhị vuốt thẳng nếp li quần.

- Có vấn đề đấy, Tiến sĩ ạ.

- Vậy sao. Và đó là cái gì?

- Vấn đề ở chỗ tôi biết Cuốn sách để trả lời cho bất kì câu hỏi nào ngài quan tâm.

Tiến sĩ Po ghi nhanh vào tập giấy có dễ đến một phút:

- Chúng ta có vấn đề, Artemis. Nhưng không phải điều đó - cuối cùng ông nói.

Artemis gần như mỉm cười. Không nghi ngờ gì nữa, vị tiến sĩ này lại cho cậu ta một thuyết khác có thể đoán trước được. Ngày hôm nay còn có rắc rối gì nữa đây? Có lẽ là tính đa nhân cách, hoặc có thể ông ta là một kẻ nói dối bệnh hoạn?

- Vấn đề là cậu không coi trọng bất kì ai để đối xử với họ cho công bằng. Artemis hoàn toàn bất ngờ trước câu nói đó. Vị tiến sĩ này khá hơn những người khác.

- Thật buồn cười. Tôi vẫn rất kính trọng một vài người đấy chứ.

Po không rời mắt khỏi cuốn ghi chép của mình:

- Vậy sao. Ví dụ là ai nào?

Artemis suy nghĩ một lát:

- Albert Einstein. Các lí thuyết của ông khá chính xác. Và Archimedes, nhà toán học Hi Lạp.

- Vậy những người mà cậu biết ngoài đời thì sao?

Artemis tập trung suy nghĩ. Chẳng có ai hiện ra trong óc cậu cả.

- Gì cơ. Không có ai à?

Artemis nhún vai:

- Có vẻ như ngài đã biết tất cả các câu trả lời, phải không Tiến sĩ Po? Tại sao ngài không nói cho tôi?

Po mở một cửa sổ trên chiếc máy tính xách tay của mình:

- Thật là phi thường. Mỗi khi tôi đọc cái này...

- Tiểu sử của tôi chăng?

- Phải, nó nói lên được nhiều điều.

- Ví dụ như...? - Artemis hỏi, tỏ vẻ thích thú với thông tin bản thân.

Tiến sĩ Po in một trang ra.

- Đầu tiên là bạn của cậu. Butler. Một vệ sĩ, tôi hiểu. Đó khó có thể là một tình bạn phù hợp với một cậu bé nhạy cảm. Sau đó là mẹ cậu. Một phụ nữ tuyệt vời theo ý tôi nhưng hoàn toàn chẳng có ảnh hưởng gì đến hành vi ứng xử của cậu cả. Cuối cùng là bố cậu. Theo tài liệu này thì ông ấy cũng không có vai trò gì quan trọng lắm ngay cả khi còn sống.

Lời bình luận thật cay, nhưng Artemis không có ý định để cho ông tiến sĩ biết điều đó.

- Tài liệu của ngài không chính xác rồi, Tiến sĩ - cậu nói - Bố tôi vẫn còn sống. Có lẽ là mất tích, nhưng vẫn còn sống.

Po kiểm tra lại trang tài liệu:

- Thật ư ? Tôi được biết là ông ấy đã mất tích gần hai năm rồi. Tại sao, toà án đã tuyên bố là ông ấy chết rồi cơ mà.

Giọng nói Artemis không chút xúc động nhưng tim cậu đập mạnh:

- Tôi không quan tâm toà án hay hội Chữ thập đỏ nói gì. Ông ấy vẫn còn sống, và tôi sẽ tìm thấy ông.

Po tìm một ghi chép khác.

- Nhưng ngay cả khi bố cậu có thể trở về thì sao? - ông hỏi - Liệu cậu có tiếp bước ông ấy không? Liệu cậu có trở thành tội phạm như ông ấy không? Hay có lẽ cậu đã làm rồi?

- Bố tôi không phải là tội phạm - Artemis nhấn mạnh với vẻ bực dọc - Ông đã chuyển toàn bộ tài sản của chúng tôi vào hoạt động kinh doanh hợp pháp. Dự án Murmansk hoàn toàn nghiêm túc.

- Cậu đang tránh trả lời thẳng vào câu hỏi, Artemis - Po nói. Nhưng Artemis đã gặp đủ loại câu hỏi kiểu này. Đến lúc chơi một trò nhỏ rồi.

- Tại sao chứ, Tiến sĩ? - Artemis tỏ vẻ sửng sốt - Đây là một lĩnh vực nhạy cảm. Ngài biết đấy, tôi có thể mắc chứng trầm cảm.

- Tôi nghĩ là cậu có thể - Po nói - có cảm giác đã chọc thủng được phòng tuyến. Đây là trường hợp đó phải không?

Artemis vùi mặt vào bàn tay:

- Mẹ tôi, Tiến sĩ ạ.

- Mẹ cậu ư ? - Po lặp lại, cố gắng kiềm chế sự phấn khích trong giọng nói. Artemis đã sa thải đến nửa tá cố vấn khỏi trường Thánh Bartleby trong năm nay. Nói thẳng ra Po đang có nguy cơ phải khăn gói ra đi. Nhưng giờ thì...

- Mẹ tôi, bà...

Po nghiêng người trên chiếc ghế Victotia giả hiệu:

- Mẹ cậu, bà...?

- Bà bắt tôi phải chịu đựng những buổi trị liệu nực cười này khi trường của những người được gọi là các cố vấn này còn chán hơn cả

mấy nhà cải cách suy nghĩ lầm lạc.

Po thở dài:

- Tốt thôi. Artemis. Cứ tiếp tục theo cách của cậu, nhưng cậu sẽ chẳng bao giờ thanh thản nếu tiếp tục trốn tránh các vấn đề của mình.

Điện thoại rung đã cứu Artemis thoát khỏi những lời giáo huấn tiếp theo. Nó có mã của đường dây bảo mật. Chỉ một người có số mà thôi. Cậu rút điện thoại khỏi túi và bật tai nghe:

- Gì thế?

Giọng của Butler vang lên:

- Artemis, tôi đây.

- Tất nhiên. Tôi đang mắc bận vài thứ.

- Chúng ta có một bức điện.

- Thế à. Từ đâu vậy?

- Tôi không biết chính xác. Nhưng nó liên quan tới chiếc Fowl Star.

Một cơn choáng chạy dọc sống lưng Artemis:

- Ông đang ở đâu thế?

- Cổng chính.

- Tốt. Tôi ra ngay.

Tiến sĩ Po tháo kính:

- Vụ này chưa xong đâu, chàng trai ạ. Hôm nay chúng ta đã đạt được vài bước tiến, mặc dù cậu không công nhận. Đi đi và tôi buộc phải thông báo việc này với Viện trưởng.

Lời nói chẳng lọt vào tai Artemis. Dường như cậu đang ở một nơi khác rồi. Dòng điện quen thuộc chạy rần rật khắp người cậu. Điềm này báo trước một sự khởi đầu nào đó. Cậu cảm thấy thế.

Chương 2: Cuộc tuần tra với Chix

Bờ Tây, Thành phố Haven, Đội cảnh sát trinh thám những thành tố ngầm (trực thuộc đội đặc nhiệm LEP)

Hình ảnh quen thuộc của lũ yêu tinh thường là bé nhỏ và có màu xanh - tất nhiên, đấy là theo trí tưởng tượng của con người, còn các thiên thần có hình mẫu riêng của họ. Con người thường hình dung các thành viên của đội Cảnh sát Trinh thám Lower Elements như những ông thần lùn giữ của hung hăng hay một lũ yêu tinh được tuyển thẳng từ trường huấn luyện về.

Đại uý Holly Short chẳng hề giống thế chút nào. Thực sự thì chẳng ai có thể nghĩ cô lại là thành viên của đội đặc nhiệm LEP cả. Nếu phải đoán nghề của cô thì với dáng đứng như một con mèo và cơ bắp gân guốc, người ta sẽ nghĩ cô là huấn luyện viên thể dục hay nhà thám hiểm chuyên nghiệp. Nhưng nếu nhìn kĩ hơn vào đôi mắt trên khuôn mặt xinh đẹp, người ta sẽ thấy một nghị lực bùng cháy có thể thắp sáng ngọn nến ở cách đó mười bước chân, và với trí thông minh sắc sảo của mình, cô đã trở thành một trong những nhân viên được coi trọng nhất ở Recon.

Tất nhiên, đáng lẽ ra, cô chẳng thể đứng trong đội ngũ Recon được. Kể từ vụ Artemis Fowl, khi cô bị bắt cóc đề đòi tiền chuộc, thì vị trí nữ cảnh sát hàng đầu Recon chẳng còn nữa. Lí do duy nhất giúp cô không phải ở nhà chăm bẵm mấy cây dương xỉ là vì chỉ huy Root doạ sẽ từ chức nếu Holly bị đình chỉ công tác. Root biết, mặc dù Hội đồng Các Vấn đề Nội bộ có tin hay không rằng việc Holly bị bắt cóc không phải lỗi của cô và chính nhờ sự nhanh trí của mình mà cô còn giữ được mạng sống.

Nhưng các thành viên Hội đồng chẳng mấy quan tâm đến tính mạng của một người. Họ chỉ nghĩ đến số vàng bị mất mà thôi. Và theo họ thì đã tiêu tốn một khoản tiền không nhỏ từ quỹ tiền chuộc Recon. Holly đã chuẩn bị bay lên mặt đất, tóm cổ Artemis buộc cậu ta phải trả lại số vàng, nhưng sự việc lại không diễn ra như vậy: Cuốn sách, bộ kinh thánh thiêng liêng nói rằng khi người nào đó đoạt được vàng của thiên thần thì anh ta có quyền giữ chúng.

Vì thế, thay vì lột lon của cô, Hội đồng Các Vấn đề Nội bộ quyết định bắt cô làm một công việc chán ngắt ở một nơi mà cô không thể gây hại gì. Việc tuần tra giám sát là lựa chọn hiển nhiên. Holly được đưa vào bộ phận Hải quan và Thuế, kẹt trong khu Chúa tể, bám trên vách đá trông xuống đường trượt thang máy khẩn cấp. Một nhiệm vụ bế tắc.

Người ta nói rằng buôn lậu là mối quan tâm lớn của LEP. Không

phải đồ trốn thuế, chúng nhìn chung đều vô hại như kính râm, DVD, máy pha cà phê sữa và những thứ tương tự, những thứ đó chính là mối quan tâm của LEP.

Bộ ba yêu tinh B'wa Kell đã tham gia thị trường buôn lậu và ngày càng trở nên táo tợn hơn trong những chuyến du ngoạn lên mặt đất. Người ta còn đồn đại rằng nhóm này đã xây dựng một chiếc tàu con thoi chở hàng để thu nhiều lợi nhuận hơn từ các chuyến buôn.

Rắc rối là ở chỗ yêu tinh là những sinh vật đần độn. Nếu một trong số chúng lộ mặt và hình của chúng phát tán qua vệ tinh tới trạm truyền tin khắp thế giới thì đội Những thành tố ngầm, khu vực tự do cuối cùng trên Trái Đất của Người Bùn sẽ bị lộ tẩy. Khi điều này xảy ra, với bản tính tự nhiên của loài người, chắc chắn sẽ kéo theo đó là ô nhiễm, đào xới mỏ, và các hoạt động khai thác khác.

Điều này có nghĩa là đối với bất kì một tâm hồn tội lỗi nào lọt vào danh sách đen của đội, người ta sẽ tốn hàng tháng để thực hiện nhiệm vụ theo dõi giám sát, đó là lí do giờ đây Holly bị cột chặt vào vách đá bên ngoài lối vào đường trượt rất ít khi được sử dựng đó.

E37 là thang máy khẩn cấp đi lên mặt đất nằm giữa thành phố Paris ở Pháp. Thủ phủ của châu Âu đã được báo động đỏ như là khu vực có nguy cơ cao, vì thế rất ít thị thực được chấp nhận, chỉ trừ có các hoạt động của LEP mà thôi. Trong hàng thập kĩ, không có thường dân nào được vào đường trượt, nhưng vẫn cần giám sát 24/24 giờ cả bảy ngày trong tuần, nghĩa là 6 người một ca 8 tiếng.

Holly được xếp vào cùng một tổ với Chix Verbil. Cũng giống như hầu hết những thiên thần khác, Chix tin rằng mình là món quà mang nước da xanh mà Chúa ban tặng phụ nữ, và dành thời gian cố gây ấn tượng với Holly hơn là làm việc.

- Tối nay trông cô xinh lắm, đại uý ạ - Chix mở lời vào buổi tối đặc biệt đó - Có phải cô làm tóc không?

Holly chỉnh lại tiêu cự màn hình, băn khoăn không biết người ta có thể làm gì với một mái tóc nâu vàng mới cắt.

- Chú ý đi, binh nhì. Chúng ta có thể bất chợt đụng độ rắc rối, bất cứ lúc nào.

- Tôi nghi ngờ điều đó đấy, đại uý ạ. Chỗ này yên tĩnh như một nấm mồ. Tôi thích công tác như thế này. Thật nhàn nhã. Chỉ việc đi tuần lòng vòng.

Holly quan sát đằng sau. Verbil đúng. Vùng ngoại ô một thời sầm uất này đã trở thành một thành phố ma với đường trượt đóng kín trước dân chúng. Chỉ thỉnh thoảng mới có lũ quỷ vấp phải bọn họ. Khi những con quỷ bắt đầu khoanh cọc lãnh thổ trong khu vực nào đó, người ta biết chỗ này đã bị bỏ hoang.

- Chỉ có cô và tôi thôi đại uý. Và giờ vẫn còn sớm lắm.

- Dẹp đi. Verbil. Hãy chuyên tâm vào công việc. Hay anh thấy binh nhì chưa phải là một cấp bậc đủ thấp?

- Được rồi, Holly. Xin lỗi, ý tôi là... Vâng, thưa sếp.

Mấy gã này. Họ giống nhau cả thôi. Cho anh ta một đôi cánh và anh ta cứ nghĩ là mình quyến rũ đến mức không thể cưỡng lại.

Holly cắn môi. Họ đã lãng phí vàng của người đóng thuế vào việc này. Nếu làm láo thì người ta sẽ quyết định dừng việc tuần tra lại, nhưng họ không làm thế. Tuy việc tuần tra này sẽ chỉ lý tưởng nếu cánh cảnh sát tránh khỏi được con mắt dòm ngó của công chúng mà thôi.

Mặc dù vậy. Holly vẫn quyết tâm làm việc với tất cả khả năng của mình. Toà án Các vấn đề Nội bộ sẽ không có bất cứ lí lẽ gì để công kích cô nếu cô còn có ích.

Holly mở bản liệt kê những mục cần kiểm tra hàng ngày của nhóm trên màn hình máy tính. Máy đo kẹp không khí chỉ màu xanh da trời. Còn đủ khí đốt cho họ ở đây trong bốn tuần dài buồn chán.

Tiếp theo bản danh sách là đến hình ảnh máy cảm ứng nhiệt.

- Chix, tôi muốn anh thực hiện một chuyến bay. Chúng ta sẽ chạy máy cảm nhiệt.

Verbil nhe răng cười. Thiên thần lúc nào chẳng thích bay lượn.

- Được thôi, đại uý - anh ta nói, buộc thanh nhiệt vào ngực.

Holly mở một cái lỗ ở cái tổ của họ và Verbil nhào xuống, lẫn vào bóng tối. Thanh nhiệt trước ngực anh bao trùm khu vực bên dưới với những tia sáng nóng yếu ớt. Holly bật chương trình của hệ thống cảm biến nhiệt trong máy tính. Màn hình gợn lên những hình ảnh nhoè nhoẹt với những hình bóng màu xám khác nhau. Bất kì sinh vật sống nào cũng sẽ hiện lên, thậm chí nếu nó nằm đằng sau một tảng đá rắn chắc. Nhưng chẳng có gì hết, ngoại trừ vài con cóc và cái chót đuôi của một người khổng lồ kéo lê qua màn hình.

Giọng nói của Verbil vang lên qua loa phóng thanh:

- Này, đại uý. Tôi có cần đến xem gần hơn không?

Đó là nhược điểm của máy quét cầm tay. Càng đi xa thì sóng càng yếu.

- Được Chix. Quét một lần nữa. Cẩn thận đấy.

- Đừng lo. Holly. Chix này sẽ bảo trọng vì cô.

Holly vừa mới định thốt ra câu trả lời đề doạ nhưng nó bỗng tắc giữa cổ họng cô. Trên màn hình có cái gì đó đang chuyển động.

- Chix. Anh thấy nó chứ?

- Xác nhận, đại uý. Tôi đang theo nó, nhưng tôi không biết nó là cái gì. Holly tăng độ rõ nét một phần màn hình. Hai sinh vật đang chuyển động quanh giới hạn hai. Chúng màu xám.

- Chix. Giữ nguyên vị trí. Tiếp tục quét.

Xám ư? Thứ gì màu xám có thể chuyển động được? Màu xám tượng trưng cho sự chết chóc, không hơi ấm, lạnh như địa ngục. Tuy nhiên...

- Vào vị trí, binh nhì Verbil. Chúng ta có thể gặp địch.

Holly mở kênh liên lạc với Trụ sở Cảnh sát. Foaly, một thiên tài kĩ thuật của LEP, chắc chắn đã nhận được qua đường truyền băng hình ở phòng Điều hành.

- Foaly. Anh đang xem chứ?

- Ừ Holly - nhân mã trả lời - Đưa cô lên màn hình chính đi.

- Anh nghĩ những hình đó là gì vậy? Vật xám chuyển động? Tôi chưa bao giờ thấy cái gì giống thế.

- Tôi cũng vậy - Tiếp theo đó là sự im lặng ngắn ngủi, kết thúc bởi tiếng gõ bàn phím - Có hai khả năng để giải thích. Một, thiết bị trục trặc. Có thể là hình ảnh ảo từ hệ thống khác. Giống như nhiễu sóng trên radio.

- Còn khả năng thứ hai?

- Thật là lố bịch nhưng tôi không thích nhắc đến nó cho lắm.

- Vâng, hãy ưu tiên tôi, Foaly, nói đi.

- Được rồi, nghe thì có vẻ buồn cười, nhưng có ai đó đã tìm ra cách tấn công hệ thống của tôi.

Holly tái mặt. Nếu cả Foaly cũng thừa nhận khả năng đó. thì gần như chắc chắn nó là sự thực. Cô cắt liên lạc với nhân mã, hướng sự chú ý về phía binh nhì Verbil

- Chix! Đi khỏi đó ngay. Lên đây! Lên đây!

Gã thiên thần quá bận rộn vào việc gây ấn tượng với cô nữ đại uý xinh đẹp nên không nhận ra tình huống hết sức nghiêm trọng của mình:

- Bình tĩnh đi Holly. Tôi là một thiên thần. Không ai có thể đánh một thiên thần.

Đó là khi một viên đạn phóng ra từ cửa sổ lòng máng, khoét một lỗ to bằng nắm tay trên cánh của Verbil.

Holly nhét khẩu Neutrino 2000 vào bao, phát lệnh qua máy tính trên vành mũ:

- Số Mười Bốn, nhắc lại số Mười Bốn. Thiên thần bị tấn công. Thiên thần bị tấn công. Chúng tôi đang bị bắn. E37. Gửi phù thuỷ chữa thương và đội cứu viện đến ngay.

Holly nhào xuống qua cửa sập, đáp xuống sàn hầm. Cô cúi nhanh sau bức tượng Frond, vị vua yêu tinh đầu tiên. Chix đang nằm trên một đống gạch vụn giữa đại lộ. Trông anh ta không ổn lắm. Sườn mũ đập mạnh vào góc nhọn còn lại của một bức tường thấp, làm cho hệ thống máy tính trên mũ anh ta ngừng hoạt động.

Cô phải đến chỗ anh ta ngay không thì anh ta sẽ nguy kịch. Thiên thần chỉ có khả năng chữa thương hạn chế. Họ có thể làm biến mất vài cái mụn cơm, nhưng làm liền vết thương thì vượt quá khả năng của họ.

- Tôi sẽ nối liên lạc cho cô với trung tá - tiếng Foaly vang lên bên tai cô - Đợi nhé.

Chỉ huy Root đang quát tháo qua sóng radio. Có vẻ tâm trạng ông

ta không được tốt cho lắm. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

- Đại uý Short. Tôi muốn cô giữ nguyên vị trí cho đến khi đội cứu viện đến.

-Không được, thưa Chỉ huy. Chix vừa bị bắn. Tôi phải đến cứu anh ta.

- Holly. Đại uý Kelp sẽ đến trong vài phút nữa. Giữ nguyên vị trí. Nhắc lại. Giữ nguyên vị trí.

Đằng sau vành mũ, Holly nghiến răng tức giận. Cô đã ở ngưỡng của việc bị tống cổ khỏi LEP, và giờ thì đến chuyện này. Để cứu Chix cô sẽ phải chống lại mệnh lệnh trực tiếp của cấp trên.

Root đoán được quyết định của cô:

-Holly, hãy nghe tôi. Bất kì cái gì chúng bắn vào cô cũng đã xuyên thẳng qua cánh của Verbil. Lớp áo LEP của cô không tốt đâu. Vì thế hãy ngồi yên đấy và đợi đại uý Kelp đến.

Đại uý Kelp. Có lẽ đó là nhân viên hăng hái nhất của LEP, nổi tiếng với việc chọn bí danh là Rắc Rối trong buổi lễ tốt nghiệp của anh ta. Thế nhưng, đó chẳng phải là người Holly muốn hậu thuẫn cho mình khi đi qua một cánh cửa.

- Xin lỗi ngài, tôi không đợi được. Chix bị bắn vào cánh. Ngài biết điều đó có nghĩa là gì.

Bắn vào cánh thiên thần không giống như bắn một con chim. Cánh là bộ phận lớn nhất của một thiên thần, chứa tới bảy động mạch chính. Một lỗ to như vậy phải làm đứt ít nhất là ba cái.

Chỉ huy Root thở dài. Qua loa phóng thanh, nghe giống như một luồng tĩnh điện.

- Thôi được Holly. Nhưng hạ thấp thôi. Hôm nay tôi không muốn mất thêm một người nào nữa đâu.

Holly rút khẩu Neutrino 2000 ra khỏi bao, bật nấc điều chỉnh kêu lách cách. Cô không nắm giữ bất cứ cơ hội nào với mấy tay bắn tỉa. Có lẽ chúng là những yêu tinh trong bộ ba B'wa Kell, ở cấp độ này phát bắn đầu tiên có thể làm chúng bất tỉnh ít nhất trong tám giờ.

Cô quỳ xuống và bắn ra từ đằng sau bức tượng. Ngay lập tức một tràng đạn dội thẳng vào bức tượng.

Holly nhào đến chỗ người đồng đội đã ngã xuống, đạn bay vun vút quanh đầu cô như những con ong siêu âm. Nói chung, trong tình huống kiểu này, điều cuối cùng người ta nên làm là di chuyển nạn nhân, nhưng với những khẩu súng đang vãi đạn như mưa, thì chẳng còn cách nào khác. Holly túm lấy cầu vai của anh ta, kéo mạnh về phía sau chiếc tàu con thoi gỉ sét.

Chix đã ở ngoài khá lâu. Anh ta toét miệng cười yếu ớt:

- Cô đã đến cứu tôi, đại uý. Tôi biết là cô sẽ đến mà.

Holly cố gắng kìm nén sự lo lắng trong giọng nói:

- Tất nhiên rồi, Chix. Tôi không bao giờ bỏ rơi một người đàn ông.

- Tôi biết là cô không thể cưỡng lại tôi mà - anh thở hổn hển - Tôi

biết thế - Nói rồi anh nhắm mắt lại. Khá nhiều thiệt hại. Có lẽ quá nhiều là khác.

Holly tập trung vào vết thương. Lành lại, cô nghĩ, và dòng phép thuật trào lên trong cô như hàng triệu triệu mũi kim châm. Nó lan toả dọc cánh tay cô và chạy ra các ngón tay. Cô đặt hai bàn tay lên vết thương của Verbil. Những tia sáng xanh bắn từ những ngón tay của cô vào lỗ thủng. Chúng chập chờn quanh vết thương, chữa lành những mô bị cháy xém và tái tạo lại lượng máu đã mất. Hơi thở trở nên đều đặn, và sắc xanh nhạt khỏe mạnh lại xuất hiện trên gò má.

Holly thở dài. Chix sẽ ổn thôi. Chắc chắn anh ta không thể thực hiện nhiệm vụ bay bằng đôi cánh này thêm một lần nào nữa, nhưng còn sống. Holly đặt thiên thần bất tỉnh nằm nghiêng, cẩn thận để không đè lên cái cánh bị thương. Bây giờ đến lượt những bóng xám bí hiểm. Holly tăng vũ khí của cô lên cấp bốn và không do dự chạy thẳng về phía lối vào đường trượt.

Ngay từ ngày đầu tiên ở học viện LEP, một thần lùn lo lớn râu tóc xồm xoàm với bộ ngực lớn như một con quỷ đực trói từng học viên vào tường và cảnh cáo họ không bao giờ được chạy vào một toà nhà thiếu đảm bảo trong cuộc chiến. Ông nói điều đó một cách quả quyết. Nhắc đi nhắc lại hàng ngày cho đến khi nó khắc sâu vào trong trí óc từng người. Thế nhưng nó lại chính là những gì đại uý Holly Short thuộc đơn vị đặc nhiệm LEP đang tiếp tục làm.

Cô làm nổ tung cánh cửa đôi của nhà chờ khách, chui vào núp dưới bàn đăng kí. Gần 400 năm trước, toà nhà này đã từng rất náo nhiệt, với nhiều du khách xếp hàng lấy thị thực để lên mặt đất. Paris từng có thời là điểm đến hấp dẫn. Nhưng dường như không thể tránh khỏi là loài người đã coi nó là thủ phủ châu Âu cho chính họ. Chốn duy nhất các thiên thần cảm thấy được an toàn là ở Disneyland, Paris, nơi mà chẳng ai thèm để mắt đến những sinh vật bé xíu, kể cả nó có màu xanh đi chăng nữa.

Holly khởi động đầu cảm biến trên mũ chụp và rà khắp toà nhà qua tấm bảng thạch anh an ninh của tổ đặc trách. Nếu có điều gì khác thường, máy tính sẽ tự động đánh dấu nó bằng một quầng sáng màu da cam. Cô ngước lên, vừa lúc nhìn thấy hai bóng đang nhảy dọc theo đường hầm về phía vịnh tàu. Chúng đều là yêu tinh, trở lại với tốc độ tăng gấp bốn lần, kéo theo một xe đẩy bay lơ lửng phía sau. Chúng mặc kiểu đồ bằng lá kim loại phản quang và đội mũ trùm đầu, chắc chắn là để đánh lừa những cái máy cảm biến nhiệt. Thật là thông minh. Quá thông minh đối với trí khôn yêu tinh.

Holly chạy song song theo bọn yêu tinh ở tầng dưới. Xung quanh cô là những tấm pa nô quảng cáo cổ xưa võng xuống trên rầm treo. Hai tuần du lịch ngày đông chí và hạ chí chỉ với hai mươi gam vàng, trẻ em dưới 10 tuổi được miễn phí.

Cô nhảy qua cánh cổng xoay, băng qua khu vực an ninh và quầy

hàng miễn thuế. Bọn yêu tinh đang đi xuống, ủng và găng tay loẹt quẹt trên thang cuốn bị đóng băng. Một yêu tinh hấp tấp làm rơi mũ. Đó là một yêu tinh khá lớn, cao hơn 1m. Con mắt đảo lia lịa một cách sợ hãi, và cái lưỡi chẻ đôi liếm lên trên để làm ẩm hai con ngươi.

Đại uý Short vừa chạy vừa bắn. Một phát ghim trúng lưng con yêu tinh gần nhất. Holly rên lên thất vọng, chẳng gần bộ phận đầu não nào cả. Nhưng không cần thiết phải như thế, những bộ quần áo phản quang này có một nhược điểm, đó là chúng tích điện nơtrinô. Điện tích lan khắp người như những gợn sóng bốc lửa lan trên mặt ao. Con yêu tinh vọt lên cao hai mét rồi ngã nhào xuống chân thang cuốn, ngất xỉu. Cái xe kéo lơ lửng bổ nhào tự do, đâm sầm vào giá hành lý. Hàng trăm vật nhỏ hình trụ đổ ra từ những cái thùng vỡ toang.

Con yêu tinh thứ hai xả một loạt đạn về phía Holly. Nó bắn trượt, một phần bị kích động bởi nỗi sợ hãi. Phần nữa bởi vì chuyện bắn trúng từ hông chỉ xảy ra trên phim ảnh mà thôi. Holly cố gắng hứng chịu màn đạn cùng với chiếc camera trên mũ quay hình ảnh địch thủ cung cấp cho máy tính, nhưng có quá nhiều chấn động.

Cuộc rượt đuổi tiếp tục lùi dần xuống đường ống dẫn và tiến vào vịnh khởi hành. Holly ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng rùng rùng của máy tính lưu động. Không thể có bất cứ năng lượng nào ở đây được. Các kĩ sư của LEP đã tháo dỡ máy phát rồi. Tại sao lại có năng lượng ở đây?

Cô đã tìm ra câu trả lời. Đây chính là năng lượng cần để vận hành đường ray cho tàu con thoi và Nhiệm vụ Kiểm soát. Mối nghi ngờ của cô càng được khẳng định khi bước vào khu chứa tàu. Bọn yêu tinh đã xây dựng xong một chiếc tàu con thoi!

Thật không thể tin được Bọn yêu tinh chẳng có đủ điện lực trong não để thắp sáng một cái bóng đèn 10W. Vậy mà làm thế nào chúng có thể xây dựng cả một con tàu? Thế nhưng nó kia, đứng sừng sững ở bến như một cơn ác mộng hãi hùng đối với dân buôn bán sử dụng tàu. Chẳng có phần nào của nó có tuổi thọ dưới mười năm, và thân tàu là một mớ chắp vá những mối hàn và đinh tán.

Holly cố nén kinh ngạc, tập trung vào cuộc rượt đuổi. Tên yêu tinh đã dừng lại, vớ lấy một đôi cánh từ khoang tàu. Cô có thể bắn một phát, nhưng như thế quá mạo hiểm. Cô sẽ chẳng ngạc nhiên khi lò năng lượng hạt nhân của con tàu chỉ được bảo vệ bởi một lớp chì mỏng.

Con yêu tinh tranh thủ sự trì hoãn đó để nhảy xuống lối vào hầm. Đường ray chạy dọc theo chiều dài của phiến đá cháy xém tới đường trượt khổng lồ. Đường trượt này là một trong nhiều lỗ thông khí tự nhiên làm cho vỏ Trái đất thủng lỗ chỗ. Các dòng chảy nham thạch núi lửa từ tâm hành tinh nóng chảy trào ra qua những đường trượt này lên mặt đất vào những thời điểm không ai biết trước được. Nếu

không có sự phun trào này, Trái đất đã chao đảo và vỡ vụn từ hàng niên kỉ trước rồi. LEP đã khai thác nguồn năng lượng tự nhiên này để phóng lên mặt đất một cách nhanh chóng. Các nhân viên của Đội đặc nhiệm lướt trên những ngọn lửa nham thạch sáng rực trong những quả trứng titan vào thời điểm khẩn cấp. Để chuyển đi được dễ dàng hơn, tàu sẽ tránh lửa nham thạch, đi lên đường trượt nhờ luồng khí nóng đề đến mọi điểm cực trên toàn thế giới.

Holly bước chậm lại. Chẳng có nơi nào cho gã yêu tinh đi cả. Trừ phi nó bay vào đường trượt, nhưng chẳng có ai điên rồ như thế cả. Bất kì cái gì chạm vào dòng dung nham sẽ bị nướng thành tro bụi.

Cửa vào con tàu hiện ra lờ mờ ở phía trước. Thật to lớn và được bao quanh bởi than đá. Holly bật PA của chiếc mũ lên.

- Quá xa rồi đấy - cô hét lên qua tiếng rít của cơn gió hạt nhân - Đầu hàng đi. Ngươi không thể vào đường trượt nếu không có kỹ thuật cao.

Kỹ thuật cao là từ LEP dùng để chỉ các thông tin kĩ thuật. Trong trường hợp này, kĩ thuật cao có thể là thời gian dự đoán nham thạch phun trào. Cần phải chính xác đến một phần mười giây. Nói chung là như vậy.

Tên yêu tinh giơ lên một khẩu súng lạ, lần này nó nhắm thật cẩn thận. Cây kim đánh lửa rơi xuống, nhưng mặc dù súng nổ, chẳng có gì xảy ra cả.

- Đó là khiếm khuyết của vũ khí phi hạt nhân đấy, ngươi hết đạn rồi - Holly mỉa mai, thoả mãn thói quen giễu cợt xưa cũ, mặc dù thân cô như muốn quy xuống.

Đáp lại, gã yêu tinh ném cây súng về phía Holly. Đó là một cú ném tồi, chỉ cách xa năm mét, nhưng nó chỉ có mục đích là làm cho Holly xao lãng. Bộ ba yêu tinh thành viên chắc muốn tranh thủ giây phút đó để khởi động đôi cánh. Chúng thuộc kiểu cổ lỗ sĩ với mô tơ quay và bộ giảm thanh đã vỡ. Tiếng gầm rú của nó vang động cả căn hầm.

Lại một tiếng gầm khác đằng sau đôi cánh. Tiếng gầm Holly đã quen thuộc sau hàng ngàn giờ bay trong đường trượt này. Dòng dung nham đang đến.

Holly nghĩ, nếu bọn yêu tinh làm thế nào đó lại kết nối thành công thiết bị đầu và cuối với nguồn năng lượng đó thì tất cả hệ thống an toàn sẽ khởi động. Bao gồm...

Đại uý Short cuống lên, nhưng cánh cửa đã đóng lại. Bộ cảm biến nhiệt trong đường trượt đã tự động vận hành thành hàng rào chịu lửa. Khi dòng nham thạch chảy qua ở bên dưới, cánh cửa thép dày hai mét đã ngăn lối vào hầm với phần còn lại của bến. Chúng mắc kẹt trong đó với một cột nham thạch. Dòng dung nham ấy sẽ chẳng giết chết chúng. Nó không tràn ra quá nhiều nhưng bầu không khí nóng rát có thể sấy chúng khô hơn cả những chiếc lá mùa thu.

Gã yêu tinh đang đứng trên mép hầm, lãng quên vụ phun trào

đang đề doạ. Holly nhận ra vấn đề không phải là ở chỗ kẻ chạy trốn đủ liều lĩnh bay vào đường trượt hay không mà là ở chỗ nó quá ngu dốt.

Với cái vẫy tay khoái chí, con yêu tinh nhảy vào đường trượt, nhanh chóng vượt lên khỏi tầm nhìn nhưng vẫn không đủ nhanh. Một vòi dung nham sôi sùng sục cao bảy mét chụp lên người hắn như một con rắn vồ mồi, thiêu rụi nó hoàn toàn.

Holly chẳng có thời gian mà đau xót. Cô cũng có những vấn đề của riêng mình. Bộ quần áo của LEP với các vòng cuốn sẽ phân tán nhiệt khi nhiệt độ vượt quá giới hạn cho phép, nhưng thế vẫn chưa đủ. Chỉ trong vài giây, một bức tường với sức nóng khô như rang sẽ cuốn lấy nó, và nhiệt độ tăng lên đến mức đủ có thể làm những bức tường nứt toác ra.

Holly liếc nhìn lên. Một hàng thùng chất làm nguội cũ đã được gia cố vẫn bị kẹt trên nóc hầm. Cô bật súng lên mức năng lượng cao nhất và bắt đầu chôn thuốc súng vào thân thùng. Giờ chẳng còn thời gian mà làm cho khéo nữa.

Những cái thùng oằn mình rồi nứt toác, toả ra một thứ mùi khó chịu và dòng chất hạ nhiệt nhỏ giọt. Vô ích. Chúng đã hết từ hàng thế kỉ nay rồi, và bọn yêu tinh chẳng buồn thay nữa. Nhưng vẫn còn một thùng còn sót lại, chưa bị động chạm đến. Nó có hình chữ nhật đen thui, nằm ngoài vị trí thích hợp, giữa những kiểu mẫu tiêu chuẩn xanh của LEP. Holly đứng thẳng bên dưới và bắn.

Ba ngàn gallông chất lỏng hạ nhiệt nhờn nhờn đổ ụp xuống đầu cô đúng lúc luồng khí nóng dâng cuồn cuộn từ đường trượt. Cảm giác bị hun nóng và làm lạnh gần như cùng lúc thật là kì lạ. Holly cảm thấy những vết bỏng rộp trên vai mình xẹp xuống dưới áp lực của nước. Đại uý Short khuỷu xuống. Phổi cô thèm khát không khí. Nhưng cô không được hít vào, không phải bây giờ, và cũng không thể đưa tay lên bật cái mũ chụp.

Sau thời khắc tưởng như vĩnh viễn ấy, tiếng gầm ngừng hẳn, Holly mở mắt nhìn căn hầm tràn ngập hơi nước. Cô khởi động tấm ngăn sương mù trên vành mũ và đứng dậy. Nước chảy ròng ròng trên bộ quần áo tránh ma sát. Cô cởi bỏ cái bịt mũ, hít một hơi thở sâu. Không khí trong đường hầm vẫn còn nóng nhưng đã có thể thở được.

Đằng sau cô, cánh cửa trượt mở ra nhẹ nhàng và Đại uý Kelp Rắc Rối xuất hiện, theo sau là đội phản ứng nhanh của LEP.

- Chiến đấu tuyệt lắm, đại uý.

Holly không trả lời vì còn mải chú ý đến thứ vũ khí mà tên yêu tinh vừa bốc hơi bỏ lại. Đó là một khẩu súng tuyệt hảo, dài gần nửa mét với kính ngắm gắn trên nòng.

Ý nghĩ đầu tiên của Holly là làm sao mà bọn B'wa Kell lại tự chế tạo được vũ khí này. Nhưng giờ thì cô nhận thấy sự thật còn khủng khiếp hơn nhiều. Đại uý Short xem xét khẩu súng từ viên đá nóng

chảy chỉ còn một nửa. Cô đã nhận ra nó ở trong cuốn *Lịch sử thi hành Pháp luật ở sở*. Một khẩu súng laser có tên là Softnose. Loại súng này được liệt vào vũ khí bất hợp pháp từ lâu rồi. Nhưng đó vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất. Thay vào việc dùng nguồn năng lượng thiên thần, khẩu súng này lại sử dụng pin kiềm AAA của con người.

- Này Rắc Rối - cô gọi - Xem này.

- Chết tiệt - Kelp thốt lên, giơ tay với ngay lấy chiếc điện đàm trên mũ - Nối dây liên lạc khẩn cho tôi với chỉ huy Root. Chúng tôi vừa tìm được hàng lậu loại A. Vâng, loại A. Tôi cần một đội chuyên viên. Cả Foaly nữa. Tôi muốn phong toả toàn bộ chỗ này...

Rắc Rối tiếp tục tuôn ra mệnh lệnh, nhưng nó chỉ là những âm vang xa xôi trong tai Holly. Bọn B'wa Kell đang buôn bán với Người Bùn. Người thường và yêu tinh cùng hợp tác để phục hồi hoạt động những vũ khí phi pháp. Và nếu những vũ khí này đã có mặt ở đây, còn bao lâu nữa trước khi Người Bùn tiếp bước?

Đội quân cứu viện đến không đúng lúc cho lắm. Trong ba mươi phút, vô số những ánh đèn halogen rà soát khắp khu E37 khiến nó trông như ở buổi lễ ra mắt bộ phim *Thế giới lân tinh* vậy.

Foaly quỳ xuống kiểm tra gã yêu tinh bất tỉnh bên thang máy. Anh chàng Nhân mã này chính là lí do khiến cho loài người vẫn chưa phát hiện ra nơi trú ẩn dưới lòng đất của thế giới loài người. Đó là một thiên tài về kĩ thuật - người đi tiên phong trong những bước tiến quan trọng từ việc dự đoán dòng dung nham nóng chảy đến công nghệ xoá trí nhớ, mỗi phát minh lại khiến cho anh ta ít được tôn trọng và gây nhiều điều phiền muộn hơn. Có tin đồn anh ta rất có cảm tình với một nữ nhân viên của Đội đặc nhiệm. Thực ra thì chỉ có một nữ nhân viên duy nhất của Đội đặc nhiệm mà thôi.

- Làm tốt đấy, Holly - anh ta nói, chà xát tấm áo phản quang của gã yêu tinh - Cô đã chiến đấu với một khúc thịt nướng.

- Này Foaly, đừng đánh trống lảng, sự thật là bọn B'wa Kell đã đánh lừa được bộ cảm biến của anh.

Foaly bật thử một trong những cái mũ:

- Không phải bọn B'wa Kell đâu. Không thể nào. Chúng quá ngu dốt. Bọn yêu tinh chẳng có tí đầu óc nào cả. Đây là sản phẩm của con người.

Holly khịt mũi:

- Làm sao mà anh biết được điều đó? Nhận ra các mũi khâu à?

- Không - Foaly trả lời, ném cái mũ về phía Holly.

Holly đọc cái nhãn: Sản xuất tại Đức.

- Tôi đoán nó là một bộ đồ chịu lửa. Chất liệu này ngăn cản hơi nóng bên ngoài cũng như bên trong. Nghiêm trọng đấy, Holly à. Chúng ta không nói về mấy mẫu sơ mi hay thanh sô cô la. Một số kẻ nào đó đang tổ chức buôn lậu lớn với bọn B'wa Kell.

Foaly bước ra ngoài nhường đường cho đội kĩ thuật đến chỗ bọn

tù binh. Các kĩ thuật viên sẽ gắn vào gã yêu tinh một dụng cụ gây mê dưới da. Dụng cụ này gồm viên con nhộng siêu nhỏ chứa chất giảm đau và một ngòi nổ tí hon. Một khi bị gắn cái này, kẻ phạm tội sẽ bị máy tính tiêu diệt nếu LEP phát hiện ra hắn có dính líu vào một vụ phạm pháp.

- Anh có biết ai đứng đằng sau vụ này không? - Holly hỏi.

Foaly nhắm mắt lại:

- Ồ để tôi đoán xem nào. Kẻ thù - tinh quái của đại uý Short, cậu Artemis Fowl chăng.

- Hừm, có thể còn ai khác nữa không?

- Tuỳ cô. Con Người có quan hệ với hàng ngàn Gã Bùn trong bao nhiêu năm rồi.

- Thật vậy sao - Holly vặn lại - Và có bao nhiêu người chưa bị xoá trí nhớ vậy?

Foaly giả bộ suy nghĩ về điều đó, tay chỉnh lại cái mũ bằng lá kim loại bám chặt vào đầu để làm chệch hướng bất kì dấu hiệu thăm dò bộ não nào có thể hội tụ vào anh

- Ba - cuối cùng anh nói khẽ.

- Xin lỗi tôi chưa nghe rõ?

- Ba, được chưa?

- Chính xác. Fowl và những cận vệ trung thành của cậu ta. Artemis đứng đằng sau vụ này. Hãy ghi nhớ lời tôi nói.

- Cô mong chuyện này xảy ra lắm phải không? Cuối cùng cô đã tìm được cơ hội trở lại vị trí trước rồi. Chắc hẳn cô phải nhớ chuyện gì đã xảy ra lần trước khi LEP tấn công Artemis Fowl chứ?

- Tôi nhớ. Nhưng đấy là lần trước.

Foaly cười khẩy:

- Tôi phải nhắc cô nhớ rằng giờ đây cậu ta đã 13 tuổi rồi đấy.

Tay Holly nắm chắc cây gậy gây mê:

- Tôi không quan tâm cậu ta bao nhiêu tuổi. Chỉ một phát này là cậu ta sẽ ngủ như một đứa bé ngoan.

Foaly hất đầu về phía lối vào:

- Nếu là cô, tôi sẽ tiết kiệm đạn đấy. Bởi vì cô sắp cần đến chúng.

Holly nhìn theo hướng anh chỉ. Chỉ huy - nay là Trung tá Julius Root đang đi qua khu an ninh. Càng nhìn, mặt ông càng đỏ rực lên, đúng như biệt danh Củ - cải đường của mình.

- Trung tá - Holly mở lời - Ngài cần phải xem thứ này.

Cái nhìn chằm chằm của Root làm cô im bặt:

- Cô đang nghĩ gì vậy?

- Xin lỗi, thưa chỉ huy.

- Đừng làm thế. Tôi đã ở sở và xem toàn bộ cuốn video thu được từ mũ của cô.

- Ồ chẳng nói lên điều gì đâu, đại uý! - Mái tóc xám ngắn của của ông dựng đứng vì tức giận - Người ta cho rằng đây là nhiệm vụ trinh

sát. Luôn có vài đội hỗ trợ được huấn luyện bài bản đứng đằng sau chỉ chờ cô ra lệnh. Nhưng không, đại uý Short quyết định tự mình giải quyết bọn B'wa Kell cơ đấy.

- Có một binh sĩ bị thương, thưa ngài. Tôi không còn lựa chọn nào khác.

- Thế lúc đó Verbil đang làm gì ở ngoài vậy?

Lần đầu tiên, Holly cụp mắt xuống:

-Tôi cử anh ta ra ngoài để rà soát, thưa ngài. Tôi chỉ làm theo quy định thôi.

Root gật đầu.

- Tôi đã nói chuyện với các pháp sư y thuật. Verbil sẽ ổn thôi, nhưng việc anh ta có thể bay lượn thì chấm hết ở đây. Dĩ nhiên sẽ có một phiên toà.

- Vâng, thưa ngài. Tôi hiểu.

- Theo đúng thủ tục, tôi chắc như vậy, nhưng cô biết Hội đồng thì thế nào rồi đấy.

Holly đã quá rõ về Hội đồng. Cô là nhân viên đầu tiên trong lịch sử của LEP trở thành đối tượng đồng thời của hai cuộc điều tra.

- Nào, tôi nghe thấy cái gì về loại A vậy?

Tất cả các loại hàng lậu đều được phân loại. Loại A là mật mã để chỉ các công nghệ nguy hiểm của con người. Ví dụ như nguồn năng lượng hạt nhận chẳng hạn.

- Chỗ này, thưa chỉ huy.

Holly dẫn họ đến phía sau khu bảo quản, đến vịnh đỗ tàu nơi người ta đã dựng lên một mái vòm bằng kính trong để kiểm soát lối vào. Cô bước qua lớp vành đóng băng.

- Ngài thấy đấy. Rất nghiêm trọng.

Root xem xét các bằng chứng. Trong kho chứa hàng có rất nhiều thùng pin AAA. Holly chọn một thùng.

- Pin dạng bút chì - cô nói - Một nguồn năng lượng phổ biến của loài người. Thô mộc, kém hiệu quả và huỷ hoại môi trường. Ở đây có 12 thùng cả thảy. Ai mà biết được trong đường hầm khác còn bao nhiêu nữa.

Root chẳng tỏ ra xúc động chút nào.

- Đáng tiếc là tôi chẳng thấy có vấn đề gì cả. Tóm lại là có vài con yêu tinh chơi mấy trò chơi điện tử của con người. Thế thì sao nào?

Foally đã phát hiện ra khẩu súng laser Softnose của gã yêu tinh.

- Ồ không - Anh kiểm tra cây súng.

- Đúng như những gì anh nghĩ đấy - Holly đồng tình.

Viên trung tá không muốn bị đứng ngoài cuộc đối thoại chút nào.

- Ồ không ư? Tôi hy vọng là anh đang cường điệu hoá mọi chuyện.

- Không đâu chỉ huy ạ - Nhân mã trả lời với vẻ ảm đạm - Đây thực sự là mối nguy hiểm chết người. Bọn B'wa Kell đang sử dụng pin của

con người để tạo ra nguồn năng lượng trang bị cho những khẩu laser Softnose cũ kĩ. Mỗi cục pin chỉ bắn được sáu phát. Nhưng nếu anh đưa cho mỗi yêu tinh một túi đầy những pin năng lượng, thì sẽ có vô số đạn.

- Súng laser Softnose ư? Nó đã bị cấm hàng thập kỉ nay rồi cơ mà. Chẳng phải chúng đã được đếm tái chế hết sao?

Foaly gật đầu:

- Người ta cho là như vậy. Bộ phận chỗ tôi giám sát hiện tượng rò rỉ phóng xạ. Nhưng chúng tôi không coi đó là điều quan trọng. Chúng vận hành nhờ tế bào quang điện đơn lẻ, thời gian tồn tại không quá một thập kỉ. Rõ ràng là có ai đó đã đánh cắp một số ra khỏi khu vực tiêu huỷ.

- Theo số pin ở đây thì chỉ có một ít súng thôi. Đấy là điều cuối cùng tôi mong đợi, mấy gã yêu tinh với mấy khẩu Softnose.

Nguyên lí hoạt động của súng Softnose liên quan đến việc cho thêm chất ức chế vào quá trình khai hoả, cho phép tia laser bắn với tốc độ chậm hơn để có thể xuyên thủng mục tiêu. Sáng kiến này nhằm sử dụng vào mục đích khai khoáng, nhưng chúng đã nhanh chóng được các nhà sản xuất vũ khí tham lam ứng dụng.

Softnose nhanh chóng bị cấm vì một lí do rõ ràng, loại vũ khí này được thiết kế để giết người và không thể khống chế được. Giờ đây người ta lại tìm thấy nó trong tay một thành viên của băng đảng tội phạm. Đây có vẻ không giống một vụ buôn bán phi pháp nhỏ lẻ. Ai đó đang hoạch định một âm mưu lớn hơn.

- Ngài biết điều gì đáng lo ngại trong tất cả chuyện này không? - Foaly hỏi.

- Không - Root giả bộ bình tĩnh đáp - Nói tôi nghe xem có gì đáng phải lo lắng nào?

Foaly xoay xoay khẩu súng:

- Cái cách mà khẩu súng này được sửa chữa cho phù hợp với việc sử dụng pin của con người. Rất tài tình. Không một con yêu tinh nào lại tự mình tính toán được như thế

- Nhưng tại sao lại phải thay đổi khẩu Softnose? - Viên trung tá hỏi - Tại sao chúng không sử dụng loại pin mặt trời cũ?

- Loại pin đó rất hiếm. Giá trị của chúng ngang cân nặng bằng vàng. Những người buôn bán đồ cổ sử dụng chúng nhằm cung cấp năng lượng cho tất cả các đồ vật cổ và không thể xây dựng một nhà máy sản xuất pin kiểu này mà không bị các thiết bị cảm ứng của chúng ta phát hiện. Sẽ đơn giản hơn nhiều nếu chúng cướp pin của con người.

Root châm một điếu xì gà thương hiệu nấm:

- Hãy nói với tôi đó là tất cả. Ngoài ra không còn gì khác nữa.

Holly đưa mắt về phía sau khu chứa tàu. Root bắt gặp tia nhìn ấy và vội vàng len qua chỗ những cái thùng tới chiếc tàu con thoi đang

dùng tạm tại vòng đậu, ông leo lên con tàu.

- Cái quái quỉ gì thế này, Foaly?

Nhân mã vuốt dọc theo vỏ con tàu:

- Thật đáng kinh ngạc. Không thể tin được. Chúng làm ra con tàu từ những thứ đồng nát. Tôi ngạc nhiên là cái thứ này có thể bay lên đấy.

Viên trung tá châm xì gà một cách khó khăn.

- Khi nào tán thưởng bọn yêu tinh xong, Foaly, anh có thể giải thích làm thế nào mà bọn B'wa Kell nắm giữ được thứ này. Tôi nghĩ tất cả những công nghệ chế tạo tàu lỗi thời đã được loại bỏ hết rồi chứ.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Chính tôi đã không cho lưu hành những thứ này nữa. Động cơ nâng cánh phải này từng được dùng tại E1, cho đến năm ngoái khi đại uý Short làm nổ nó. Tôi nhớ là đã kí quyết định tiêu huỷ rồi.

Root phóng về phía Holly cái nhìn coi thường trong giây lát.

- Và giờ đây chúng ta có các bộ phận tàu bị lấy cắp khỏi các khu tiêu huỷ cùng với súng laser Softnose. Hãy tìm hiểu xem làm thế nào mà con tàu này xuất hiện ở đây. Nghiên cứu từng phần, từng mẩu một. Tôi muốn mỗi sợi kim loại đều được quét laser để tìm dấu vết và ADN. Nạp tất cả các số seri vào máy chủ. Xem xem chúng có mẫu số chung nào đó không.

Foaly gật đầu:

- Ý hay đấy. Tôi sẽ cử vài người đảm trách việc này.

- Không, Foaly. Mình anh làm thôi. Điều này rất quan trọng. Vì vậy hãy ngừng nghiên cứu mấy lí thuyết bí hiểm của anh trong vài ngày và tìm hiểu xem kẻ giấu mặt nào bán mấy thứ sắt vụn này.

- Nhưng, Julius - Foaly phản đối - Đó là một việc chán ngắt.

Root bước một bước lại gần:

- Thứ nhất, không được gọi tôi là Julius một cách thân mật. Và thứ hai, tôi đã nói đó là một công việc khó khăn.

Foaly để ý đến những mạch máu giật giật trên thái dương viên trung tá

- Thôi được, tôi sẽ tiến hành ngay.

- Anh hãy làm thế đi. Còn bây giờ, đại uý Short, gã tù binh B'wa Kell của chúng ta đã khai gì rồi?

Holly nhún vai:

- Chẳng có gì nhiều, vẫn bất tỉnh. Nó sẽ chỉ ho ra bồ hóng nếu tỉnh lại. Dù sao thì ngài cũng biết bọn B'wa Kell hoạt động thế nào mà. Bọn lính chẳng nói bất cứ điều gì đâu. Tên này chỉ là một gã nhãi nhép. Đáng tiếc là cuốn sách cấm sử dụng thuật thôi miên đối với những sinh vật có phép thuật khác.

- Hừm - Root nói, gương mặt nóng bừng đỏ rực như mông khỉ đầu chó - Và điều đáng tiếc hơn là Hiệp định Atlantis cấm dùng chân

dược. Nếu không chúng ta đã có thể bơm đầy nước sữa vào gã này cho đến khi nó hát như một Người Bùn say rượu - Trung tá thở sâu vài nhịp, lấy lại bình tĩnh trước khi tim ông lại đập rộn lên - Ngay bây giờ, chúng ta cần tìm hiểu xem những viên pin này xuất xứ từ đâu, và có còn ở khu Những thành tố ngầm nữa không.

Holly hít một hơi:

- Tôi có một giả thuyết, thưa ngài.

- Đừng có nói với tôi - Root lầm bầm - Artemis Fowl, phải không?

- Còn có thể là ai khác nữa? Tôi biết là cậu ta đã trở lại. Tôi biết điều đó.

- Cô biết luật rồi đấy, Holly. Năm ngoái cậu ta đã tấn công chúng ta. Cuộc chơi kết thúc. Đó là những gì Cuốn sách quy định.

- Vâng, thưa chỉ huy, nhưng đây là một cuộc chơi khác. Cuộc chơi mới, luật lệ mới. Nếu Fowl cung cấp pin năng lượng cho B'wa Kell, điều tối thiểu chúng ta có thể làm là kiểm tra nó.

Root cân nhắc điều đó. Nếu Fowl đứng sau vụ này, mọi thứ sẽ trở nên phức tạp, rất nhanh thôi.

- Tôi chẳng thích ý tưởng chất vấn Fowl trên mặt đất chút nào. Nhưng chúng ta không thể đưa cậu ta xuống đây được. Áp suất dưới mặt đất sẽ giết chết cậu ta.

Holly phản đối:

- Không đâu, nếu chúng ta giữ cậu ta trong môi trường bảo đảm. Thành phố được cân bằng. Những con tàu cũng vậy.

- Được rồi, đi đi - cuối cùng trung tá nói - Mang cậu ta xuống đây để hỏi han một chút. Cả cái gã lớn xác nữa.

- Butler ư?

- Phải, Butler. Root ngừng lời - Nhưng hãy nhớ, chúng ta sắp tiến hành vài cuộc truy quét, Holly, đúng thế. Tôi không muốn cô lợi dụng cơ hội này để trả thù.

- Không đâu, thưa ngài. Tôi sẽ làm việc nghiêm túc.

- Tôi có thể tin tưởng vào lời nói của cô không?

- Vâng, thưa ngài. Tôi đảm bảo.

Root ném mẩu xì gà xuống đất, di gót giày lên:

- Tôi không muốn có bất kì ai bị thương hôm nay nữa, kể cả Artemis Fowl.

- Đã rõ.

- Tốt - viên trung tá bổ sung - trừ phi điều đó tuyệt đối là cần thiết.

Chương 3: Xuống lòng đất

Trường Thánh Bartleby dành cho các quý ông trẻ tuổi.

Butler đã phục vụ cho Artemis Fowl từ khi cậu bé chào đời. Ông ta đã dành đêm đầu tiên trong cuộc đời vệ sĩ của mình đứng gác ở phòng hộ sinh chỗ các bà sơ. Trong hơn một thập kỉ, Butler là thầy, cố vấn và bảo vệ cho người kế vị trẻ tuổi. Cặp đôi này chẳng bao giờ rời xa nhau quá một tuần, cho đến giờ. Điều đó chẳng làm ông băn khoăn, ông ta biết vậy. Một vệ sĩ không bao giờ được để tình cảm chen vào công việc. Nó sẽ ảnh hưởng đến sự suy xét của anh ta. Nhưng trong khoảnh khắc riêng tư, Butler không thể không nghĩ về người kế vị của nhà Fowl như một đứa con trai hay em trai nhỏ mà ông ta không bao giờ có được.

Butler đậu chiếc Bentley Arnage Nhãn Đỏ bên đại lộ trường đại học. Nếu có bất cứ chuyện gì thì đó là chuyện người đầy tớ lai Âu Á này đã phát phì từ giữa học kì. Từ khi Artemis vào ở nội trú trong trường, ông ta dành nhiều thời gian ở phòng tập thể dục. Nói thẳng ra, Butler đã chán ngấy mấy việc nâng mấy quả tạ sắt rồi, nhưng những người có thẩm quyền của nhà trường tuyệt đối không cho phép ông ta có chỗ ngủ trong phòng Artemis. Và khi người làm vườn phát hiện ra chỗ ẩn náu của ông ta trong thảm cỏ xanh thứ mười bảy, họ đã cấm luôn ông ta không cho vào khu vực trường nữa.

Artemis đi qua cổng trường, những lời nhận xét của Tiến sĩ Po vẫn văng vẳng bên tai.

- Có chuyện gì thế, thưa cậu - Butler hỏi khi nhận thấy vẻ cáu kỉnh trên gương mặt cậu chủ.

Artemis cúi xuống ngăn đề rượu bằng da của chiếc Bentley, lấy ra một chai nước lọc.

- Chẳng có gì đâu, Butler. Chỉ là một kẻ bất tài nhưng lại làm bộ giỏi giang phun ra những lời lẩm nhẩm về tinh thần mà thôi.

Butler vẫn giữ nguyên giọng nói:

- Tôi có cần nói chuyện với ông ta không?

- Đừng bận tâm đến ông ta bây giờ. Có tin gì về chiếc Fowl Star vậy?

- Chúng ta nhận được một bức thư điện tử ở trang viên vào sáng nay. Nó là một đoạn phim.

Artemis cau có. Cậu không thể mở được các tệp dữ liệu dạng phim trên điện thoại di động.

Butler kéo ra một chiếc máy tính xách tay từ ngăn đề găng tay.

- Tôi nghĩ là cậu sẽ rất sốt ruột muốn xem, nên đã lưu một bản vào đây. Ông ta chuyển chiếc máy tính qua vai. Artemis bật máy, mở

màn hình phẳng màu. Đầu tiên cậu nghĩ là pin yếu, sau đó mới nhận ra là mình đang nhìn vào một cánh đồng tuyết. Toàn một màu trắng xoá, với những hình bóng mờ nhạt nhất chỉ có thể phân biệt được các con dốc và đồi thấp.

Artemis thấy ruột gan cuộn lên một cảm giác khó chịu. Thật buồn cười là hình ảnh vô hại này có thể là một điềm báo gì đó.

Máy quay quét lên trên, để lộ ra một khoảng trời mờ tối. Rồi xuất hiện một cái gì cong cong màu đen giữa khoảng không. Âm thanh lạo xạo vang lên nhịp nhàng qua loa phát khi người quay phim đi qua tuyết tiến lại gần. Hình dáng đó trở nên rõ nét hơn. Đó là một người đàn ông ngồi trên, không, bị trói trên một cái ghế. Mấy viên đá va leng keng trong cốc nước của Artemis. Hai bàn tay cậu ta run lên.

Người đàn ông khoác một mớ giẻ rách vốn là một bộ cánh đẹp. Các vết sẹo rạch chằng chịt trên mặt người tù trông như những tia chớp, và một chân không còn nữa. Thật khó mà nói được điều gì. Artemis thở gấp như một vận động viên chạy marathon.

Có một tấm biển làm bằng giấy bồi và dây thừng quấn quanh cổ người đàn ông. Trên tấm biển nguệch ngoạc nét chữ đậm: Zdrazdvuy, syn. Máy quay phóng to bức thông điệp trong vài giây, rồi hết.

- Tất cả đây à? Butler gật đầu.

- Chỉ có người đàn ông và tấm biển. Thế đấy.

- Zdrazdvuy, syn - Artemis lẩm bẩm, phát âm của cậu ta rất hoàn hảo. Từ khi bố cậu mất tích, cậu ta đã tự học thứ ngôn ngữ này.

- Tôi dịch cho cậu nhé - Butler hỏi, ông ta cũng nói được tiếng Nga. Ông đã học được nó trong suốt 5 năm làm trong một đơn vị do thám vào cuối những năm 80. Tuy nhiên, giọng của ông ta không được chuẩn như giọng cậu chủ.

- Không, tôi hiểu nó có nghĩa gì - Artemis trả lời - Zdrazdvuy, syrn: Chào con, con trai.

Butler lái chiếc Bentley lên đường đôi. Trong vài phút chẳng ai nói câu nào. Cuối cùng Butler phải lên tiếng.

- Cậu có nghĩ đấy là ông ấy không, Artemis? Liệu người đàn ông đó có thể là bố cậu không?

Artemis tua lại đoạn phim, dừng lại ở khuôn mặt người đàn ông bí hiểm. Cậu chạm vào màn hình, tạo ra một vệt loang cầu vồng.

- Tôi nghĩ vậy, Butler ạ. Nhưng chất lượng phim kém quá. Tôi không thể chắc chắn được. Butler hiểu rõ thứ cảm xúc đang dày vò cậu chủ nhỏ. Ông ta cũng mất một người thân trên con tàu Fowl Star. Chú của ông ta, Thuyền trưởng, được phân công theo Artemis cha trong chuyến đi định mệnh đó. Nhưng không may, thi thể của Thuyền trưởng đã được nhận diện ở nhà xác Tchesky.

Artemis lấy lại điềm tĩnh:

- Tôi phải theo vụ này thôi, Butler ạ.

- Tất nhiên là cậu biết cái gì xảy ra sau đó chứ?

- Có một yêu cầu chuộc. Đây đơn thuần chỉ là một kẻ gây rối nhằm thu hút sự chú ý của tôi. Tôi phải đổi một ít vàng lấy tiền mặt. Liên lạc ngay với Lars Ở Zurich.

Butler lao nhanh vào đường dành cho xe đi hàng một.

- Cậu chủ Artemis, tôi có kinh nghiệm về những chuyện như thế này.

Artemis không ngắt lời. Sự nghiệp của Butler trước khi thực hiện nhiệm vụ hiện nay có thể nói là rất phong phú.

- Kiểu của bọn bắt cóc là cố gắng thủ tiêu tất cả các nhân chứng. Sau đó, nhìn chung là chúng sẽ cố tiêu diệt lẫn nhau để tránh phải chia sẻ số tiền chuộc.

- Ý ông là gì?

- Ý của tôi là trả tiền chuộc vẫn không thể đảm bảo an toàn cho tính mạng của bố cậu. Nếu người đó thực sự là bố cậu. Có nhiều khả năng là bọn bắt cóc sẽ lấy tiền của cậu và giết tất cả chúng ta.

Artemis ngắm nghía màn hình:

- Ông nói đúng, tất nhiên là tôi phải lập kế hoạch.

Butler nuốt khan. Ông ta vẫn còn nhớ kế hoạch lần trước. Nó đã làm cho cả hai bọn họ suýt bị giết, và còn có thể đẩy Trái đất vào một cuộc chiến giữa các loài. Butler là một người không dễ khiếp sợ, nhưng tia lửa loé lên trong mắt Artemis Fowl đã đủ làm ông ta ớn lạnh dọc sống lưng.

Bến chót đường trượt E1: Tara, Ailen.

Đại uý Holly Short đã quyết định làm việc cả hai ca và đi thẳng lên mặt đất. Cô chỉ dừng lại để nạp thanh dinh dưỡng và năng lượng trước khi bắt chuyến tàu con thoi đầu tiên tới bến chót ở Tara.

Một trong những nhân viên ở Tara đã gây khó khăn cho chuyến đi của cô. Đội trưởng đội an ninh rất khó chịu khi thấy đại uý Short không những làm ngưng tất cả các chuyến giao thông qua đường trượt để giành quyền ưu tiên cho tàu từ E1, mà sau đó còn trưng dụng nguyên cả một chuyến xe tuyến trở về.

- Sao anh không kiểm tra lại hệ thống đi - Holly nói qua hàm răng nghiến chặt - Tôi đảm bảo là lệnh của Trụ sở Cảnh Sát sẽ đến ngay bây giờ đấy.

Gã lùn hung hăng tra cứu chiếc máy tính cầm tay:

- Không, thưa quý cô. Tôi chẳng nhận được cái gì cả.

- Xem này, ông...

- Sĩ quan chỉ huy Terryl.

- Sĩ quan chỉ huy Terryl. Tôi đang thực thi một nhiệm vụ quan trọng. An ninh quốc gia đấy. Tôi cần anh giữ cho khu vực bến đỗ hoàn toàn vắng vẻ trong vài giờ tới.

Terryl tỏ vẻ gần như sắp ngã quỵ xuống:

- Vài tiếng nữa! Cô bị điên à, cô gái? Tôi có ba chuyến tàu sắp đến

từ Atlantis. Tôi phải nói với họ thế nào đây? Các chuyến tàu phải huỷ vì mấy trò bí mật vớ vẩn của LEP. Đây là mùa cao điểm. Tôi không thể ngừng mọi thứ lại được. Không có cách nào, không làm thế nào được.

Holly nhún vai:

- Tốt thôi. Anh cứ việc làm cho các du khách chú ý đến hai người thường theo tôi xuống đây. Sẽ có cảnh náo loạn đấy. Tôi dám chắc như vậy.

- Hai người thường à - Đội trưởng an ninh nói - Trong cảng hả? Cô điên à?

Holly đã mất hết kiên nhẫn, và cả thời gian:

- Anh có thấy cái gì đây không - Cô hỏi, chỉ vào tấm phù hiệu trên mũ - Tôi thuộc LEP. Một đại uý. Không một tên lùn tép riu nào được chống lại mệnh lệnh của tôi.

Terryl ưỡn thẳng người lên với chiều cao khoảng 70cm:

-Vâng, tôi đã nghe nói về cô rồi. Một nữ đại uý điên khùng. Năm ngoái cô đã gây ra một vụ lộn xộn, đúng không? Những đồng vàng đóng thuế của tôi đã bị mang trả cho người không làm nên trò trống gì trong cả một thời gian dài.

- Đi mà hỏi Trung Tâm, đồ quan liêu gàn dở.

- Cứ việc gọi tôi như cô thích, thưa cô. Ở đây chúng tôi có quy định của riêng mình, và nếu không có một sự xác nhận chắc chắn nào, tôi chẳng thể làm gì để thay đổi chúng cả. Đặc biệt là với một cô gái luôn đếm theo súng và thái độ đầy vấn đề.

- Rồi anh sẽ phải gánh chịu cơn thịnh nộ của sở cảnh sát!

Terryl khụt khịt mũi:

- Dòng nham thạch vừa mới bắt đầu hoạt động. Khó mà liên lạc được. Có lẽ tôi sẽ thử lại sau khi xong việc. Cô hãy kiếm một chỗ ngồi trong buồng đợi đi.

Holly đặt tay lên cái dùi cui cưa tròn.

- Anh biết mình đang làm gì chứ?

- Cái gì - Gã lùn kêu lên.

- Anh đang cản trở hoạt động của LEP đó.

- Tôi chẳng làm gì...

- Và như vậy, tôi có quyền loại bỏ điều đó bằng bất kì cách nào mà tôi thấy là cần thiết.

- Đừng có doạ tôi, thưa cô.

Holly rút dùi cui ra, quay nó một cách thành thạo:

- Tôi không doạ anh. Tôi chỉ nói cho anh biết cách làm việc của cảnh sát. Nếu anh tiếp tục ngăn cản tôi, tôi sẽ loại bỏ sự ngăn cản đó, như trong trường hợp này, và tiếp tục thực hiện nhiệm vụ.

Terryl không hề bị thuyết phục:

- Cô không dám đâu.

Holly cười:

- Tôi là một nữ đại uý điên mà. Nhớ chưa?

Gã lùn cân nhắc điều đó. Có lẽ một cảnh sát sẽ không đánh anh ta, nhưng ai biết chuyện gì sẽ xảy ra với một nữ quái.

- Thôi được - anh ta nói, rồi in ra một trang trên máy tính.

- Đây là thị thực có giá trị trong 24 giờ. Nhưng nếu cô không quay trở về trong khoảng thời gian đó thì tôi sẽ cho bắt giam khi cô quay lại. Và sau đó tôi mới là người đề doạ.

Holly vồ lấy tờ giấy:

- Bất kì cái gì anh muốn. Giờ, hãy nhớ, đảm bảo là bến đỗ hoàn toàn vắng vẻ khi tôi trở lại.

Ireland, trên đường từ trường Thánh Bartleby về Thái ấp Fowl.

Artemis đang trao đổi với Butler. Đây là cách cậu thường dùng khi cố gắng theo đuổi một kế hoạch. Xét cho cùng, nếu có ai đó là chuyên gia về các hoạt động ngầm, thì đó chính là vệ sĩ của cậu ta.

- Chúng ta không thể lần theo dấu vết MPEG à?

- Không, Artemis. Tôi đã thử. Chúng cài một virus phá huỷ trên bức thư. Tôi chỉ kịp sao đoạn phim ra đĩa trước khi bản gốc bị xoá.

- Còn bản thân cuộn phim thì sao? Chúng ta có thể xác định vị trí qua các vì sao được không?

Butler mỉm cười. Cậu chủ nhỏ Artemis đã bắt đầu suy nghĩ như một người lính.

- Thật không may, tôi đã gửi một bản cho một người bạn ở NASA. Anh ta thậm chí còn không buồn ghi chúng vào máy tính. Không có đủ dữ kiện.

Artemis im lặng trong một phút.

- Làm thế nào chúng ta có thể nhanh chóng đến Nga được?

Butler gõ gõ mấy ngón tay lên vô lăng:

- Còn tuỳ.

- Tuỳ cái gì?

- Tuỳ vào việc chúng ta đi như thế nào, hợp pháp hay bất hợp pháp.

- Cách nào nhanh hơn?

Butler cười to.

- Bất hợp pháp thường nhanh hơn. Những cách khác chậm hơn một chút. Chúng ta không thể đi bằng máy bay, đó là điều chắc chắn. Bọn Mafia sẽ cài người ở tất cả các sân bay.

- Chúng ta có thực đó là Mafia không?

Butler liếc nhìn vào gương chiếu hậu.

- Tôi e là vậy. Tất cả các vụ bắt cóc đều phải qua Mafia. Thậm chí nếu một tên tội phạm thường bắt cóc bố cậu, hắn ta cũng phải chuyển giao ông ta một khi Mafia phát hiện ra.

Artemis gật đầu:

- Đó là những gì tôi nghĩ. Vậy chúng ta phải đi bằng đường biển, và sẽ mất ít nhất một tuần. Chúng ta có thể sử dụng vài hỗ trợ khi đi

lại. Vài thứ mà bọn Mafia không ngờ tới. Mấy cái thẻ căn cước của chúng ta thế nào rồi?

- Không vấn đề gì. Tôi nghĩ là chúng ta nên hoà nhập vào cộng đồng bản xứ. Như thế sẽ ít gây nghi ngờ hơn. Tôi đã có hộ chiếu và thị thực.

- Tốt. Vỏ bọc của chúng ta là gì?

- Stefan Bashkir và ông chú Constantin của cậu ta, được không?

- Tuyệt vời. Một kì thủ tài năng và người bảo trợ của cậu ta.

Họ đã sử dụng vỏ bọc này nhiều lần trong những lần đi tìm kiếm trước đây. Một lần, một nhân viên trạm kiểm soát, vốn là một tay cao cờ, đã nghi ngờ về câu chuyện của họ, cho đến khi Artemis hạ ông ta chỉ sau 6 nước. Cái này về sau được gọi là chiến công của Bashkir.

- Chúng ta có thể đi sớm chừng nào?

- Gần như ngay lập tức. Bà Fowl và Juliet đang ở Nice tuần này. Vậy chúng ta có tám ngày. Ta có thể gửi thư cho trường học, bịa ra một lí do xin phép nào đấy.

- Tôi dám cá là trường Thánh Bartleby sẽ rất mừng khi thoát được tôi trong vài ngày đấy. Chúng ta có thể đi thẳng đến sân bay từ Thái ấp Fowl. Chiếc trực thăng Lear vẫn được cất giữ trong kho. Ít nhất chúng ta có thể bay đến Scandinavia và bắt một con tàu ở đó. Tôi phải qua lấy mấy thứ ở trang viên trước đã.

Artemis có thể tưởng tượng được chính xác mấy thứ mà người đầy tớ của cậu ta muốn lấy. Những thứ sắc nhọn và gây nổ.

- Tốt. Càng sớm càng tốt. Chúng ta phải tìm ra bọn người đó trước khi chúng biết chúng ta đang tìm kiếm. Chúng ta có thể giám sát thư điện tử trong khi đi.

Butler rẽ vào đường về Thái ấp Fowl.

- Cậu biết đấy, Artemis - ông ta nói, liếc mắt vào gương - Chúng ta đang chống lại những Mafia Nga. Trước đây tôi đã từng làm việc với chúng. Chúng không bao giờ thương lượng. Việc này có thể dẫn đến đổ máu. Nếu chúng ta gây chuyện với chúng, mọi người sẽ gặp nguy hiểm. Có thể là cả chúng ta nữa.

Artemis im lặng gật đầu, ngắm hình phản chiếu của mình trên cửa sổ. Cậu cần một kế hoạch. Một kế hoạch thật táo bạo và trí tuệ. Một cái chưa bao giờ có trước đây. Artemis không quá lo lắng về chuyện này. Bộ não của cậu chưa bao giờ làm cậu thất vọng.

Cảng đỗ tàu con thoi Tara.

Cảng đỗ tàu con thoi thiên thần ở Tara có quá trình hoạt động thật ấn tượng. Mười ngàn mét khối nhà chờ được giấu kín dưới ngọn đồi nhỏ um tùm cây cối ở giữa trang trại nhà McGraney.

Suốt hàng thế kỉ, nhà McGraney đã tôn trọng ranh giới pháo đài các thiên thần và, trong hàng thế kỉ đó, họ đã được hưởng những may mắn đặc biệt. Dịch bệnh bị quét sạch một cách bí hiểm chỉ sau một đêm. Những báu vật nghệ thuật vô giá được phát hiện đều đặn

một cách kì lạ, và bệnh bò điên thì có vẻ như luôn tránh xa khỏi đàn gia súc của họ.

Sau khi giải quyết vấn đề thị thực, cuối cùng Holly cũng đến được cửa an ninh và lẻn qua nhờ giấy tờ tuỳ thân hoàn toàn viết tay. Cô đã xoay xở để có được một bộ Koboi DoubleDex cho chuyến đi này. Thiết bị này chạy bằng pin năng lượng mặt trời lấy từ vệ tinh, và đềm ứng dụng với một đôi cánh được thiết kế mang tính cách mạng. Nó có hai bộ, hay tầng; một cố định cho việc lướt đi và một bộ nhỏ hơn đầy tính tiện dụng. Holly nóng lòng muốn thử chiếc DoubleDex, nhưng chỉ có vài cái được Phòng nghiên cứu Koboi sản xuất. Foaly rất ngại tiết lộ chúng vì anh không thiết kế ra nó, sự đố kị trong nghề nghiệp mà. Holly đã tranh thủ lúc anh vắng mặt ở Phòng nghiên cứu để cuỗm một cái từ giá để đồ.

Cô bay vọt lên cách mặt đất 15m, để luồng không khí trên mặt đất chưa được lọc tràn đầy buồng phổi. Mặc dù chứa đầy chất ô nhiễm, nhưng nó vẫn còn ngọt ngào hơn thứ không khí được tái chế dưới các hầm. Trong vài phút, cô tận hưởng cảm giác đó, trước khi tập trung vào nhiệm vụ trước mắt: làm thế nào để bắt cóc được Artemis Fowl.

Chắc chắn là không thể bắt cậu ta từ Thái ấp Fowl. Về phương diện pháp lý, cô đã tự đưa mình vào một tình thế bất lợi bằng cách đột nhập tư gia mà không xin phép. Mặc dù vậy, nói một cách chính xác, Fowl đã mời cô vào nhà bằng cách bắt cóc cô vào năm ngoái. Chẳng có mấy luật sư dám nhận một vụ kiện với cơ sở là lời bào chữa đó cả. Dù sao thì, thái ấp này thực sự là một pháo đài và đã đuổi được cả một đội giải cứu của LEP. Liệu cô có thể làm được tốt hơn thế không?

Có một rắc rối là rất có thể Artemis cũng đang đợi cô đặc biệt là nếu cậu ta có làm ăn với bọn B'wa Kell. Ý nghĩ về việc mình đang đi vào một cái bẫy thật chẳng dễ chịu chút nào. Cô đã từng bị giam ở Thái ấp Fowl một lần rồi. Chẳng có gì ngạc nhiên nếu căn phòng của cô vẫn được bày biện như cũ.

Holly khởi động chương trình dẫn đường trên máy tính, đọc tên Thái ấp Fowl trên mũ lưỡi trai. Một cái đèn đỏ thẫm bắt đầu nhấp nháy bên cạnh sơ đồ 3D của ngôi nhà. Toà nhà này bị LEP đánh dấu đỏ. Holly rên lên. Giờ đây cô có thể bị thết đãi một lời cảnh báo trên băng, nếu có một nhân viên đặc nhiệm nào dưới mặt đất chưa nghe nói về Artemis Fowl.

Gương mặt hạ sĩ Lili Frond xuất hiện trên màn hình. Việc họ chọn Lili cho nhiệm vụ này là đương nhiên. Một bộ mặt rất gợi tình của LEP. Sự phân biệt giới tính vẫn còn tồn tại rất sâu đậm ở Trụ sở cảnh sát. Người ta đồn rằng điểm thi vào LEP của Frond cao như vậy là vì cô là một hậu duệ của vị vua yêu tinh.

- Bạn đã chọn Thái ấp Fowl - hình ảnh của Frond lên tiếng, đôi

mắt cô ta chớp chớp - Đây là một toàn nhà đã được đánh dấu đỏ. Việc xâm nhập bất hợp pháp bị cấm nghiêm ngặt. Thậm chí đừng cố gắng dùng các thiết bị bay. Artemis Fowl được coi là một mối hiểm hoạ lớn cho Con Người.

Một bức ảnh của Fowl hiện lên bên cạnh Frond, với vẻ cau có mà kĩ thuật số tạo ra trên gương mặt cậu ta.

- Đồng bọn của cậu ta, được biết dưới cái tên Butler, không dễ dàng tiếp cận trong bất kì tình huống nào. Hắn ta thường có vũ trang và luôn luôn nguy hiểm.

Cái đầu to lớn của Butler xuất hiện bên cạnh hai hình ảnh kia. Có vũ trang và nguy hiểm vẫn chưa nói được hết về hắn. Hắn là người thường duy nhất trong lịch sử đã đấu với một người khổng lồ và đã thắng.

Holly ghi lại toạ độ vào máy tính dẫn đường bay và để cho đôi cánh tự động lái. Vùng nông thôn lướt nhanh bên dưới. So với chuyến viếng thăm lần trước, sự phá hoại của bọn Người Bùn dường như mạnh mẽ hơn. Hiếm có một mẫu đất nào chưa bị hàng tá người đào xới và hiếm có một dặm sông nào chưa bị một trong các nhà máy của họ đổ chất thải độc hại xuống nước.

Cuối cùng, mặt trời đã lặn xuống đường chân trời. Holly dựng bộ lọc trên lưỡi trai. Thời gian đang ủng hộ cô. Cô còn cả một đêm để thực hiện kế hoạch. Những câu nhận xét đầy mỉa mai của Foaly còn văng vẳng bên tai, mặc dù sự giám sát của anh chàng nhân mã rất khó chịu, nhưng chúng thường chứng minh tính đúng đắn và đã cứu mạng cô nhiều lần. Cô đã cố gắng thiết lập đường dây liên lạc, nhưng những tia lửa vẫn còn cao và không chịu sự tiếp nhận nào cả. Chẳng có gì ngoài sự im lặng.

Thái ấp Fowl hiện ra giữa khoảng không, hoàn toàn nổi bật so với vùng lân cận. Holly rà khắp toà nhà với thanh cảm ứng nhiệt và chẳng tìm thấy gì ngoài côn trùng và những loài gặm nhấm nhỏ. Chỉ có nhện và chuột. Chẳng có ai ở nhà, điều này rất phù hợp với tính toán của cô. Cô đậu xuống đầu một chiếc máng xối khổng lồ bằng đá, và chờ đợi.

Thái ấp Fowl, Dublin, Ireland.

Lâu đài đầu tiên của gia đình Fowl được Huân tước Hugh Fowl xây dựng vào thế kỉ XV, nhìn ra bốn bề vùng đất đai phía dưới. Có một bài học của người Nooc măng là đừng bao giờ để kẻ thù có thể lẻn được vào nhà bạn. Qua hàng thế kỉ, toà lâu đài đã được nâng cấp, mở rộng cho đến khi nó trở thành một thái ấp, nhưng vẫn duy trì sự an toàn. Thái ấp được những bức tường dày một mét bao bọc và rào bằng một hệ thống an ninh tối tân.

Butler rời khỏi đường cái, mở cánh cổng vào bằng điều khiển. Hắn ta liếc nhìn khuôn mặt trầm ngâm của cậu chủ. Đôi khi hắn nghĩ rằng, mặc dù có các mối quan hệ riêng, có những người đưa tin và

giúp việc, Artemis Fowl vẫn là một cậu bé cô độc nhất mà hắn ta từng gặp.

- Chúng ta có thể mang theo đôi súng của thiên thần - Butler đề xuất.

Butler đã tước vũ khí này của Đội giải cứu LEP trong trận giải vây năm ngoái.

Artemis gật đầu:

- Ý hay đấy, nhưng hãy bỏ những cái pin hạt nhân ra và cho mấy khẩu súng vào chung túi với mấy đồ chơi cũ và mấy cuốn sách. Chúng ta có thể giả vờ chúng là đồ chơi nếu bị bắt.

- Vâng, thưa cậu. Thật là một suy nghĩ thấu đáo.

Chiếc Bentley Nhãn Đỏ nghiến trên mặt đường, làm cho đèn bảo vệ trên mặt đất bật sáng. Có vài cái bật sáng trên nhà chính. Chúng được hẹn giờ theo sự thay đổi ngẫu nhiên.

Butler cởi thắt lưng an toàn, nhanh nhẹn bước từ chiếc Bentley xuống.

- Cậu có cần gì không, Artemis?

Artemis gật:

- Vơ lấy một ít trứng cá muối trong nhà bếp, ông không thể tưởng tượng được cái thứ rác rưởi mà người ta cho bọn tôi ăn ở Bartleby với giá 10 ngàn một học kì đâu.

Butler lại mỉm cười. Một cậu thiếu niên đòi ít trứng cá muối. Hắn ta không thể nào quen với điều đó.

Nụ cười tắt ngấm trên môi khi Butler đi được nửa đường tới cánh cổng mới tu sửa gần đây, một cơn ớn lạnh chạy qua tim. Butler hiểu cảm giác ấy rất rõ. Trước đây mẹ hắn thường gọi đó là cảm giác như có ai đó vừa bước qua trên mộ mình. Giác quan thứ sáu, một khả năng bẩm sinh báo hiệu rằng có một mối nguy hiểm đang rình rập đâu đây. Vô hình, nhưng chắc chắn là nó tồn tại.

Holly rọi đèn pha lia khắp bầu trời trong vòng hơn một dặm. Optix không hoạt động tốt lắm ở vị trí thuận lợi này. Ngay cả khi có tấm kính chắn gió tự động, mặt kính vẫn bị mờ và các hình bóng hiện lên rất xa xăm. Cô thấy tim đập mạnh khi nhìn thấy chiếc xe của Fowl.

Chiếc Bentley lăn bánh dọc đại lộ, thấp thoáng giữa hai hàng liễu và dẻ. Holly cúi nhanh xuống theo bản năng, mặc dù cô hoàn toàn vô hình trong mắt người thường. Chẳng ai dám chắc được gì về người đầy tớ của Artemis. Năm ngoái Artemis đã tháo tung một cái mũ của thiên thần, làm ra một cái kính giúp tho Butler nhận ra và vô hiệu hoá toàn bộ đội giải cứu của đội biệt kích LEP. Chắc bây giờ hắn ta chẳng đeo cái kính đó đâu nhưng bài học mà Kelp - Rắc Rối và lính của anh ta đã học được là không nên đánh giá thấp Artemis hay người đầy tớ của cậu ta.

Holly cài chiếc Neutrino ở chế độ gây choáng váng. Vài tế bào não

của Butler có thể bị khô, nhưng cô không định giết chết hắn ta.

Chiếc xe ngoặt vào đường lái, nghiến lạo xạo trên lớp sỏi. Butler nhảy ra. Holly thấy răng hàm mình nghiến lại. Trước đây, cô đã cứu mạng hắn ta, chữa thương cho hắn sau trận kịch chiến với một gã khổng lồ. Cô không chắc là mình có làm thế nữa không.

Nín thở, đại uý Holly Short thuộc Đội đặc nhiệm LEP chầm chậm hạ thấp chiếc DoubleDex. Cô xuống không một tiếng động, lướt qua những tầng nhà, và ngắm bắn vào ngực Butler. Bây giờ thì một chú lùn mù mắt cũng không thể bắn trượt được.

Gã người không thể phát hiện ra sự hiện diện của cô. Không thể nào. Nhưng có cái gì đó làm hắn ta dừng bước. Hắn đứng lại và hít hít không khí. Gã Người Bùn trông như một con chó. Không, không phải một con chó, mà phải là một con sói. Một con sói với một khẩu súng ngắn lớn.

Holly tập trung điều chỉnh cái mũ thấu kính trên vũ khí, gửi bức ảnh vào cơ sở dữ liệu của máy tính. Lúc sau, một bức ảnh ba chiều của khẩu súng quay quay trên góc cái lưỡi trai của cô.

- Sig Sauer - giọng nói được ghi âm của Foaly vang lên - Chín millimét. Mười ba viên trong ổ đạn. Đạn cỡ to. Chỉ một viên bắn vào là có thể thổi bay cái đầu của cô, thậm chí đến cả phép thuật cũng không chữa được. Ngoài ra cô sẽ ổn thôi, chắc là cô có nhớ mặc bộ áo liền quần bằng sợi siêu nhỏ điều chỉnh trên mặt đất do tôi sáng chế gần đây. Nhưng, là lính đặc nhiệm, chắc cô không mặc đâu.

Holly nổi cáu. Foaly càng trở nên đáng ghét hơn khi anh ta đúng. Cô đã nhảy lên chuyến tàu con thoi đầu tiên mà không kịp nghĩ đến chuyện đổi lấy một bộ áo mặc trên mặt đất.

Mắt Holly giờ đây đã ngang tầm với Butler, nhưng cô vẫn lơ lửng cách mặt đất đến một mét. Cô gỡ bỏ cái bịt lưỡi trai, nhăn mặt khi không khí xì ra.

Butler nghe thấy tiếng khí xì ra, vung vẩy chiếc Sig Sauer vào nơi phát ra tiếng động.

- Thiên thần - anh ta nói - Tôi biết cô đang ở đó. Hiện hình đi không tôi sẽ bắn đấy.

Điều này chẳng giống như lợi thế chiến lược mà Holly nghĩ. Chiếc lưỡi trai của cô đã bật lên, và ngón tay của gã đầy tớ đã đặt vào cò súng. Cô hít sâu một hơi và bỏ tấm chắn vô hình.

-Chào Butler - cuối cùng cô nói.

Butler lên cò súng chiếc Sig Sauer.

- Xin chào đại uý. Xuống từ từ thôi, và đừng có thử bất cứ....

- Bỏ súng xuống - Holly nói. Tiếng nói của cô chuyển sang giọng kẻ thôi miên.

Butler chống lại, khẩu súng rung mạnh trong tay anh ta.

- Bỏ xuống, Butler. Đừng để tôi phải sấy khô bộ não của anh.

Mạch máu trên mi mắt hắn ta giật giật.

Thật không bình thường, Holly nghĩ. Mình chưa thấy như thế này bao giờ.

- Đừng chống lại tôi, Người Bùn. Hãy nộp vũ khí đi.

Butler mở miệng định nói. Để cảnh báo cho Artemis. Cô bèn làm mạnh tay hơn, dòng phép thuật cuộn quanh đầu anh ta.

- Tôi nói bỏ nó xuống. Một giọt mồ hôi lăn trên má tay vệ sĩ.

- Bỏ xuống!

Và Butler làm theo, từ từ, miễn cưỡng.

Holly mỉm cười:

- Tốt đấy, Người Bùn. Nào, bây giờ hãy quay xe lại và làm như không có gì xảy ra.

Đôi chân người vệ sĩ làm theo, bất chấp những mệnh lệnh từ bộ não của hắn ta.

Holly lại mở tấm chắn. Cô sẽ cần đến nó.

Artemis đang soạn một bức thư trên máy tính xách tay.

Gửi thầy hiệu trưởng Guiney...

Vì cuộc thẩm vấn thiếu lịch sự của người cố vấn của ngài với cậu con trai bé bỏng Arty của tôi, tôi phải đưa nó rời trường để tham dự một khoá chữa bệnh tâm lý với những chuyên gia thực sự ở Viện Mont Gaspard Thụy sĩ. Tôi đang nghĩ đến một vụ khiếu kiện. Đừng cố liên lạc với tôi vì điều đó chỉ làm tôi thêm tức giận và, khi tức giận, tôi thường gọi tới các luật sư.

Tạm biệt,

Angeline Fow.

Artemis gửi thư, cho phép mình nở một nụ cười xa xỉ. Thật thích nếu được nhìn thấy vẻ mặt ông hiệu trưởng Guiney khi ông ta đọc bức thư điện tử này. Tiếc là chiếc máy quay nhỏ cậu đã gắn trong phòng hiệu trưởng chỉ truy cập được trong bán kính một dặm.

Butler mở cửa chỗ lái và, sau một lát, trượt vào ghế ngồi.

Artemis cho điện thoại vào bao:

- Đại uý Short, tôi đoán vậy. Sao cô không ngừng chuyển động và hiện hình đi?

Holly hiện ra lốm đốm. Một khẩu súng sáng loá trong tay cô. Bạn hãy đoán xem nó chĩa vào đâu.

- Thật sao, Holly, có cần thiết phải thế không?

Holly khịt mũi:

- Nào, để xem. Bắt cóc, hành hạ thể xác, tống tiền, âm mưu giết người. Tôi dám nói là cần thiết đấy.

- Thôi mà. Đại uý Short - Artemis nói với một nụ cười Tôi còn trẻ và yêu đời lắm. Tin hay không thì tuỳ, nhưng tôi đang nghi ngờ về chuyến đi đặc biệt này.

- Không đủ nghi ngờ để trả lại vàng chứ?

- Không - Artemis thừa nhận - Không hẳn.

- Làm sao cậu biết tôi ở đây?

Artemis giơ ngón tay:

- Có vài manh mối. Một, Butler không kiểm tra bom dưới xe như thường lệ. Hai, anh ta quay lại mà không có những thứ anh ta định lấy. Ba, cửa được mở quá vài giây, đó là điều mà một vệ sĩ không nên phạm phải. Và bốn là, tôi thấy có một làn sương mỏng khi cô chui vào xe. Thật sơ đẳng.

Holly cau có:

- Cậu bé Người Bùn có tài quan sát, phải không?

- Tôi đang cố được thế. Nào, đại uý Short, nếu có thể cô hãy vui lòng nói cho tôi biết tại sao cô ở đây không?

- Làm như cậu không biết ấy.

Artemis nghĩ một lúc:

- Thú vị thật. Tôi đoán là có chuyện gì đó xảy ra. Hiển nhiên là cái gì đó mà cô cho là tôi phải chịu trách nhiệm - Cậu ta nhướn mày. Một biểu hiện tình cảm mạnh mẽ đối với Artemis Fowl - Có vài người thường buôn bán với các người.

- Rất ấn tượng - Holly nói - Hay sẽ càng ấn tượng hơn nếu cả hai ta cùng biết cậu đứng đằng sau vụ này. Và nếu chúng tôi không có được sự thật từ cậu, tôi chắc rằng các tệp dữ liệu trong máy tính của cậu sẽ để lộ điều bí mật đó.

Artemis đóng nắp chiếc máy tính:

- Đại uý, tôi biết rằng chúng ta ghét nhau như xúc đất đổ đi nhưng giờ thì tôi không có thời gian để nói về chuyện này. Tôi rất cần cô cho tôi vài ngày để sắp xếp công việc của tôi.

- Không được, Fowl. Có vài người dưới lòng đất muốn nói chuyện với cậu.

Artemis nhún vai:

- Tôi nghĩ là sau tất cả những gì mình đã làm, tôi không thể mong đợi một sự xem xét lại nào.

- Đúng thế. Cậu không thể.

- Thôi được rồi - Artemis thở dài - Tôi không nghĩ mình còn có sự lựa chọn nào khác.

Holly mỉm cười:

- Đúng đấy. Fowl, cậu không có đâu.

- Chúng ta đi thôi - Giọng Artemis rất tuân phục, nhưng bộ não cậu ta thì đã nghĩ ra nhiều ý tưởng. Có lẽ việc hợp tác với các thiên thần chẳng phải là một ý kiến tồi. Xét cho cùng thì họ có một số khả năng nhất định.

- Sao không - Holly quay sang Butler - Lái xe phía nam. Đi đường trong cùng.

- Tara, tôi đoán vậy. Tôi thường băn khoăn tự hỏi chính xác thì lối vào E1 ở đâu.

- Cứ băn khoăn đi, cậu bé Bùn - Còn bây giờ, hãy ngủ đi. Tất cả những suy luận của cậu làm tôi mệt lử.

Chương 4: Fowl vô tội

Phòng giam số 4, trụ sở cảnh sát, thành phố Haven, dưới lòng đất.

Artemis tỉnh đậy trong phòng thẩm vấn của LEP. Như thể cậu ta đang ở trong một phòng lấy cung bất kì nào trên thế giới. Cũng những đồ nội thất không dễ chịu chút nào, cũng những thủ tục lề lối cũ.

Root vào việc ngay:

- Nào. Fowl, chúng ta bắt đầu nói chuyện nhé.

Artemis mất một lúc để quen với thái độ của ông ta. Holly và Root đang đối mặt với cậu qua cái bàn thấp phủ nhựa. Một bóng đèn công suất lớn chiếu thẳng vào mặt cậu.

- Thật ư, thưa trung tá. Chỉ thế này thôi sao? Tôi chờ đợi nhiều hơn thế cơ.

- Ồ còn nhiều nữa. Nhưng không dành cho những tội phạm như cậu.

Artemis nhận ra rằng hai tay cậu đã bị xích vào ghế.

- Ông vẫn còn buồn bực về vụ năm ngoái chứ? Xét cho cùng, tôi đã thắng. Điều đó được cho là vậy, theo Cuốn sách Luật của chính các ông.

Root ngả người về phía trước cho đến khi đầu điếu xì gà của ông chỉ cách mũi Artemis vài centimét:

- Đây hoàn toàn là một vụ khác, cậu bé Bùn. Thế nên đừng làm ra vẻ vô tội.

Artemis bình thản:

- Ông là loại gì vậy? Cớm tốt hay cớm tồi?

Root phá lên cười sảng khoái, đầu điếu thuốc vẽ thành hình trong không khí.

- Cớm tốt, cớm tồi! Tôi ghét phải nói điều này, Dorothy, nhưng cô không còn ở Kansas nữa - Viên trung tá rất thích trích dẫn phim *Thầy phù thuỷ của Oz*. Ba người anh họ của ông đã đóng trong bộ phim đó.

Một hình dáng kì lạ hiện ra trong bóng tối. Nó có một cái đuôi, bốn chân, hai cánh tay và đang giữ một cái gì đó trông giống như một cặp ống hút phổ biến trong nhà bếp.

- Được rồi, cậu bé Bùn - hình dáng đó lên tiếng - Nghỉ ngơi một chút và cái này không làm cậu đau lắm đâu.

Foaly gắn miếng dán lên mắt Artemis và cậu ngay lập tức ngất xỉu.

- Thuốc giảm đau trong lớp cao su - chàng nhân mã giải thích - Nó sẽ ngấm vào qua lỗ chân lông. Họ không bao giờ nhìn thấy nó. Hãy nói xem tôi có phải người tài giỏi nhất vũ trụ không.

- Ồ, tôi không biết - Root hồn nhiên nói - Cô tiên Koboi là một phụ nữ khá sắc sảo đấy chứ.

Foaly gõ móng guốc một cách tức giận:

- Koboi? Koboi á? Mấy cái cánh gẫy của cô ta thật nực cười. Nếu ngài hỏi tôi, thì tôi nghĩ là hiện nay chúng ta đang sử dụng quá nhiều công nghệ của Koboi. Việc để một người duy nhất đảm nhận tất cả công việc của LEP thật chẳng tốt chút nào.

- Trừ khi người đó là anh, tất nhiên.

- Tôi nói nghiêm túc đấy, Julius. Tôi biết Opal Koboi từ khi còn ở trường đại học. Cô ta không đáng tin cậy đâu. Chíp của Koboi có trong tất cả những chiếc Neutrino mới. Nếu phòng nghiên cứu đó phá sản, những gì chúng ta còn lại chỉ là mấy khẩu ca nông DNA ở Trụ sở Cảnh sát và vài khẩu súng điện tử gây mê.

Root khịt mũi:

- Koboi đã nâng cấp tất cả súng và xe cộ của lực lượng. Năng lượng tăng gấp ba, phát nhiệt giảm đi một nửa. Còn tốt hơn những thống kê mới đây nhất từ Phòng nghiên cứu của anh đó, Foaly.

Foaly lắp một chuỗi sợi cáp quang vào sau máy tính.

- Ừ, thì, có lẽ là Hội đồng nên dành cho tôi một lượng ngân sách khá khẩm hơn...

- Chấm dứt mấy lời than vãn của anh đi, Foaly. Tôi đã xem số ngân quỹ dành cho cỗ máy đó. Nó hoạt động tốt hơn nhiều việc khai thông ống dẫn.

Foaly quật đuôi, tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm.

- Đây là cỗ máy Khôi phục thời gian, tôi đang xem xét việc thử nghiệm với cậu bé này.

- Và chính xác thì nó làm gì?

Foaly bật một màn hình plasma trên tường phòng giam.

- Ngài có thấy những vòng tròn đen này không? Đây là võng mạc của con người. Mỗi hình ảnh sẽ lưu lại một bản khắc tỉ hon, giống như phần âm bản vậy. Chúng ta có thể đưa bất kì hình ảnh nào ta muốn vào máy tính và tìm kiếm cái phù hợp.

Root không hề kinh ngạc:

- Thật không dễ sử dụng chút nào.

- Phải, thực sự là thế. Nhìn đây.

Foaly làm hiện lên hình ảnh một con yêu tinh, tham chiếu vào cơ sở dữ liệu của chiếc máy Khôi phục thời gian. Mỗi điểm tương đồng sẽ cho chúng ta một kết quả. Khoảng 200 kết quả là chuyện thường. Hình dáng chung của cái đầu, đặc điểm nhận dạng... Những nét đặc biệt, và việc trước đây cậu ta đã nhìn thấy tên yêu tinh này hay chưa.

Con số 86 nhấp nháy trên màn hình.

- Từ chối yêu tinh. Ta thử khẩu Softnose xem sao.

Lại một lần nữa, kết quả đếm được dưới 200.

- Lại từ chối. Xin lỗi, đại uý, nhưng cậu Fowl đây vô tội. Cậu ta

chưa bao giờ nhìn thấy một yêu tinh, chứ đừng nói đến làm ăn với bọn B'wa Kell.

- Có thể chúng đã xoá trí nhớ cậu ta. Foaly bỏ miếng băng dán khỏi mắt Artemis:

- Đó là ưu điểm của chú bé này. Xoá trí nhớ không có tác dụng. Chiếc máy Khôi phục thời gian hoạt động dựa trên những bằng chứng vật lí thực sự. Người ta chỉ có thể lừa nó nếu bào mòn cả võng mạc mắt.

- Có gì trong máy tính của cậu ta không?

- Nhiều lắm - Foaly trả lời - Nhưng không gì buộc tội được cậu ta. Thậm chí chẳng một từ nào đề cập đến yêu tinh hay pin.

Root gãi gãi cái quai hàm vuông vức:

- Gã to xác thì sao? Hắn ta có thể là đầu mối trung gian lắm chứ.

- Đã kiểm tra hắn ta bằng máy Khôi phục thời gian. Chẳng thấy gì. Chấp nhận đi, LEP đã bắt nhầm Người Bùn rồi. Hãy xoá trí nhớ và thả họ về nhà đi.

Holly gật đầu. Còn viên trung tá thì không.

- Đợi chút, tôi đang nghĩ.

- Về điều gì - Holly hỏi - Chúng ta nên tránh để Artemis nhúng mũi vào chuyện của chúng ta càng sớm càng tốt.

- Có thể không như thế. Từ khi họ ở đây...

Holly cúi gục xuống:

- Trung tá. Ngài không hiểu Fowl bằng tôi đâu. Chỉ cần cho cậu ta một nửa cơ hội và cậu ta sẽ trở lên phiền phức hơn cả bọn yêu tinh.

- Cậu ta có thể giúp chúng ta giải quyết những rắc rối với Người Bùn.

- Tôi buộc phải phản đối, trung tá ạ. Mấy gã này không tin tưởng được đâu.

Mặt Root đỏ bừng lên trong bóng tối.

- Cô nghĩ là tôi thua chuyện này à, đại uý? Cô nghĩ là tôi thích thú với việc phải quy lụy cậu ta à? Không hề. Tôi thà nuốt chửng những con sâu sống hôi thối còn hơn là đề nghị Artemis Fowl giúp đỡ. Nhưng kẻ nào đó đã tiếp tay cho bọn B'wa Kell, tôi phải tìm ra. Vì vậy phải chấp nhận kế hoạch thôi, Holly. Thực tế ẩn chứa nhiều đề doạ hơn mối thâm thù nho nhỏ của cô.

Holly cắn lưỡi. Cô không thể chống lại trung tá sau tất cả những gì ông đã làm cho cô, nhưng đề nghị Artemis Fowl giúp đỡ vẫn là sai lầm trong bất kì tình huống nào. Cô không nghi ngờ lấy một phút là con người đó lại có giải pháp cho vấn đề của họ, nhưng cái giá phải trả sẽ như thế nào?

Root hít một hơi thở sâu:

- Được rồi. Foaly, đưa cậu ta về. Và gắn cho cậu ta một máy chuyển ngữ. Nói chuyện với Người Bùn làm tôi đau cả đầu.

Artemis xoa xoa chỗ sưng phồng dưới mi mắt.

- Thuốc giảm đau trong miếng băng dính phải không - Cậu ta nói, liếc nhìn Foaly – Kim - siêu nhỏ?

Nhân mã rất ấn tượng:

- Cậu khá sắc sảo so với một Người Bùn đấy.

Artemis chạm vào cái thiết bị nhỏ hình lưỡi liềm gắn cố định trên tai mình.

- Máy chuyển ngữ phải không?

Foaly hất đầu về phía trung tá:

- Nói chuyện bằng miệng làm cho một vài người bị đau đầu.

Artemis vuốt thẳng chiếc cà vạt đồng phục của trường:

- Tôi hiểu. Nào bây giờ, tôi có thể giúp gì đây?

- Điều gì khiến cậu nghĩ rằng chúng tôi cần sự giúp đỡ của cậu, hả chú bé người - Root gầm gừ qua mẩu thuốc lá.

Cậu bé mỉm cười tự mãn:

-Tôi có cảm giác, trung tá ạ, rằng nếu các ông không cần điều gì đó ở tôi, tôi sẽ tỉnh dậy trên giường, hoàn toàn không còn kí ức gì về cuộc gặp gỡ của chúng ta.

Foaly giấu nụ cười sau bàn tay lông lá.

- May cho cậu là không phải tỉnh dậy trong nhà giam.

- Vẫn cay cú thế à, đại uý Short? Chúng ta không thể rũ bỏ chuyện cũ sao?

Cái trừng mắt giận dữ của Holly là tất cả câu trả lời cậu cần.

Artemis thở dài:

- Tốt thôi. Tôi đoán vậy nhé. Có vài kẻ đang làm ăn với đội cảnh sát Những thành tố ngầm và các ông cần Butler theo dõi và bắt quả tang mấy gã buôn này. Đã đủ chưa?

Các thiên thần im lặng một lát. Nghe điều đó từ chính Fowl đột nhiên mang họ trở về với thực tế.

- Đủ rồi - Root thừa nhận - Được, Foaly, cho cậu ta xem.

Viên cố vấn tải một tệp dữ liệu từ máy trung tâm của LEP. Một loạt đoạn phim của Tin tức trên mạng hiện lên trên màn hình plasma. Phát thanh viên là một yêu tinh đứng tuổi với mái tóc chải ngược trên trán bồng bềnh như những con sóng của đảo Honolulu.

- Khu thương mại Haven - phát thanh viên ngân nga - Lại một cuộc vây bắt buôn lậu của LEP. Các đĩa laser Hollywood với trị giá ước tính đến 500 gam vàng. Bộ ba yêu tinh B'wa Kell bị tình nghi đứng sau vụ này.

- Tình hình ngày càng xấu đi - Root quả quyết.

Artemis mỉm cười:

- Còn có thể xấu hơn nữa sao?

Phát thanh viên xuất hiện trở lại. Lần này là lửa cuộn lên từ cửa sổ của một nhà kho đằng sau anh ta. Mái tóc gợn sóng của anh ta trông quăn tít.

- Tối nay bọn B'wa Kell đã khoanh vùng Bờ Đông bằng cách phóng

hoả một nhà kho vốn do Phòng nghiên cứu Koboi sử dụng. Hiển nhiên là các thiên thần với những kĩ năng đặc biệt quý giá đã từ chối trả tiền bảo kê cho bộ ba.

Những ngọn lửa được thay thế bởi một tin tức nhức nhối khác, lần này là cảnh một đám đông tức giận.

- Hôm nay cuộc tranh cãi diễn ra bên ngoài Trụ sở Cảnh sát được xem như là sự phản đối của công chúng đối với những thất bại của LEP trong việc giải quyết vấn đề yêu tinh. Nhiều ngôi nhà cổ đã phải ngừng hoạt động kinh doanh do nạn tống tiền của nhóm B'wa Kell. Bị tấn công nặng nề nhất là Phòng nghiên cứu Koboi, đã sáu lần bị phá hoại chỉ trong tháng vừa qua.

Foaly dừng hình ảnh lại. Đám đông trông không vui vẻ chút nào.

- Cậu phải hiểu một điều, Fowl, yêu tinh là lũ ngu ngốc. Tôi không sỉ nhục chúng. Đó là điều đã được khoa học chứng minh. Não của chúng không to hơn mấy con chuột.

Artemis gật đầu:

- Vậy ai đang tổ chức chúng?

Root ném điếu xì gà xuống đất:

- Chúng tôi không biết. Nhưng tình hình ngày càng trở nên tệ hơn. Bọn B'wa Kell đã chuyển từ những vụ phạm pháp cỏn con sang việc đối đầu toàn lực với cảnh sát. Tối qua chúng tôi đã chặn đứng một vụ chuyển pin từ mặt đất xuống. Loại pin này được dùng để trang bị cho vũ khí Softnose Laser đã bị cấm.

- Và đại uý Short nghĩ rằng tôi có liên quan trong vụ này.

- Cậu dám kết tội sao - Holly lầm bầm.

Artemis lờ đi:

- Sao các ông biết bọn yêu tinh không phải đơn giản chỉ là những kẻ bán buôn trộm cắp? Xét cho cùng, các thùng pin rất ít khi được bảo vệ.

Foaly cười lặng lẽ:

- Không, tôi không nghĩ là cậu đánh giá được hết mức độ ngu ngốc của bọn yêu tinh. Để tôi cho cậu một ví dụ. Một trong những tên cầm đầu B'wa Kell, và đó là tên khá nhất, bị bắt khi cố gắng tiêu một chiếc thẻ tín dụng giả mạo bằng cách kí tên của chính hắn. Không, bất cứ ai đứng sau vụ này cũng cần liên hệ với người thường để đảm bảo các vụ làm ăn không bị làm rối tung lên.

- Vậy các ông muốn tôi tìm ra ai là người có liên hệ đó. Điều quan trọng là các ông đã biết được bao nhiêu.

Trí não của Artemis chạy đua khi cậu ta nói. Cậu có thể biến việc này thành lợi thế cho mình. Năng lượng của Con Người có thể là quân át chủ bài giá trị trong cuộc đàm phán với bọn bắt cóc. Những hạt giống của một kế hoạch bắt đầu đâm chồi nảy lộc trong óc cậu.

Root miễn cưỡng gật đầu:

- Đúng vậy. Tôi không thể mạo hiểm đưa người của LEP lên mặt

đất. Ai biết bọn yêu tinh đang buôn bán công nghệ gì. Tôi có thể đẩy người của tôi vào một cái bẫy. Là người thường, các cậu có thể trà trộn vào dễ dàng.

- Butler trà trộn vào ư - Artemis cười - Tôi nghi ngờ điều đó

- Ít nhất anh ta không có bốn chân và một cái đuôi - Foaly nhận xét.

- Đồng ý. Và không nghi ngờ gì nữa, nếu có một người còn sống lần theo được dấu vết bọn buôn bán xỏ lá của các anh, thì đó chỉ có thế là Butler mà thôi. Nhưng...

Bắt đầu rồi đây, Holly nghĩ. Artemis Fowl không làm gì không công bao giờ.

- Nhưng gì? Root giục.

- Nhưng nếu các ông muốn tôi giúp, tôi sẽ yêu cầu vài thứ đổi lại

- Chính xác là gì - Root cảnh giác hỏi.

- Tôi cần đến Nga - Artemis trả lời - Chính xác là Vùng Bắc cực. Và tôi cần sự giúp đỡ cho một vụ giải thoát.

Root cau mày:

- Vùng Bắc Nga không tốt cho chúng tôi. Chúng tôi không thể bảo vệ bằng lớp chắn vô hình ở đó vì bức xạ nhiệt

- Đó là điều kiện của tôi - Artemis nói - Người tôi định cứu là cha tôi. Căn cứ vào tất cả những gì tôi biết, mọi việc gấp gáp lắm rồi. Vì vậy tôi thực sự không còn thời gian để thương lượng.

Giọng Người Bùn rất chân thành. Ngay cả trái tim Holly cũng trở nên mềm yếu trong khoảnh khắc. Nhưng chẳng ai biết trước điều gì về Artemis Fowl - đây có thể lại là một phần của kế hoạch khác. Root đưa ra quyết định cuối cùng.

- Đồng ý - ông chìa tay ra nói.

Họ bắt tay. Thiên thần và người. Một thời khắc lịch sử.

- Tốt - Root nói - Bây giờ, Foaly, đánh thức gã to xác dậy và hãy kiểm tra nhanh hệ thống tàu con thoi của bọn yêu tinh.

- Còn tôi thì sao - Holly hỏi - Trở lại với nhiệm vụ giám sát à?

Nếu Root không phải là một trung tá, có lẽ ông đã bật cười khúc khích:

- Ồ không, Đại uý. Cô là người lái tàu tốt nhất của chúng tôi. Cô sẽ đến Paris.

Chương 5: Con gái của bố

Phòng nghiên cứu Koboi,

Bờ Đông, thành phố Haven dưới lòng đất được đào trong hang đá. Nó cao tám tầng, bao quanh bằng nửa dặm đá granit ở năm mặt, chỉ có một cổng vào ở phía trước. Ban quản lí đã tăng cường an ninh, và ai có thể trách cứ họ được? Xét cho cùng, mục tiêu các cuộc tấn công đốt phá của bọn B'wa Kell là nhằm vào Koboi. Hội đồng đã phải đi đến chỗ cấp giấy phép cho nhóm vũ khí đặc biệt, nếu Koboi sụp đổ, toàn bộ mạng lưới phòng thủ của thành phố Haven sẽ đầu hàng theo.

Bất kì nỗ lực nào của B'wa Kell đột kích phòng nghiên cứu Koboi cũng sẽ vấp phải súng gây mê mang mã DNA. Loại vũ khí này có thể phát hiện ra kẻ xâm nhập trước khi bắn hắn ta. Không có một điểm tối nào trong toà nhà, không nơi nào có thể ẩn trốn được. Hệ thống rất rõ ràng.

Nhưng bọn yêu tinh không phải lo lắng về chuyện đó. Hệ thống bảo vệ phòng nghiên cứu trong thực tế lại được thiết kế để ngăn cản nhân viên LEP đến rình mò không đúng lúc. Chính Opal Koboi là người chi tiền cho bộ ba yêu tinh. Các cuộc tấn công vào Koboi chỉ là tung hoả mù để tránh gây nghi ngờ cho công việc cá nhân của cô ta: thiên thần tí hon này đã đạo diễn vụ buôn bán pin và phát triển các hoạt động của bọn B'wa Kell. Đúng một trong những kẻ giật dây. Nhưng tại sao một cá nhân với tài sản gần như vô tận lại muốn hợp tác với băng đảng yêu tinh?

Từ khi ra đời, Opal Koboi chẳng được trông đợi gì nhiều. Sinh ra trong một gia đình giàu có lâu đời ở Đồi Công quốc, bố mẹ cô ta có lẽ chẳng mong gì hơn là cô con gái nhỏ Opal có thể vào được một trường tư, hoàn thành một tấm bằng Nghệ thuật hạng tầm tầm và kết hôn với một phó tổng thống phù hợp.

Trong thực tế, bố cô ta. Ferall Koboi, mong muốn cô con gái rượu thông minh vừa phải, khá xinh đẹp và, dĩ nhiên, thoả mãn với chính mình. Nhưng Opal không thể hiện những tính cách mà Ferall chờ đợi. Mười tháng tuổi cô bé đã có thể đi mà không cần người giúp. Một tuổi rưỡi cô đã có vốn từ vựng hơn 500 từ. Trước sinh nhật lần thứ hai, cô ta đã tháo tung được chiếc ô cứng đầu tiên.

Opal phát triển sớm, bướng bỉnh và xinh đẹp. Một sự kết hợp nguy hiểm. Ferall không thể đếm hết được những lần ông bắt con gái mình ngồi xuống và khuyên nhủ cô từ bỏ công việc dành cho nam giới. Cuối cùng thì Opal từ chối gặp ông. Sự chống đối rõ ràng của cô thật đáng lo ngại.

Ferall đã đúng khi lo lắng như vậy. Hành động đầu tiên của Opal

ở trường đại học là bỏ việc lấy bằng Lịch sử nghệ thuật để theo đuổi bằng Kỉ sư Bậc thầy chuyên dành cho nam sinh. Ngay khi cầm tấm bằng tốt nghiệp trong tay, Opal đã mở một cửa hàng đối đầu trực tiếp với bố mình. Các bằng sáng chế ra đời nhanh chóng. Một máy giảm thanh gấp đôi một máy năng lượng khí động học, một hệ thống giải trí ba chiều và, tất nhiên, sản phẩm đặc sắc của cô ta, loạt cánh DoubleDex.

Khi Opal phá hoại việc làm ăn của cha, cô ta tiếp tục mua cổ phiếu công ty ở mức giá thấp nhất, và sau đó hợp nhất công việc kinh doanh dưới cái tên Phòng nghiên cứu Koboi. Trong vòng năm năm, Phòng nghiên cứu Koboi thực hiện được nhiều hợp đồng bảo vệ hơn bất kì công ty nào khác. Trong mười năm, Opal đã đăng kí nhiều bằng sáng chế hơn so với bất kì thiên thần đương thời nào, trừ nhân mã Foaly.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ. Opal Koboi khao khát sức mạnh mà không thiên thần nào nắm giữ được từ thời đại nền quân chủ. Thật may mắn, cô ta biết một người có thể giúp cô ta thực hiện tham vọng đặc biệt đó. Một nhân viên bất mãn với LEP, và là bạn cùng lớp với cô ta ở trường đại học. Một kẻ tên là Britva Cudgeon nào đó...

Britva có lí do để coi thường LEP. Xét cho cùng, họ đã bỏ qua việc Julius làm anh ta mất mặt trước công chúng mà không bị trừng phạt. Đâu phải đã hết, anh ta còn bị cách chức chỉ huy sau lần thảm bại trong vụ Artemis Fowl.

Opal chẳng gặp khó khăn gì khi cho viên chân dược vào thức uống của Cudgeon ở một trong những nhà ăn sang trọng nhất Haven. Cô ta rất vui sướng phát hiện ra gã Cudgeon thú vị này đã vạch cả một kế hoạch lật đổ LEP. Đó là một kế hoạch tài tình khi đi vào thực hiện. Tất cả những gì anh ta cần là người hợp tác. Một người có lượng vàng lớn và phương tiện đảm bảo sẵn sàng trong tay. Opal vui vẻ cung cấp cả hai thứ đó.

Opal thu mình giống như một con mèo trong chiếc ghế di chuyển nhờ đệm không khí, nghe lén những việc đang diễn ra ở Trụ sở Cảnh sát khi Cudgeon đi vào căn cứ. Cô ta đã lắp đặt camera chuột thổi vào mạng lưới của LEP khi các kĩ thuật viên của cô ta đến nâng cấp hệ thống cho họ. Các máy quay này hoạt động trên cùng tần số với máy quay theo dõi của chính Trụ sở Cảnh sát, thêm vào đó chúng lấy năng lượng từ chỗ rò rỉ nhiệt khỏi sợi cáp quang của LEP. Hoàn toàn không thể phát hiện được.

- Thế nào - Cudgeon hỏi với sự thẳng thắn cố hữu, Koboi không buồn quay lại. Đó chỉ có thể là Britva. Chỉ anh ta mới có con chíp cần thiết dẫn vào căn phòng kín đáo này. Nó cắm sâu trong khớp xương của anh ta.

- Chúng ta vừa mất chuyến tàu cuối cùng chở pin năng lượng. Theo dõi thường lệ của LEP. Vận rủi..

- Chó chết - Cudgeon chửi thề - Hừ, nhưng chẳng vấn đề gì. Chúng ta có dự trữ đủ rồi. Và với bọn LEP, chúng đơn giản chỉ là những cục pin thôi.

Opal hít một hơi:

- Bọn yêu tinh được vũ trang...

- Đừng nói với tôi như thế chứ.

- Với những khẩu Softnose.

Cudgeon đập tay lên mặt bàn:

- Bọn ngốc! Tôi đã cảnh báo chúng không được sử dụng những vũ khí ấy. Bây giờ thì Julius biết có cái gì đó đang xảy ra.

- Có thể ông ta biết - Opal xoa dịu - Nhưng ông ta chẳng cản trở được chúng ta đâu. Đến khi họ phát hiện ra thì đã quá muộn.

Cudgeon không cười. Hắn ta đã không cười từ hơn một năm nay. Thay vào đó sự cau có càng trở nên rõ rệt hơn.

- Tốt. Thời khắc của tôi đã đến rồi... Có lẽ đơn giản là chúng ta nên tự mình sản xuất ra loại pin đó - Gã trầm ngâm.

- Không được. Vì việc xây một nhà máy có thể làm chúng ta chậm mất hai năm, và không có gì đảm bảo rằng Foaly không phát hiện ra nó. Chúng ta chẳng còn lựa chọn nào khác.

Koboi xoay ghế lại đối mặt với cộng sự của cô ta:

- Trông anh tệ quá. Anh đã dùng thứ thuốc mỡ tôi đưa cho chưa?

Cudgeon xoa nhẹ đầu. Nó sưng vù lên với những cái bướu thật khủng khiếp.

- Không hiệu quả. Thuốc đó có chứa hormon chống viêm và dị ứng. Mà tôi lại bị dị ứng với nó.

Hoàn cảnh của Cudgeon thật bất thường, có lẽ là độc nhất. Năm ngoái trong cuộc vây hãm Thái ấp Fowl, trung tá Root đã cho anh ta dùng thuốc an thần. Không may, thuốc an thần đã phản ứng không tốt với vài chất kích thích não bộ đã bị cấm. Hậu quả để lại cho Cudgeon là một cái trán trông như quét hắc ín nóng chảy, cộng với cả một cái mắt sụp mí. Xấu xí và bị giáng chức, chẳng phải là một sự kết hợp tuyệt vời cho lắm.

- Anh nên đi chữa mấy cái mụn ấy đi. Tôi không thể chịu được khi nhìn anh như thế này. Đôi khi Opal Koboi quên mất là mình đang nói chuyện với ai. Britva Cudgeon không phải là một kẻ tay sai liên minh tầm thường. Hắn ta bình tĩnh giơ khẩu Redboy - chàng trai đỏ, làm theo đơn đặt hàng lên, bắn hai phát vào tay vịn chiếc ghế lơ lửng. Chiếc ghế kì cục xoay tít qua những tấm trần cao su chạm trổ rơi xuống, hất Opal ngã sõng xoài trên đống ổ cứng máy tính.

Gã người lùn thất thế của LEP nâng cằm Opal lên:

- Cô nên tập làm quen với việc nhìn tôi đi, cô em Opal. Bởi vì khuôn mặt này sẽ sớm xuất hiện trên tất cả mọi màn hình hiển thị khắp hành tinh, và trên đỉnh cao của nó.

Cô tiên tí hon co bàn tay thành quả đấm. Cô ta không quen với

việc phục tùng kẻ khác, chứ chưa nói đến sự cưỡng bức thực sự. Nhưng những lúc như thế này, cô ta có thể nhìn thấy sự điên loạn trong mắt Cudgeon. Thứ thuốc ấy không chỉ lấy đi phép thuật và vẻ bề ngoài, mà hơn thế nữa, nó còn lấy mất cả tâm trí hắn rồi.

Đột nhiên gã trở lại là chính mình, ân cần giúp cô ta đứng dậy như chẳng có chuyện gì xảy ra.

- Nào, cô em yêu quý, báo cáo tiến trình đi. Bọn B'wa Kell đang say máu lắm đấy.

Opal vuốt thẳng vạt trước cái áo choàng dài:

- Đại uý Short đang hộ tống một người thường, Artemis Fowl, đến đường trượt E37.

- Fowl đang ở đây? - Cudgeon kêu lên - Tất nhiên! Đáng lẽ tôi phải đoán ra rằng cậu ta sẽ bị nghi ngờ. Thật hoàn hảo! Kẻ nô lệ người của chúng ta sẽ săn sóc cậu ta. Carrère đã bị thôi miên. Tôi vẫn còn khả năng đó.

Koboi tô một lớp son môi đỏ như máu:

- Sẽ rắc rối nếu Carrère bị bắt.

- Đừng lo - Cudgeon đảm bảo - Quý ngài Carrère đã bị thôi miên nhiều lần đến nỗi đầu óc hắn ta trống rỗng hơn cả một cái đĩa bị xoá. Hắn chẳng thể kể được chuyện gì, dù muốn đi chăng nữa. Hơn nữa, một khi hắn làm công việc bẩn thỉu đó cho chúng ta, cảnh sát Pháp sẽ nhốt hắn vào căn phòng đẹp đẽ có tường bọc đệm dành cho những kẻ điên.

Opal khúc khích cười. Với một người chẳng bao giờ cười thì Cudgeon có óc hài hước thật đáng nể.

Chương 6: Cơ hội chụp ảnh

Đường trượt E37, thành phố Haven, dưới lòng đất.

Những kẻ đồng minh không hợp nhau cho lắm đã đưa tàu con thoi của bọn yêu tinh lên đường trượt E37. Holly chẳng vui vẻ chút nào. Trước tiên là vì cô bị ra lệnh phải hợp tác với kẻ thù số một của mình mà mọi người đều biết, Artemis Fowl. Và thứ hai là vì con tàu của bọn yêu tinh được gắn với nhau nhờ nước dãi và những lời cầu nguyện.

Holly gài một thiết bị máy tính vào cái tai nhọn hoắt của mình:

- Này, Foaly? Anh có đó không?

- Ngay đây thôi, đại uý.

- Nhắc lại cho tôi xem, tại sao tôi phải lái cái nhà tù cũ kĩ này?

Các phi công của Đội đặc nhiệm LEP gọi những con tàu đáng ngờ là những nhà tù bởi vì họ có nhiều khả năng bị nhốt trong những bức tường của đường trượt.

- Lí do cô phải lái cái nhà tù cũ đó, đại uý, là vì bọn yêu tinh xây dựng con tàu này ở trong cảng, trong khi cả ba cửa thang ban đầu đều đã bị dỡ đi cách đây vài năm. Sẽ mất nhiều ngày để làm một cái thang vào trong đó. Vì thế, tôi e rằng chúng ta sẽ bị con tàu yêu tinh đó ám.

Holly thắt dây an toàn vào chiếc ghế quấn của phi công. Những nút bấm tự bật lên gần như nhảy vào tay cô. Trong vài giây, bản tính hài hước tự nhiên của đại uý Short trở lại. Cô là một phi công xuất sắc, đứng đầu lớp ở Học viện. Trong bản đánh giá cuối cùng về cô, trung tá - Mang- cánh Vinyáya đã viết rằng: Học viên Short có thể lái vỏ tàu con thoi qua kẽ răng của bạn. Đó là lời khen ngợi ẩn chứa sự châm chọc. Trong chuyến bay thử đầu tiên với một con tàu, Holly đã mất kiểm soát vội vã hạ cánh trước mũi Vinyáya hai mét.

Nhờ thế, Holly vui vẻ được năm giây. Sau đó, cô nhớ ra những hành khách của mình là ai.

- Tôi băn khoăn là liệu cô có thể nói cho tôi biết - Artemis nói, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh phi công - là bến cảng ở Nga có gần Murmansk không?

- Thường dân phải ở dưới vạch vàng - Holly làu bàu, tảng lờ câu hỏi.

Artemis nhấn mạnh:

- Điều này rất quan trọng đối với tôi. Tôi đang cố gắng thực hiện kế hoạch giải cứu.

Holly cười rất nhẹ:

- Thật mỉa mai, tôi có thể viết chuyện này thành thơ đấy. Một kẻ

chuyên bắt cóc lại tìm kiếm sự giúp đỡ nhằm giải thoát một vụ bắt cóc.

Artemis chà vào thái dương:

- Holly, tôi là một tội phạm. Đó là việc tốt nhất mà tôi làm được. Khi bắt cóc cô, tôi chỉ nghĩ đến tiền chuộc. Cô không phải chịu bất cứ nguy hiểm nào.

- Ồ thật sao - Holly nói - Ngoại trừ bom sinh học và những gã khổng lồ.

- Đúng - Artemis thừa nhận - Đôi khi các kế hoạch vạch ra trên giấy không diễn ra trôi chảy lắm trong thực tế. Cậu ta ngừng lại, cậy cáu ghét – không - tồn tại trên bộ móng tay được cắt tỉa cẩn thận - Tôi đã suy nghĩ kĩ, đại uý. Đó là cha tôi. Tôi cần tập trung tất cả thông tin có thể thu thập được trước khi đối mặt với bọn Mafia.

Holly động lòng. Thật chẳng dễ dàng gì khi phải lớn lên mà không có cha. Cô hiểu điều đó. Cha cô đã qua đời khi cô vừa tròn sáu mươi tuổi. Thế mà đã hơn hai mươi năm qua rồi.

- Được Người Bùn, nghe đây. Tôi chỉ nói lần này thôi.

Artemis ngồi thẳng người lên. Butler cúi lom khom khi chui vào buồng lái. Hắn ta đánh hơi thấy mùi của một câu chuyện chiến tranh. Trong hai thế kỉ qua, cùng với tiến bộ trong công nghệ loài người, LEP buộc phải đóng cửa hơn 60 cảng. Chúng tôi đã rút khỏi phía Bắc Nga trong những năm 60. Toàn bộ vùng bán đảo Kola chịu thảm hoạ hạt nhân. Người của chúng tôi không có khả năng chịu đựng phóng xạ, chúng tôi chưa chuẩn bị kháng cự. Trên thực tế không có nhiều cảng để mà đóng cửa. Chỉ có một cảng Cấp Ba và vài máy chiếu ngụy trang. Người chúng tôi không thích vùng Bắc cực cho lắm. Lạnh giá quá mà. Ai cũng mừng khi được rời khỏi đó. Vậy, để trả lời cho câu hỏi của cậu: có một cảng vận hành tự động, với rất ít hoặc không còn các trang bị mặt đất, ở cách phía Bắc Murmansk khoảng 20klick...

Tiếng Foaly vang lên qua bộ đàm, cắt ngang câu chuyện đang trở nên thân mật hơn.

- Được rồi, đại uý. Cô sẽ có một cuộc hành trình thông suốt đến đường ngầm. Còn khối thời gian từ đợt phun nham thạch lần trước, nên cứ từ từ mà đi.

Holly kéo chiếc micro xuống:

- Được rồi, Foaly. Hãy chuẩn bị sẵn sàng bộ áo chống bức xạ khi tôi trở lại. Thời gian biểu của chúng ta sít sao lắm.

Foaly cười:

- Đừng quá căng thẳng với những nút bấm tự bật, Holly. Nói chính xác, đây là lần đầu tiên Artemis ở trong đường trượt, và chúng ta sẽ thôi miên cậu ta và Butler trên đường xuống. Chúng tôi không muốn cậu ta hoảng sợ.

Holly bắn van tiết lửa hơi nhiều hơn mức cần thiết.

- Không - cô làu bàu - Chúng ta không muốn cậu ta bị hoảng sợ.

Artemis quyết định thắt dây an toàn vào. Hoá ra nó lại trở thành một ý kiến hay.

Đại uý Short phóng con tàu, tạm thời tiếp cận đường ray bị từ hoá. Bộ thăng bằng xóc nảy lên, làm bắn ra những đợt tia lửa sóng đôi đổ xuống như thác ngang cửa sổ. Holly điều chỉnh con quay hồi chuyền bên trong, nếu không mấy Người Bùn kia sẽ ói khắp buồng lái mất.

Ngón cái của Holly lăm lăm trên các nút bấm tuabin:

- Được rồi. Để xem cái thùng cũ này làm được gì.

- Đừng cố lập kỉ lục, Holly - Foaly nói qua tai nghe. - Con tàu đó không được làm để đua tốc độ đâu.

- Tôi đã từng nhìn thấy nhiều người lùn bay lượn rồi.

Holly lẩm bẩm. Xét cho cùng, bay chậm rề rề thì có gì thú vị chứ. Chẳng ra cái quái gì. Và nếu người ta có làm mấy tên Người Bùn kia kinh hãi trên suốt chặng đường, thì đó chỉ là phần thưởng thêm mà thôi.

Dịch vụ hầm mở vào đường trượt chính. Artemis há hốc miệng vì kinh ngạc. Đó là một cảnh tượng gây sốc thực sự. Người ta có thể đặt cả ngọn Everest - ngọn núi cao nhất thế giới vào đường trượt này mà không chạm mặt nào. Ánh lửa đỏ rực bốc lên ngùn ngụt từ tâm Trái đất trông như hoả ngục, và những tảng đá chụm lại không ngừng va vào thân tàu những cú đập thật lực.

Holly đốt cả bốn động cơ, bổ nhào con tàu xuống vực thẳm. Nỗi lo lắng của cô tan biến như những vòng xoáy sương mù đang vờn quanh buồng lái. Đó mới chính là những Người biết bay thực sự. Bạn càng xuống sâu bao nhiêu mà không cần phải lấy lại thăng bằng sau khi bổ nhào, thì bạn càng thể hiện nghị lực mạnh mẽ bấy nhiêu. Ngay cả cái chết kinh hoàng của thành viên đội giải cứu Bom Arble cũng không thể ngăn các phi công cốt cán của LEP làm điều đó. Hiện tại Holly đang giữ kỉ lục. Chỉ cách tâm trái đất 500m trước khi nhào xuống. Vì nó mà cô bị đình chỉ hai tuần và mất một khoản phạt nặng.

Nhưng không phải là hôm nay. Chẳng thể lập kỉ lục nào trong nhà tù này hết. Trọng lực áp mạnh trên má cô, Holly kéo cần điều khiển lại, hất mũi tàu lên khỏi đường thẳng đứng. Tiếng thở phào nhẹ nhõm của hai người kia chẳng đem lại cho cô sự thoả mãn nào.

- Tốt rồi, Foaly, chúng tôi đang bay lên đây. Tình hình trên mặt đất thế nào?

Cô nghe tiếng Foaly gõ bàn phím:

- Xin lỗi Holly. Tôi không tìm ra khoá thiết bị của chúng ta trên mặt đất. Bức xạ từ lần phun trào trước còn nhiều quá. Cô phải tự thân vận động thôi.

Holly nhìn vào hai khuôn mặt nhợt nhạt trong buồng lái. Tự thân vận động, cô nghĩ. Mình mong được thế.

Paris, Pháp.

Vậy nếu Artemis không phải là người giúp Cudgeon trong việc trang bị vũ khí cho bọn B'wa Kell thì là ai? Mấy gã độc tài bạo ngược ư? Hay có lẽ là một vị tướng bất mãn nào đó với quyền sử dụng nguồn cung cấp pin năng lượng vô tận? Ô, không. Chính xác là không.

Luc Carrère phải chịu trách nhiệm về việc bán pin cho bọn B'wa Kell. Chẳng ai nghĩ thế nếu nhìn hắn. Thực ra thì chính hắn cũng chẳng biết mình là ai. Luc một thời là một thám tử tư người Pháp, vốn được biết đến là một kẻ bất tài. Giới trong nghề nói rằng Luc còn không phát hiện ra dấu vết một trái gôn trong một thùng pho mát.

Cudgeon quyết định dùng Luc vì ba lí do. Một, các tài liệu của Foaly cho thấy rằng Carrère có tiếng là một kẻ buôn bán khéo léo bất lương. Mặc dù là một nhà điều tra bất tài, Luc lại có sở trường đặt tay được lên bất cứ thứ gì mà khách hàng của hắn muốn mua. Hai là gã đàn ông này là một kẻ tham lam, hắn không thể cưỡng lại được mồi nhử của đồng tiền. Và ba là vì Luc là một kẻ ngu ngốc. Như mỗi thiên thần nhỏ đều biết, một bộ óc yếu ớt thì dễ bị thôi miên hơn.

Sự thực là việc Cudgeon cài Carrère vào cơ sở dữ liệu của Foaly cũng đủ để khiến hắn sung sướng. Tất nhiên, Britva không muốn có mắt xích người nào trong đường dây. Nhưng một đường dây toàn yêu tinh thì là một xâu chuỗi vô dụng.

Thiết lập quan hệ với Người Bùn không phải là việc mà Cudgeon coi nhẹ. Vốn là một kẻ không bình thường, Britva nhận thức rõ điều gì sẽ xảy ra nếu loài người phát hiện ra hơi hướng về một thế giới mới dưới lòng đất. Họ sẽ đổ về tâm Trái đất như một đàn kiến lửa ăn thịt. Cudgeon chưa sẵn sàng đối mặt với con người. Vẫn chưa. Chưa thể cho đến khi hắn ta được hậu thuẫn bởi sức mạnh của LEP.

Vì thế Cudgeon gửi cho Carrère một gói nhỏ thay vào đó. Đầu tiên là một bức thư yêu tinh ngụy trang...

Luc Carrère lê bước vào văn phòng vào một đêm tháng bảy để tìm gói bưu kiện nhỏ nằm trên bàn làm việc. Gói đồ chẳng qua là hàng FedEx. Hoặc là một cái gì đó trông giống như hàng FedEx.

Luc xé lớp băng dính. Trong hộp, trên xấp giấy bạc 100 euro là một cái gì đó nhỏ dẹt. Trông như một ổ đĩa CD di động, nhưng được làm từ thứ kim loại đen rất lạ dường như có vẻ hấp thụ ánh sáng. Đáng lẽ Luc sẽ hét gọi lễ tân và bảo thư kí lưu mọi cuộc gọi. Nếu hắn có một lễ tân. Nếu hắn có một thư kí. Nhưng vì không có nên thay vào đó, viên thám tử tư bắt đầu nhét tiền vào trong chiếc áo sơ mi dính đầy dầu mỡ như thể những đồng bạc có thể biến mất.

Đột nhiên, thiết bị đó bật mở, giống như một con trai, để lộ ra màn hình nhỏ và loa nói. Khuôn mặt mờ ảo xuất hiện trên màn hình. Mặc dù Luc chẳng nhìn thấy gì ngoài đôi mắt đỏ quạch, nhưng nó cũng đủ làm cho hắn nổi da gà.

Thật buồn cười, khi khuôn mặt ấy bắt đầu nói, nỗi lo lắng của Luc tan biến giống như một con rắn lột da. Làm sao mà hắn phải lo lắng chứ? Người này rõ ràng là bạn. Thật là một giọng nói dễ thương. Như dàn hợp xướng thiên thần, đúng như vậy.

- Luc Carrère?

Luc gần như phát khóc. Thật thi vị.

- Vâng. Tôi đây.

- Xin chào, Anh nhìn thấy số tiền đấy chứ, Luc? Tất cả là của anh.

Sáu mươi dặm dưới mặt đất. Cudgeon gần như mỉm cười. Việc này còn dễ dàng hơn mong đợi. Hắn ta đã lo rằng dòng chảy năng lượng còn sót lại trong não mình không đủ để thôi miên con người. Nhưng gã Người Bùn đặc biệt này dường như sở hữu niềm đam mê của một con lợn đói trước máng ăn đầy củ cải.

Luc giữ hai nắm tiền trong bàn tay:

- Tiền này. Chúng là của tôi sao? Thế tôi phải làm gì?

- Chẳng làm gì cả. Tiền là của anh. Hãy làm bất cứ thứ gì anh muốn.

Luc Carrère biết rằng chẳng có cái gì là cho không cả nhưng giọng nói ấy... Giọng nói trong micro là thật.

- Nhưng còn nữa. Còn rất nhiều.

Luc ngừng cái việc hôn hít đồng 100 euro lại:

- Còn nhiều? Bao nhiêu nữa?

Đôi mắt dường như trở nên đỏ rực hơn:

- Nhiều như anh muốn. Luc. Nhưng để có nó, tôi cần anh giành cho tôi một ân huệ.

Luc gật đầu:

- Chắc chắn rồi. Loại ân huệ gì?

Giọng nói phát ra từ ống nói trong như nước suối:

- Rất đơn giản, thậm chí không phạm pháp. Tôi cần pin, Luc. Hàng ngàn cục pin. Có thể là hàng triệu. Anh nghĩ xem có thể kiếm chúng cho tôi không?

Luc nghĩ ngợi khoảng hai giây. Những đồng tiền cọ vào cằm hắn nhột nhột. Thực tế là hắn có liên lạc với một người thường chở linh kiện vũ khí hạng nặng tới Trung Đông, trong đó có pin. Luc tin rằng mấy thứ hàng kiểu thế có thể kiếm được.

- Pin. Vâng, tất nhiên, tôi có thể tìm được.

Và thế là mọi chuyện tiếp diễn trong vài tháng. Luc Carrère bắt liên lạc để có pin trong tay. Đó quả là một thoả thuận béo bở. Luc xếp pin vào thùng đề trong phòng và vào buổi sáng chúng sẽ được chuyển đi. Thay vào chỗ đó là những cọc tiền tươi. Tất nhiên, những đồng euro là giả, chúng được làm từ chiếc máy in cổ lỗ của Koboi, nhưng Luc không thể thấy sự khác biệt. Không ai ngoài Bộ ngân khố có thể biết được.

Đôi lúc giọng nói trên màn hình đưa ra một đề nghị đặc biệt. Ví

dụ như vài bộ áo chống lửa. Nhưng này, Luc là một tay chơi cơ mà. Chẳng gì nhiều hơn một cú điện thoại. Trong sáu tháng, Luc Carrère chuyển từ cái buồng nhỏ một phòng đến căn hộ sang trọng ngoài sức tưởng tượng ở đường Germain. Vì thế dĩ nhiên là Sureté và Interpol đã làm những ngăn riêng biệt chống lại hắn ta. Nhưng Luc không cần biết điều đó. Tất cả những gì hắn biết là lần đầu tiên trong cuộc đời đổi bại của mình, hắn được ngồi lên món lợi bất ngờ như vậy.

Một buổi sáng nọ, xuất hiện gói bưu kiện khác trên mặt bàn cẩm thạch mới của hắn. Lần này cái gói to hơn. Nặng hơn. Nhưng Luc chẳng hề lo lắng. Chắc chắn là có nhiều tiền hơn.

Luc bóc gói đồ để lộ ra bên trong chiếc hộp bằng nhôm và cái máy liên lạc thứ hai. Đôi mắt dường như đang chờ đợi hắn.

- Xin chào, Luc. Khoẻ không?

- Khoẻ - Luc đáp lời, bị thôi miên ngay từ tiếng đầu tiên.

- Hôm nay tôi có một nhiệm vụ đặc biệt cho anh. Làm ngay và anh sẽ không bao giờ phải lo lắng về tiền bạc nữa. Dụng cụ của anh ở trong hộp.

- Cái gì thế - Gã thám tử tư hỏi có vẻ lo lắng. Dụng cụ đó trông như một thứ vũ khí và, mặc dù Luc đang bị thôi miên. Cudgeon cũng không đủ phép thuật để triệt tiêu hoàn toàn tình cảm người Paris trong hắn. Gã thám tử tư có thể là kẻ ranh ma xảo quyệt, nhưng hắn không phải tên giết người.

- Đó là một máy quay đặc biệt, Luc, tất cả chỉ có thế. Nếu anh kéo thứ trông giống một chiếc nút bấm ra, thì nó có thể chụp ảnh - Cudgeon nói.

- Ồ - Luc Carrère lờ đờ nói.

- Vài người bạn của tôi sẽ đến thăm anh. Và tôi muốn anh chụp ảnh họ. Đó chỉ là một trò thơi thôi.

- Làm sao tôi biết bạn anh được. Rất nhiều người đến thăm tôi.

- Họ sẽ hỏi về pin. Nếu họ hỏi về pin, thì anh hãy chụp ảnh họ.

Chắc chắn rồi. Thật tuyệt. Và điều đó thật là tuyệt vời vì giọng nói không bao giờ bắt hắn làm gì sai trái cả. Giọng nói là bạn hắn.

Cảng tàu con thoi E37.

Holly lái con tàu nhà tù hết đoạn cuối cùng đường trượt. Một máy cảm biến gắn trên mũi tàu khởi động đèn hạ cánh.

- Hừm - Holly lẩm bẩm.

Artemis nheo mắt nhìn qua kính chắn gió bằng thạch anh:

- Có vấn đề à?

- Không. Chỉ là mấy cái đèn đó không hoạt động. Chẳng còn nguồn năng lượng trong đường trượt này từ thế kỉ trước.

- Những người bạn yêu tinh của chúng ta, tôi đoán vậy.

Holly cau mày:

- Rất khả nghi. Phải cần tới nửa tá yêu tinh để bật một khối hộp sáng lên. Mắc điện cho cả cảng tàu cần nắm rõ bí quyết thực sự. Chỉ

người lùn mới biết bí quyết đó.

- Tình tiết ngày càng trở lên phức tạp li kì - Artemis nhận xét. Nếu cậu ta có râu, hẳn cậu đã vuốt nó - Tôi đánh hơi thấy có kẻ phản bội. Nào, ai có thể tiếp cận tất cả các công nghệ này và có động cơ bán nó?

Holly chiếu đèn tín hiệu về phía giao điểm hạ cánh:

- Chúng ta sẽ sớm tìm ra thôi. Cậu chỉ cần tìm cho tôi kẻ buôn bán với hắn, và thuật thôi miên của tôi sẽ bắt hắn phun ra thông tin chính.

Con tàu đỗ xuống với tiếng kêu xì xì của khí nén khi vòng đệm cao su của khoang tàu tạo thành một lớp hàn kín ngăn không khí bao quanh vỏ ngoài con tàu.

Butler đã rời ghế trước khi đèn ở dây an toàn chớp tắt sẵn sàng hành động.

- Đừng giết ai đấy - Holly cảnh báo - Đó không phải là cách làm việc của LEP. Hơn nữa, một Người Bùn đã chết thì không thể khai ra đồng bọn được.

Cô chiếu một tấm giản đồ lên màn hình trên tường. Nó vẽ thành phố Paris cổ kính.

- Được rồi - cô nói, chỉ vào cây cầu bắc ngang sông Seine - Chúng ta đang ở đây. Dưới cây cầu này, cách Nhà thờ Đức Bà sáu mươi mét. Có một thánh đường, chứ không phải đội bóng đá. Vũng đậu tàu được ngụy trang như một cột chống cầu. Hãy đứng ở cửa ra vào cho đến khi tôi ra tín hiệu cho đi. Ở đây chúng ta phải cẩn thận. Điều cuối cùng chúng tôi muốn là người Paris nhìn thấy các cậu chui ra từ bức tường gạch.

- Cô không hộ tống chúng tôi ư - Artemis hỏi.

- Mệnh lệnh - Holly cau có - Hiển nhiên đây có thể là một cái bẫy. Ai mà biết được cái gì đang chĩa vào cửa đường trượt chứ? May cho các cậu là các cậu có thể hi sinh vì mục đích của mình. Du khách Ailen đi nghỉ, cậu thật hợp vai.

- May thật. Chúng tôi có chỉ dẫn gì không?

Holly lấy một cái đĩa khỏi hộp:

- Foaly đã dùng Máy Khôi phục Thời gian với gã yêu tinh tù binh. Hiển nhiên là nó đã nhìn thấy người này.

Đại uý chiếu hình ảnh một gương mặt lên màn hình:

- Foaly đã tìm ra hình phù hợp từ tài liệu Interpol. Luc Carrère. Luật sư đã bị khai trừ, đang làm thám tử tư.

Cô in ra tấm các.

- Đây là địa chỉ của hắn ta. Hắn vừa mới chuyển đến một căn hộ rất sang trọng. Nó có thể chẳng là gì cả, nhưng ít nhất chúng ta cũng có một nơi nào đó để bắt đầu. Tôi cần anh khống chế hắn, và cho hắn xem cái này - Holly đưa cho người vệ sĩ một cái gì đó trông giống như đồng hồ của thợ lặn.

- Cái gì đây - Butler hỏi.

- Chỉ là một màn hình máy tính nhỏ. Ông hãy đặt trước mặt Carrère và tôi có thể thôi miên hắn để moi sự thật từ dưới này. Nó còn chứa đựng một trong những vật trang trí nhỏ của Foaly: máy ngụy trang cá nhân. Safetynet - lưới an toàn. Ông sẽ vui khi biết nó là sản phẩm mẫu đầu tiên và có vinh dự được thử nghiệm nó. Nếu chạm vào màn hình, máy phản ứng siêu nhỏ sẽ phát ra luồng ánh sáng ba pha hình cầu đường kính hai mét. Không hiệu quả lắm với vật rắn, nhưng với laser gây nổ và sốc gây chấn động thì được.

- Hừm - Butler nói một cách nghi ngờ - Trên mặt đất chúng tôi không có nhiều laser gây nổ.

- Vậy thì đừng dùng. Tôi phải quan tâm sao?

Butler nghiên cứu vật nhỏ bé đó:

- Bán kính một mét à? Vậy những chỗ thò ra ngoài thì sao?

Holly giả vờ thụi vào bụng gã vệ sĩ:

- Lời khuyên của tôi cho ông, ông to xác, là hãy cuộn người lại như một quả bóng.

- Tôi sẽ cố ghi nhớ điều đó - Butler nói, đeo chiếc dây vào cổ tay - Hai người cố đừng có sát hại lẫn nhau trong khi tôi đi đấy.

Artemis ngạc nhiên. Điều này không thường xuyên xảy ra.

- Trong khi ông đi à. Chắc là ông không muốn tôi phải ở lại sau chứ?

Butler gõ vào trán cậu:

- Đừng lo, cậu sẽ quan sát mọi thứ trên cam - mắt thần.

Artemis nổi cáu một lúc trước khi ổn định tư thế ngồi trong chiếc ghế bên cạnh phi công.

- Tôi biết, tôi sẽ chỉ làm vướng chân ông, và điều đó, đến lượt nó, lại làm chậm quá trình tìm kiếm cha tôi.

- Tất nhiên, nếu cậu cứ khăng khăng...

- Không. Giờ thì không có thời gian cho mấy trò trẻ con.

Butler mỉm cười nhẹ nhàng. Làm trò trẻ con là một thứ mà người ta khó có thể gán cho cậu chủ Artemis.

- Tôi có bao lâu?

Holly nhún vai:

- Cần bao lâu thì làm từng ấy. Hiển nhiên là càng nhanh càng tốt vì lợi ích của mọi người - Cô liếc nhìn Artemis - Đặc biệt là với cha cậu.

Mặc kệ mọi thứ, Butler cảm thấy rất thích thú. Đây mới là cuộc sống ở dạng cơ bản nhất của nó. Cuộc đi săn. Không chính xác như là thời kì đồ đá, không phải với thứ vũ khí lớn bán tự động trong tay hắn ta. Nhưng nguyên lí thì như nhau: sự sống sót thuộc về kẻ mạnh nhất. Và trong lòng Butler không nghi ngờ gì việc mình là người mạnh nhất.

Theo chỉ dẫn của Holly, Butler đi đến thang dịch vụ, leo nhanh lên

lối ra vào ở trên. Hắn đứng đợi bên cạnh cánh cửa thép cho đến khi ánh đèn phía trên chuyển từ màu đỏ sang xanh, và cửa vào được ngụy trang trượt mở ra sau không tiếng động. Người vệ sĩ chui lên một cách thận trọng. Trong khi đó trên cầu hoàn toàn vắng vẻ, thật khó có thể nói mình là một kẻ vô gia cư trong khi hắn đang mặc một bộ cánh đen lịch sự.

Butler cảm thấy một cơn gió nhẹ lướt qua đỉnh đầu cạo trọc của mình. Không khí ban mai thật dễ chịu, ngay cả là sau chỉ vài tiếng ở dưới lòng đất. Hắn có thể dễ dàng tưởng tượng được các thiên thần cảm thấy thế nào khi bị con người buộc phải rời khỏi môi trường tự nhiên của họ. Từ những gì Butler đã chứng kiến, nếu Con Người quyết định giành lại những gì là của họ, thì cuộc chiến sẽ chẳng kéo dài lâu. Nhưng may mắn cho nhân loại, thiên thần là những người yêu chuộng hoà bình, và họ không có ý định gây chiến vì đất đai.

Bờ sông vắng lặng. Butler dạo bước trên con đường đi bộ ven sông, đi qua bờ Tây về phía quận German. Một con tàu chạy qua bên phải hắn ta, chở một trăm du khách dạo quanh thành phố. Butler tự động che mặt bằng bàn tay to lớn. Phòng trường hợp vài du khách chĩa ống kính máy quay về phía anh ta.

Gã vệ sĩ leo lên bậc đá bắc dẫn đến con đường phía trên. Đằng sau hắn, mái chóp nhọn của Nhà thờ đức Bà vươn thẳng lên trời cao, và bên trái là tháp Eiffel nổi tiếng xuyên qua những đám mây. Butler tự tin sải bước trên con đường chính, gật đầu chào mấy quý bà người Pháp dừng lại nhìn mình. Butler rất quen thuộc khu vực này vì đã từng tĩnh dưỡng ở đây một tháng sau khi thực hiện nhiệm vụ đặc biệt nguy hiểm cho Mật Vụ Pháp.

Butler tản bộ dọc phố Jacob. Vào giờ này mà ô tô và xe tải đã đỗ chật cứng con phố hẹp. Lái xe bấm còi inh ỏi, thò đầu ra ngoài cửa sổ, máu nóng của người xứ Gallic bốc lên. Xe máy lượn lách giữa những hàng ô tô nối đuôi nhau, và vài cô gái xinh đẹp dạo gót đi qua. Butler mỉm cười. Paris, dường như hắn đã quên mất nó.

Căn hộ của Carrère nằm trên phố Bonaparte, đối diện với nhà thờ. Tiền thuê hàng tháng của các căn hộ ở khu St German này nhiều hơn số tiền mà hầu hết người Paris kiếm được trong một năm. Butler gọi một cốc cà phê và một cái bánh sừng bò ở tiệm Bonaparte, ngồi xuống một cái bàn ngoài trời. Theo tính toán của hắn, chỗ đó có góc nhìn hoàn hảo tới ban công của quý ngài Carrère.

Butler không phải đợi lâu. Chưa đến một giờ sau, gã đàn ông Paris béo lùn xuất hiện trên ban công, dựa người vào thành ban công trang trí cầu kì trong vài phút, hiện ra trong tầm mắt của Butler với dáng vẻ phía trước và bên cạnh.

Tiếng Holly vang lên bên tai Butler:

- Cậu bé của chúng ta đó. Hắn ở một mình chứ?

- Tôi không thể nói được - gã vệ sĩ đưa tay che miệng lầm bầm.

Chiếc micro da gắn vào cổ họng hắn ta có thể cảm nhận mọi rung động và chuyển cho Holly.

- Đợi một giây. Butler nghe tiếng gõ bàn phím, và đột nhiên cam - mắt thần trong mắt hắn loé sáng. Tầm nhìn của mắt chuyển hoàn toàn sang một quang phổ khác.

- Cảm ứng nhiệt - Holly thông báo cho Butler - Nóng tương ứng với màu đỏ. Lạnh tương ứng với màu xanh. Tuy không phải là một hệ thống mạnh lắm, nhưng ống kính có thể nhìn xuyên qua bức tường phía ngoài.

Butler đưa con mắt mới nhìn vào căn hộ. Có ba vật màu đỏ trong phòng. Một là trái tim đỏ sẫm của Carrère đang đập trong cơ thể màu hồng của hắn. Cái thứ hai có vẻ là ấm đun nước hoặc có thể là ấm pha cà phê, và thứ ba là một cái ti vi.

- Tốt. Tất cả đều rõ ràng, tôi vào đây.

- Được. Chú ý đấy. Điều này xem ra có vẻ hơi quá thuận lợi.

- Đồng ý.

Butler băng qua con đường rải sỏi đến toà căn hộ bốn tầng. Có một hệ thống liên lạc an ninh nội bộ, nhưng kiến trúc là của thế kỉ XIX, và một cú ẩy vai mạnh đúng chỗ có thể làm bật tung cái chốt cửa.

- Tôi đang ở trong.

Có tiếng ồn ở tầng trên. Ai đó đang đi đường này. Butler không quá lo lắng. Thế nhưng hắn vẫn thọc bàn tay vào áo khoác, chạm vào báng súng. Có lẽ chẳng cần đến nó. Thậm chí đến một con hươu đực hung dữ nhất cũng phải tránh xa Butler. Điều đó có lẽ liên quan đến đôi mắt tàn nhẫn của hắn ta. Ở cao trên hai mét cũng không tránh được.

Một nhóm thiếu niên xuất hiện ở góc quanh.

- Xin mời - Butler nói, lịch sự đứng tránh sang bên.

Mấy cô gái cười khúc khích. Còn mấy cậu trai thì trừng mắt giận dữ. Một cậu với đôi mắt một mí kiểu bóng bầu dục thậm chí còn nghĩ đến việc đưa ra lời bình luận. Rồi Butler nháy mắt với cậu ta. Đó là một cái nháy mắt kì lạ, cùng lúc vừa như vui vẻ vừa như đe doạ. Chẳng có lời bình nào thốt ra cả.

Butler đi thẳng lên tầng bốn mà không gặp rắc rối nào. Căn hộ của Carrère ở đầu hồi. Hai mặt tường có cửa sổ, rất đắt tiền.

Người vệ sĩ đang còn phân vân cân nhắc thì thấy cửa đã mở. Các cánh cửa mở thường mang một trong hai nghĩa: thứ nhất, không còn ai còn sống để đóng nó lại; hoặc hai, anh ta đang được chờ đón. Chẳng có lựa chọn nào Butler mong muốn cả.

Butler thận trọng đi vào. Các bức tường của căn hộ đầy những cái thùng mở nắp. Bọc pin và áo chống cháy thò ra khỏi gói làm bằng Styrofoam. Nền nhà vương vãi những bó tiền dày.

- Anh là một người bạn hả?

Chính là Carrère. Hắn ngồi lút trong cái ghế bành quá khổ, một loại vũ khí gì đó giấu trong vạt áo.

Butler chầm chậm tiến lại gần. Nguyên tắc quan trọng trong một cuộc chiến là mọi kẻ thù đều đáng gờm.

- Đừng quá căng thẳng.

Gã đàn ông Paris giơ vũ khí lên. Báng súng được làm dành cho một bàn tay nhỏ hơn. Một đứa bé, hoặc một thiên thần.

- Tôi hỏi anh có phải là bạn không.

Butler lên đạn khẩu súng của mình.

- Không cần phải bắn đâu.

- Đứng yên - Carrère ra lệnh - Tôi không định bắn anh, chỉ chụp ảnh thôi. Giọng nói bảo tôi thế.

Tiếng Holly vang lên trong tai nghe của Butler:

- Lại gần hơn đi. Tôi cần nhìn thấy đôi mắt.

Butler cho súng vào bao, tiến lên một bước:

- Anh thấy đấy, không ai nên bị thương ở đây cả.

- Tôi sắp tăng hình ảnh lên đây - Holly nói - Có thể đau một chút đấy.

Máy quay tí hon trong mắt kêu rè rè, và đột nhiên tầm nhìn của Butler khuếch đại gấp bốn lần - điều này sẽ rất thú vị nếu đi cùng với nó không có một cơn đau choáng người. Butler chớp mắt, một dòng nước mắt trào ra.

Bên dưới, trong con tàu của yêu tinh, Holly nghiên cứu đồng tử của Luc.

- Hắn đã bị thôi miên - cô thông báo - Vài lần. ông sẽ thấy tròng mắt của hắn đảo vòng như thế nào. Thôi miên một người quá nhiều có thể khiến anh ta bị mù.

Artemis xem kĩ hình ảnh:

- Có an toàn nếu thôi miên hắn lần nữa không?

Holly nhún vai:

- Không vấn đề gì. Hắn đã bị bỏ bùa mê. Con người đặc biệt này chỉ đang làm theo mệnh lệnh. Bộ óc hắn ta không biết gì về chuyện đó.

Artemis chộp lấy micro:

- Butler! Ra khỏi đó. Ngay bây giờ.

Trong căn hộ, Butler đứng im. Bất kì một cử động bất ngờ nào cũng có thể trở thành cử động cuối cùng của hắn ta.

- Butler - Holly nói - Nghe kĩ đây. Khẩu súng đang chĩa vào ông là một khẩu súng có tầm sát thương rộng rất hiếm gặp. Chúng tôi gọi nó là Bouncer. Nó được cải tiến để dùng cho các cuộc giao tranh trong đường ngầm. Nếu hắn ta kéo cái cò súng đó, một đường laser hình vòng cung rộng sẽ đập vào tường nẩy bật ra cho đến khi trúng vào cái gì đó.

- Tôi hiểu - Butler lầm bầm.

- Anh nói gì - Carrère hỏi.

- Không có gì. Tôi chỉ không thích chụp ảnh thôi.

Một tia sáng loé lên trên bộ mặt tham lam cố hữu của Luc:

- Tôi thích cái đồng hồ ở cổ tay anh. Trông nó có vẻ đắt tiền. Có phải là hãng Rolex không?

- Anh không thích nó đâu - Butler nói, miễn cưỡng chìa cái màn hình máy tính ra - Nó rẻ lắm. đồ vô giá trị ấy mà.

- Hãy đưa tôi chiếc đồng hồ.

Butler cởi dây đeo của thứ vật dụng trên cổ tay. Nếu tôi đưa cho anh cái đồng hồ này, có lẽ anh sẽ nói cho tôi biết về tất cả số pin này.

- Chính mày! Mày mới là đồ cặn bã - Carrère ré lên, cố nhét ngón tay cái béo múp vào vòng cản quá bé và phun ra tất cả những gì hắn có.

Đối với Butler, thời gian trôi đi thật chậm chạp. Cứ như thể hắn ta đang ở trong trạng thái ngưng đọng thời gian. Bộ óc người lính trong hắn tiếp nhận tất cả thực tế và phân tích các lựa chọn. Ngón tay của Carrère sắp bóp cò. Trong khoảnh khắc, tia laser sẽ lao thẳng về phía hắn và tiếp tục dội quanh phòng cho đến khi cả hai cùng chết. Khẩu súng của Butler không có tác dụng gì trong tình huống như thế này. Tất cả những gì hắn ta có là Safetynet - Lưới an toàn, nhưng một quả cầu đường kính hai mét có vẻ không đủ. Không đủ với một người to gấp đôi bình thường.

Vì thế trong tích tắc còn lại, Butler quyết định một chiến lược mới. Nếu quả cầu đó có thể ngăn được những sóng xung chấn tấn công hắn, có lẽ nó cũng có thể ngăn chúng vọt khỏi khẩu súng. Butler chạm vào màn hình của Safetynet - Lưới an toàn, và ném mạnh về phía Carrère.

Không sớm hơn một phần triệu giây, tấm màn bảo vệ bung ra, bao phủ lên chùm ánh sáng phát ra từ khẩu súng của Carrère: bảo vệ 360 độ. Đó là một cảnh tượng đáng xem, pháo hoa trong một cái bong bóng. Màn bảo vệ lơ lửng trong không khí, tia sáng bật vào mặt cong của quả cầu nẩy ra.

Carrère bị cảnh tượng đó thôi miên, và Butler tranh thủ sự xao lãng đề tước vũ khí của hắn.

- Khởi động cái máy đi - gã vệ sĩ lầm bầm vào chiếc micro trong cổ họng - Sureté sẽ tràn ngập chỗ này trong vài phút nữa. Lưới an toàn của Foaly không ngăn được tiếng ồn.

- Đã rõ. Vậy còn quý ngài Carrère?

Butler ném gã người Paris đang choáng váng sõng soài trên tấm thảm.

- Luc và tôi sẽ nói chuyện một lúc.

Lần đầu tiên Carrère có vẻ nhận thức được những gì xung quanh.

- Anh là ai - hắn ấp úng - Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Butler xé toạc áo sơ mi của gã đàn ông, áp lòng bàn tay vào trái

tim của tay thám tử tư. Đây là lúc áp dụng một mẹo nhỏ hắn ta đã học từ quý bà Ko, cô giáo người Nhật của anh ta.

- Đừng lo, quý ngài Carrère. Tôi là bác sĩ. Có một tai nạn, nhưng anh hoàn toàn ổn.

- Một tai nạn? Tôi không nhớ tai nạn nào cả.

- Bị chấn thương. Như vậy là bình thường. Tôi đang kiểm tra những bộ phận quan trọng.

Butler đặt một ngón tay cái vào cổ Luc, xác định động mạch:

- Tôi sẽ hỏi anh vài câu hỏi, để kiểm tra sự chấn động.

Luc không cãi lại. Với lại, ai mà dám cãi lại một người lai Âu Á cao hơn hai mét với cơ bắp như một bức tượng của Michelangelo chứ?

- Có phải tên anh là Luc Carrère?

- Vâng.

Butier chú ý nhịp đập. Một là nhịp tim, và hai là nhịp đập của động mạch cảnh. Rất ổn định, mặc dầu vụ tai nạn.

- Có phải anh là một thám tử tư?

- Tôi thích được gọi là nhân viên điều tra hơn.

Nhịp đập không tăng. Gã đàn ông đang nói sự thật. Anh đã bao giờ bán pin cho một người mua bí ẩn chưa?

- Không, tôi chưa bao giờ - Luc cãi - Anh là loại bác sĩ gì vậy?

Nhịp đập của gã như pháo thăng thiên. Hắn đang nói dối.

- Hãy trả lời câu hỏi, quý ngài Carrère - Butler lạnh lùng nói - Một lần nữa thôi. Anh đã bao giờ làm ăn với yêu tinh chưa?

Luc thấy nhẹ cả người. Cảnh sát sẽ không hỏi những câu về thần tiên.

- Anh là cái giống gì vậy? Điên à? Yêu tinh ư? Tôi không hiểu anh đang nói gì.

Butler nhắm mắt, tập trung vào nhịp rung động dưới ngón tay cái và lòng bàn tay. Nhịp đập của Luc đã ổn định lại. Hắn nói thật. Hắn không có liên hệ trực tiếp nào với bọn yêu tinh. Rõ ràng là bọn B'wa Kell không ngu ngốc như thế.

Butler đứng dậy, nhét khẩu Bouncer vào túi. Hắn ta có thể nghe thấy tiếng còi báo động vang lên từ con đường phía dưới.

- Này bác sĩ - Luc phản đối - Anh không thể bỏ mặc tôi thế này được.

Butler lạnh lùng nhìn hắn:

- Tôi muốn mang anh theo, nhưng cảnh sát sẽ muốn biết tại sao căn hộ của anh lại đầy những thứ mà tôi ngờ là bạc giả đấy.

Luc chỉ có thể há hốc mồm nhìn theo cái bóng khổng lồ biến mất trong hành lang. Hắn biết là hắn phải chạy trốn, nhưng Luc Carrère chưa từng chạy quá 50m từ hồi học thể dục những năm 1970, và dù sao đi nữa thì chân hắn cũng mềm nhũn ra rồi. Ý nghĩ về một thời gian dài phải ở tù có thể làm cho một người thành ra như thế.

Chương 7: Nối liền những dấu chấm

Sở Cảnh sát.

Root chĩa những ngón tay đầy quyền lực vào Holly.

- Chúc mừng, đại uý. Cô đã thành công trong việc đánh mất công nghệ của LEP.

Holly đã chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống này.

- Đừng quá nghiêm khắc với tôi, thưa ngài. Gã người đó bị thôi miên và ngài lại yêu cầu tôi không được rời tàu con thoi. Tôi không kiểm soát được tính huống như vậy.

- Hơn mười - Foaly bình phẩm - Câu trả lời hết sức xuất sắc. Dù sao thì mạng an toàn Safetynet cũng tự phá huỷ, giống như tất cả mọi thứ tôi đã gửi đi trong trận đánh.

- Im đi, anh chàng dân sự - viên trung tá ngắt lời.

Nhưng không có vẻ gì là tức giận trong lời khiển trách của viên chức LEP. Ông ta đã dịu đi; tất cả mọi người cũng thế. Mối hiểm hoạ đối với con người đã được ngăn chặn mà không làm tổn hại đến bất cứ mạng sống nào.

Họ tập trung trong căn phòng hội nghị dành riêng cho những cuộc họp dân sự. Nói chung, những chỉ dẫn quan trọng vẫn được cất giữ ở Trung tâm Điều hành, nhưng LEP chưa sẵn sàng chỉ cho Artemis thấy trung tâm phòng thủ đầu não của nó.

Root ấn vào nút hệ thống liên lạc nội bộ gắn trên bàn.

- Trouble, anh có ở ngoài đó không?

- Vâng, thưa ngài.

- Được rồi. Giờ hãy nghe đây, tôi muốn anh luôn luôn cảnh giác. Cử vài đội vào trong đường hầm sâu, xem xem chúng ta có thể diệt trừ tận gốc lũ yêu tinh hay không. Còn nữa, chưa hết đâu, xem xem người tổ chức B'wa Kell là vì ai, và vì lí do gì?

Artemis hiểu cậu không nên nói bất cứ điều gì. Thoả thuận phía cậu càng sớm được hoàn thành cậu càng sớm tới Bắc Cực. Nhưng dường như toàn bộ viễn cảnh Paris vẫn còn quá mơ hồ

- Có ai nghĩ điều này quá chóng vánh không. Tất cả chúng ta đều muốn nó xảy ra, đúng không ? Chưa đề cập tới thực tế và có rất nhiều những người bị thôi miên ở đó.

Root không đánh giá cao cho lắm lời thuyết giảng của một gã Người Bùn. Đặc biệt là gã Người Bùn này.

- Xem này, Fowl, cậu đã thực hiện cái mà chúng tôi yêu cầu. Kết nối với Paris đã bị gián đoạn. Tôi cam đoan rằng sẽ không có bất cứ thứ hàng hoá bất hợp pháp nào lọt được xuống cầu trượt. Trong thực tế, chúng ta nghi ngờ độ an toàn của tất cả các cầu trượt dù chúng có

hoạt động hay không. Điều quan trọng là bất cứ ai buôn bán với con người đều không nói với chúng về Dân Chúng. Tất nhiên, sẽ có một cuộc điều tra chính thức, nhưng đó là vấn đề nội bộ. Cho nên, đừng hành hạ cái đầu bé nhỏ của cậu về điều đó nữa. Hãy tập trung vào việc làm cho mấy sợi râu mọc lên đã.

Foaly ngắt lời trước khi Artemis có thể đáp trả.

- Về nước Nga - anh nói, vội vã lách mình vào giữa Artemis và viên trung tá

- Tôi có một manh mối.

- Anh lần theo dấu thư điện tử à - Artemis hỏi, sự chú ý của cậu ngay lập tức tập trung vào chàng Nhân mã.

- Chính xác - Foaly khẳng định, nói theo kiểu đang lên lớp.

- Nhưng nó đã bị khoá rồi. Không thể lần theo dấu vết được

Foaly cười cởi mở.

- Khoá chặt rồi à? Đừng làm tôi buồn cười. Những người bình thường các cậu và cả hệ thống thông tin liên lạc của các cậu. Cậu vẫn đang sử dụng điện tín, vì Chúa. Nếu nó được gửi đi, tôi có thể truy ra dấu vết.

- Anh lần theo nó tới đâu?

- Mỗi máy tính đều có một dấu hiệu, cũng như mỗi người đều có một dấu vân tay - Foaly tiếp tục - Mạng cũng thế. Chúng để lại những dấu vết cực nhỏ, phụ thuộc vào hệ thống đường dây. Tất cả đều liên quan đến phân tử, và nếu cậu truyền những gigabyte dữ liệu vào trong dây cáp ngầm, một vài trong số chúng có thể biến mất.

Butler mất dần kiên nhẫn:

- Nghe này, Foaly. Thời gian là điều cốt yếu. Mạng sống của ông chủ Fowl đang treo trên đầu sợi tóc. Cho nên hãy đi vào điểm then chốt trước khi tôi phá vỡ mọi thứ.

Nhân mã chợt muốn cười to. Chắc là gã này đang đùa? Sau đó anh chợt nhớ ra cái Butler đã làm đối với nhóm giải cứu của Trouble Kelp, và quyết định đi thẳng vào việc chủ yếu.

- Rất tốt, anh bạn. Hãy bình tĩnh nào.

Và gần như trực tiếp vào vấn đề.

- Tôi đã đưa MPEG qua bộ lọc. Cặn uranium chỉ tới phía Bắc Nga.

Thật là một cú sốc.

- Chưa hết đâu - Foaly nói - Hãy xem và học hỏi đây này.

Nhân mã phóng ảnh photo vòng Bắc Cực từ vệ tinh lên màn hình tường. Với mỗi phím bấm, khu vực nổi bật thu nhỏ lại.

- Uranium có ở vùng Severomorsk. Hay nơi nào đó trong vòng năm mươi dặm. Hệ thống đường dây đồng bắt nguồn từ một mạng lưới cũ đầu thế kỷ XX, đã được sửa chữa trong nhiều năm. Đối thủ duy nhất là vùng Murmansk. Dễ như là nối liền những dấu chấm vậy.

Artemis nhoài về phía trước trong chiếc ghế của mình.

- Có hai trăm tám tư nghìn đường dây tiếp đất trên mạng lưới.

Foaly phải ngừng lại vì cười.

- Đường tiếp đất. Những kẻ man rợ.

Butler bẻ đốt ngón tay răng rắc.

- A, như vậy là hai trăm tám tư nghìn đường dây tiếp đất. Tôi đã viết ra một chương trình nghiên cứu những cú đòn trong MPEG của chúng ta. Hai địch thủ rất có khả năng. Một là, Toà án Tư pháp.

- Không có lẽ. Còn cái kia?

- Đường dây kia đã được đăng kí với Mikhael Vassikin ở Lenin Prospekt.

Artemis cảm thấy dạ dầy mình cuộn lên.

- Chúng ta biết gì về Mikhael Vassikin?

Foaly ngọ nguậy ngón tay giống như một nghệ sĩ dương cầm hoà nhạc:

- Tôi đã tiến hành một nghiên cứu dựa trên các tài liệu văn thư lưu trữ thông minh của riêng mình. Tôi thích liên tục theo dõi những đại diện được coi là thông minh của Con Người. Nhân thể, cũng là một vài lưu ý đối với anh đấy, Butler.

Người đầy tớ cố gắng vờ ngây thơ, nhưng cơ mặt hắn ta không thể thực hiện nổi điều đó.

- Mikhael Vassikin là cựu nhân viên KGB, giờ đây làm việc cho Mafia. Thuật ngữ chính thức là khuligany. Một kẻ có thế lực. Tuy chưa phải ở mức độ cao nhưng cũng không phải là đồ cặn bã hè phố. Ông chủ của Vassikin là một người Murmansk, được biết đến dưới cái tên Britva. Nguồn thu nhập chính của nhóm là bắt cóc những nhà doanh nghiệp châu Âu. Năm năm trước bọn chúng đã bắt cóc sáu người Đức và một người Thụy Điển.

- Bao nhiêu người được phát hiện còn sống? - Artemis hỏi, giọng cậu chỉ còn như lời thì thầm.

Foaly tra cứu con số thống kê :

- Không ai cả. Và có hai trường hợp, người đàm phán đã mất tích. Tám triệu đồng tiền chuộc đã không còn.

Butler di chuyển khỏi cái ghế nhỏ thần tiên:

- Nói chuyện thế đủ rồi. Tôi nghĩ đã đến lúc Ngài Vassikin nên được giới thiệu với bạn của tôi, Ngài Fist.

Cường điệu quá đáng, Artemis nghĩ thầm. Nhưng mình không thể sắp đặt tốt hơn thế.

- Phải, một người bạn cũ. Cũng đủ sớm. Nhưng tôi không mong bổ sung thêm anh vào danh sách những người đàm phán bị mất tích đâu đấy. Những người đàn ông này rất tinh ranh, do đó chúng ta cần phải khéo léo hơn. Chúng ta có lợi thế mà không một người nào trước đó có được. Chúng ta biết rõ kẻ bắt cóc là ai, chúng ta biết hắn sống ở đâu, và quan trọng hơn, chúng ta có phép thuật thần tiên - Artemis nhìn chăm chằm vào trung tá Root - Chúng ta có phép thuật thần tiên, thật không?

- Dù sao đi nữa cậu cũng phải có nó - Trung tá đáp - Tôi sẽ không buộc bất cứ người nào của tôi tới Nga. Nhưng tôi có thể sử dụng một vài người ủng hộ - ông đăm đăm nhìn Holly - Cô nghĩ sao?

- Tất nhiên, tôi sẽ đi - Holly nói - Tôi là phi công lái tàu con thoi giỏi nhất mà ông có.

Phòng thí nghiệm Koboi.

Có một bãi tập bắn trong tầng hầm của phòng thí nghiệm Koboi. Opal đã xây dựng căn phòng này theo đúng bản vẽ chi tiết kĩ thuật của cô ta. Kết hợp với hệ thống dự án 3D, nó cách âm hoàn toàn và được nâng lên trên một con quay hồi chuyển. Người ta có thể thả một con voi từ độ cao hai mươi mét vào trong đó mà không chiếc địa chấn kế nào có thể dò ra dù chỉ một chấn động nhỏ.

Mục đích của bãi tập bắn là để cho B'wa Kell có nơi luyện tập vũ khí laser Softnose trước khi bắt đầu quá trình hoạt động nghiêm túc. Nhưng chính Britva Cudgeon là người đã dành nhiều giờ trực tiếp khai thác dữ liệu trên thiết bị thử bay hơn bất cứ ai khác. Dường như hắn đã dành tất cả thời gian rảnh rỗi để tham gia những trận chiến thực sự chống lại kẻ thù của mình, Trung tá Julius Root.

Opal tìm thấy hắn nã khẩu Softnose Redboy quý giá vào màn hình 3D đang chiếu một trong những cuốn phim huấn luyện cũ của Root. Thật là cảm động, một thực tế mà cô ta không buồn đề cập đến.

Cudgeon xoay xoay cái nút che tai:

- Có ai chết à?

Opal đưa cho hắn cuộn băng video:

- Điều này đã truyền đến qua camera theo dõi. Carrère vẫn tỏ ra vụng về như thường lệ. Tất cả mọi người đều sống sót nhưng, như ngài dự đoán, Root vừa huỷ bỏ lệnh báo động. Còn bây giờ viên trung tá với tư cách cá nhân đồng ý hộ tống một gã người tới phía Bắc Nga, vào trong vòng Bắc Cực.

- Ta biết phía Bắc Nga là ở đâu - Cudgeon ngắt lời. Hắn dừng lại một lát, trầm ngâm xoa xoa cái trán bóng của mình - Điều này hoá ra lại có lợi cho chúng ta. Giờ đây, chúng ta có cơ hội thuận lợi để khử viên trung tá. Với sự biến mất của Julius, LEP sẽ như rắn mất đầu. Đặc biệt là những phương tiện liên lạc mặt đất sẽ sa sút. Khi thông tin liên lạc của họ giảm xuống, ta sẽ chiếm lấy nó chứ?

- Tất nhiên rồi. Máy làm nhiễu âm đã được kết nối vào thiết bị cảm biến đường trượt. Tất cả những tín hiệu nhiễu với máy phát Trái đất sẽ được coi là do lửa nham thạch.

- Hoàn hảo - Cudgeon nói, miệng hắn giật giật theo cách mà có thể được miêu tả như là niềm vui sướng hân hoan - Tôi muốn cô vô hiệu hoá tất cả các vũ khí của LEP. Không cần thiết phải tạo cho Julius bất cứ điều kiện thuận lợi nào.

Khi phòng thí nghiệm Koboi nâng cấp vũ khí và phương tiện vận chuyển của LEP, một chấm nhỏ của hợp kim hàn cũng được tính đến

trong mỗi thiết bị. Hợp kim hàn là dung dịch thuỷ ngân glycerine, gây nổ khi bất cứ tín hiệu mang tần số phù hợp nào được phát ra từ đĩa liên lạc. Vụ nổ sẽ khiến LEP trở thành vô tích sự, trong khi B'wa Kell được vũ trang đến tận răng bằng vũ khí laser Softnose.

- Hãy xem xem nó hoạt động như thế nào - Opal nói - Anh có chắc là Root không quay trở lại không? Hắn có thể làm đảo lộn hoàn toàn kế hoạch của chúng ta.

Cudgeon đánh bóng chiếc Redboy trên gấu bộ quân phục.

- Đừng lo, cô bạn yêu quý. Julius sẽ không quay trở lại. Bây giờ ta biết hắn đi đâu, ta đang sắp xếp một bữa tiệc chào đón nho nhỏ. Tôi chắc là những người bạn cặn bã của chúng ta sẽ rất hăng hái giúp đỡ.

Điều buồn cười là Britva Cudgeon thậm chí cũng không thích lũ yêu tinh. Trong thực tế, hắn ta còn căm ghét chúng. Chúng làm cho da hắn sởn gai ốc với cái cách của động vật bò sát. Hơi thở toàn mùi gas, cặp mắt không có lông mi và cái lưỡi chẻ đôi thè lè liên tục.

Nhưng chúng lại có một thứ mà Cudgeon cần: sức mạnh cơ bắp.

Suốt nhiều thế kỷ, bộ ba B'wa Kell đã lẩn lút xung quanh nơi ẩn náu của các thiên thần, phá hoại tất cả những gì chúng không thể ăn cắp được và lừa những khách du lịch ngờ nghệch lạc khỏi đường mòn. Nhưng chúng chưa bao giờ là hiểm hoạ với xã hội. Bất cứ khi nào chúng trở lên quá láo xược, trung tá Root sẽ cử một đội đến đường hầm để lôi cổ những kẻ phạm tội ra.

Một buổi tối, Britva Cudgeon cải trang đi lang thang vào hang ổ thứ hai của chúng, nơi thường lui tới đầy tai tiếng của B'wa Kell, quăng phịch chiếc vali nhỏ đựng toàn vàng thỏi lên mặt quầy bar và nói:

- Tao muốn nói chuyện với bộ ba.

Cudgeon đã bị vài tên bảo kê của câu lạc bộ khám xét và bịt mắt. Khi dải băng được tháo ra, hắn thấy mình đang ở trong kho hàng ẩm ướt, những bức tường phủ đầy rêu. Ba con yêu tinh già vây xung quanh cái bàn hắn ngồi. Hắn nhận ra chúng nhờ tấm thẻ căn cước. Scalene, Sputa và Phlebum. Ba gã vệ sĩ già.

Món quà bằng vàng và rất nhiều những lời hứa cũng đủ để kích thích tính tò mò của chúng. Bài phát biểu đầu tiên của hắn đã được lên kế hoạch kĩ càng.

- Xin chào, các Tướng quân, tôi rất lấy làm vinh dự được các ngài đích thân chào đón.

Những con yêu tinh ưỡn bộ ngực già nua nhăn nheo một cách đầy kiêu hãnh. Những Tướng quân?

Phần còn lại của bài phát biểu diễn ra trôi chảy. Hắn có thể giúp tổ chức lại B'wa Kell, hợp lý hoá nó và quan trọng nhất là vũ trang cho chúng. Sau đó, khi thời cơ đến, chúng sẽ đứng lên lật đổ Hội đồng và thuộc hạ của họ, LEP. Cudgeon hứa hành động đầu tiên của

hắn trong vai trò kẻ toàn quyền sẽ là trả tự do cho tất cả lũ yêu tinh bị giam giữ ở Chỏm Con khỉ, rừng Howler's Peal. Việc hắn khéo léo pha thêm vào trong bài phát biểu dấu hiệu thôi miên cũng chẳng gây thiệt hại gì.

Đó là một lời đề nghị mà lũ yêu tinh không thể từ chối. Vàng, vũ khí, tự do cho đồng bọn, và tất nhiên là cả cơ hội để đánh bại bọn LEP đáng ghét. B'wa Kell chưa bao giờ ngờ rằng Cudgeon có thể phản bội chúng một cách dễ dàng như đã làm với LEP. Chúng ngu ngốc như đồ giun dế nhiễu sự và cực kì thiển cận.

Cudgeon gặp gỡ tướng Scalene trong một hang ổ bí mật bên dưới phòng thí nghiệm Koboi. Hắn đang ở trong tâm trạng khó chịu vì thất bại của Luc đã không mảy may gây ra bất cứ tổn thương nào đối với kẻ thù của hắn. Nhưng vẫn còn kế hoạch B... Bọn B'wa Kell đang hăm hở muốn giết một ai đó. Không quan trọng đó là ai.

Con yêu tinh này bị kích động, rất khát máu. Nó khát khao những đám cháy xanh giống như cái lò lửa bị vỡ.

- Khi nào chúng ta tiến hành chiến tranh, Cudgeon. Hãy nói cho chúng tao biết khi nào?

Gã người lùn vẫn giữ thái độ lạnh nhạt. Hắn mơ đến một ngày khi những sinh vật ngu ngốc kia không còn cần thiết nữa.

- Sớm thôi, Tướng quân Scalene. Rất sớm thôi. Nhưng trước hết tôi cần có sự ủng hộ. Nó liên quan đến trung tá Root.

Đôi mắt vàng vọt của con yêu tinh nheo lại.

- Root. Một kẻ đáng ghét. Chúng ta có thể giết hắn chứ. Đập vỡ sọ hắn và rán óc hắn!

Cudgeon nở nụ cười hào phóng.

- Chắc chắn rồi, Tướng quân. Chúng ta sẽ làm tất cả những điều đó. Một khi Root chết, thành phố này sẽ nhanh chóng ngã gục.

Con yêu tinh như đang trôi bồng bềnh, lắc lư vì thích thú.

- Hắn ở đâu. Root ở đâu?

- Tôi không biết - Cudgeon thú nhận - Nhưng tôi biết gã sẽ ở đâu trong vòng sáu tiếng nữa.

- Ở đâu? Hãy nói cho chúng tao, người lùn!

Cudgeon quẳng chiếc cặp lớn lên trên bàn. Trong đó đựng bốn đôi Koboi DoubleDex. Đường trượt 93. Hãy giữ lấy những thứ này, cử đội quân thiện chiến nhất của ngài đi. Và bảo chúng phải mặc quần áo ấm.

Đường trượt E93

Julius Root thường di chuyển rất lịch sự. Với khoảng cách như vậy, ông đã trưng dụng nguyên chiếc tàu con thoi của ngài đại sứ Atlantean. Tất cả đều bằng da và vàng. Ghế ngồi mềm mại còn hơn mông của thần lùn giữ của, và những tấm đệm giảm xóc loại bỏ tất cả trừ vài cú xóc nặng nề nhất. Không cần phải nói cũng biết đại sứ Atlantean đã bị sốc như thế nào khi phải chuyển giao con chíp khởi

động. Nhưng thật khó từ chối ngài trung tá khi những ngón tay ông gõ một hồi trống điểm quân trên chiếc kèn ba ống buộc bên hông. Giờ đây. hai Người Bùn và hai người lùn đi kèm họ đang leo lên chiếc E93 một cách thật nhàn nhã.

Artemis tự lấy cho mình một cốc nước lọc từ ngăn lạnh.

- Nước này có vị không bình thường - cậu nhận xét - Không phải là không thú vị, nhưng khác lạ.

- Tinh khiết là từ cậu cần dùng - Holly nói - Cậu sẽ không tin chúng tôi phải đưa nó qua bao nhiêu bộ lọc để chiết xuất chất Người Bùn ra khỏi nước này đâu.

- Không bàn cãi, đại uý Short - Root cảnh cáo - Giờ đây chúng ta đã là đồng minh. Tôi muốn có một điệp vụ trôi chảy. Hãy khoác quần áo lên, tất cả các bạn. Chúng ta sẽ không sống được quá năm phút ở ngoài mà không có sự bảo vệ.

Holly bật mở khoang tủ trên đầu:

- Fowl, phía trước và giữa.

Artemis tuân theo, nụ cười bối rối nở trên môi cậu. Holly lôi nhiều gói đồ hình khối ra khỏi khoang tủ:

- Cậu chọn loại nào, số sáu nhé?

Artemis nhún vai. Cậu không quen với hệ thống đo lường của thiên thần.

- Cái gì? Artemis Fowl mà lại không biết á? Tôi nghĩ cậu là một chuyên gia của thế giới về thiên thần cơ đấy. Chính cậu đã đánh cắp Cuốn Sách của chúng tôi năm ngoái, phải không nào?

Artemis mở cái gói. Một bộ đồ bằng hợp chất cao phân tử siêu nhẹ.

- Nó có thể chống bức xạ - Holly giải thích - Những tế bào của cậu sẽ biết ơn tôi trong vòng năm mươi năm, đó là nếu cậu vẫn còn ở đâu đó quanh đây.

Artemis trùm nó lên người. Bộ đồ tự co lại cho vừa vặn với cậu giống như lớp da thứ hai.

- Chất liệu thật thông minh.

- Sản phẩm sợi tổng hợp có bộ nhớ đấy. Nó ôm khít cơ thể cậu, một cách hợp lý. Điều không may là nó chỉ sử dụng được một lần duy nhất. Hãy mặc nó vào và sau đó tái chế lại.

Butler kêu chói lói. Hắn ta đang mang rất nhiều vũ khí do Foaly cung cấp cùng với chiếc thắt lưng Mặt trăng. Chiếc thắt lưng này giảm thiểu trọng lượng của các phụ tùng một cách hiệu quả còn một phần năm theo tiêu chuẩn Trái đất.

- Tôi thì sao - Butler hỏi, hất đầu về phía bộ đồ rad.

Holly cau mày:

- Chúng ta không có thứ gì lớn đến mức như thế dành cho anh cả. Sản phẩm tổng hợp chỉ tới chừng ấy mà thôi.

- Quên chuyện này đi. Trước đây tôi đã từng ở Nga. Nhưng nó có

giết chết tôi đâu.

- Chưa đó thôi. Hãy thử cho nó thời gian xem.

Butler nhún vai:

- Tôi có cách lựa chọn nào khác không?

Holly mỉm cười, cô có khuynh hướng tàn nhẫn với những điều như thế.

- Ô, tôi đâu bảo là không có cách.

Cô lục lọi trong khoang tủ, lôi ra chiếc bơm lớn có thể phun được. Và vì vài lí do nào đó, nó làm cho Butler ớn còn hơn nhìn thấy bong ke chứa đầy tên lửa.

- Bây giờ, hãy giữ lấy nó - cô nói, chĩa cái mũi kiểu máy quay đĩa về phía gã vệ sĩ

- Cái bơm này có thể gây khó chịu hơn cả một chú lùn ẩn sĩ, nhưng ít nhất thì nó cũng giúp da ông không cháy rực trong bóng tối.

Chương 8: Đến Nga với những đôi găng tay

Lenin Prospekt, Murmansk.

Mikhael Vassikin đang mất dần tính kiên nhẫn. Hơn hai năm nay gã phải đóng vai trò bảo mẫu theo yêu cầu của Britva. Đó không thực sự là một lời yêu cầu Khái niệm yêu cầu hàm ý rằng người ta còn có sự lựa chọn trong vấn đề này. Nhưng bạn không thể tranh cãi với Britva. Thậm chí bạn không được yên lặng để phản đối. Menidzher, hay người quản lý, bắt nguồn từ trường học cũ nơi lời nói của hắn ta là luật.

Chỉ thị của hắn rất đơn giản: cho ăn, tắm rửa, và nếu thêm một năm nữa anh ta không thoát khỏi cơn hôn mê thì hãy giết và vứt xác anh ta ở Kola.

Hai tuần trước thời hạn cuối cùng, người Ailen đó đã đứng bật dậy trên giường của mình. Choàng tỉnh, ông ta thét lên một cái tên. Cái tên đó là Angeline. Kamar bị sốc, gã làm rơi chai rượu đang mở. Chiếc chai vỡ tan thành từng mảnh, đâm xuyên qua đôi giày đế phẳng hiệu Ferruci và làm gãy móng chân cái. Móng chân thì có thể mọc lại nhưng giày hiệu Ferruci thì rất khó kiếm ở vòng Bắc Cực này. Mikhael buộc phải ngồi xuống bên đồng bọn của mình để ngăn gã khỏi giết con tin.

Giờ đây bọn chúng đang chơi trò chờ đợi. Bắt cóc là công việc kinh doanh đã được chính thức hoá và cũng có luật của nó. Đầu tiên người ta gửi một bức thư ngắn khiêu khích, hay như trong trường hợp này là thư điện tử. Chờ đợi một vài ngày để cho những kẻ ngốc nghếch gom tiền, sau đó tấn công với đòi hỏi tiền chuộc.

Chúng bị bó buộc trong căn hộ của Mikhael ở Lenin Prospekt, chờ cuộc gọi của Brivta. Chúng không dám ra ngoài vãn cảnh. Cũng chẳng có nhiều thứ để xem. Murmansk là một trong những thành phố của Nga được đúc lên từ khuôn bê tông. Thời điểm Lenin Prospekt trông khá nhất là khi nó bị chôn vùi trong tuyết.

Kamar ra khỏi phòng ngủ. Dáng vẻ chải chuốt của hắn vươn dài ra như không thể tin nổi.

- Nó muốn trứng cá muối, mày có thể tin điều đó không? Tao đưa cho nó một bát stroganina nhưng nó lại muốn trứng cá muối. Một tên Ailen không biết điều.

Mikhael nhắm mắt lại:

- Tao thích nó ngủ hơn.

Kamar gật đầu, nhổ một bãi nước bọt vào lò sưởi.

- Tấm ga này quá cứng, nó nói thế đấy. May cho nó là tao không tống nó vào bao tải và cuộn vào.

Chuông điện thoại reo cắt ngang lời đe doạ suông của gã.

- Đó là cuộc gọi của anh bạn tao - Vassikin nói, vỗ vỗ vào vai Kamar - Chúng ta đang đi chung một con đường.

Vassikin nhấc điện thoại:

- Ai đấy?

- Là tao đây - một giọng nói cất lên, nghe rè rè bởi mạng điện cũ.

- Thưa ngài Brit...

- Im đi, đồ ngu! Không bao giờ được gọi tên tao!

Mikhael im thin thít. Menidzher không thích bị dính líu đến công việc kinh doanh của gã. Điều đó có nghĩa là không giấy tờ, và không nhắc đến tên hắn đề phòng trường hợp bị ghi âm. Gã có thói quen gọi điện trong lúc lái xe lòng vòng quanh thành phố để tránh lộ vị trí.

- Tôi xin lỗi, ông chủ.

- Mày nên như thế - tên chóp bu Mafia tiếp tục - Bây giờ hãy nghe đây, và đừng nói gì cả. Mày không cần phải đế thêm vào.

Vassikin theo dõi cái máy bộ đàm.

- Tất cả mọi thứ đều ổn - hắn thầm thì, giơ ngón tay cái về phía Kamar - Chúng ta đang tiến hành một phi vụ lớn.

- Nhóm của Fowl là một đội rất thông minh - Britva nói tiếp - Và tao không nghi ngờ gì việc chúng hiện đang tập trung theo vết bức thư điện tử lần trước.

- Nhưng tôi đã xoá...

- Tao đã nói gì với mày?

- Ngài bảo không được nói, ngài Brit... thưa ngài.

- Đúng thế đấy. Hãy gửi một bức điện đòi tiền chuộc và sau đó chuyển Fowl tới điểm thả.

Mikhael tái mặt:

- Điểm thả?

- Phải, điểm thả. Sẽ không có ai tìm kiếm mày ở đó đâu, tao cam đoan thế.

- Nhưng...

- Lại nói nữa rồi! Mày có gai đấy. Chỉ còn hai ngày nữa. Mày có thể sẽ mất đi một năm tuổi thọ. Nhưng điều đó không giết mày đâu.

Bộ óc Vassikin quay mòng mòng, cố tìm ra một cái cớ. Nhưng không có gì xảy đến.

- OK, thưa ông chủ. Bất cứ điều gì ngài nói.

- Tốt. Bây giờ hãy nghe cho kĩ. Đây là một cơ hội lớn cho mày. Thực hiện xong vụ này, mày sẽ tiến thêm một bước vào tổ chức.

Vassikin cười nhăn nhở. Một cuộc sống đầy rượu champagne và những chiếc xe hơi đắt tiền đang vẫy gọi.

- Nếu người đàn ông này thực sự là cha của Fowl trẻ tuổi, nó sẽ trả hết tiền. Khi mày cầm tiền rồi, hãy loại bỏ cả hai ở Kola. Tao không muốn bất cứ kẻ nào sống sót để trả thù. Gọi cho tao nếu có rắc rối.

- Được thôi, thưa ông chủ.

- Ồ, còn thêm điều này nữa.

- Gì cơ?

- Đừng có gọi cho tao.

Đường dây đã ngắt. Còn lại Vassikin nhìn chằm chằm vào cái máy bộ đàm cứ như nó là lũ virus gây bệnh truyền nhiễm vậy.

- Ổn cả chứ - Kamar hỏi.

- Chúng ta phải gửi bức điện thứ hai.

Một nụ cười nhăn nhở nở trên gương mặt Kamar:

- Tuyệt cú mèo. Cuối cùng điều này cũng sắp chấm dứt.

- Sau đó chúng ta phải chuyển hàng tới điểm thả.

Nụ cười vụt biến mất giống như một con cáo sa bẫy:

- Cái gì? Bây giờ sao?

- Phải, bây giờ.

Kamar đi đi lại lại trong căn phòng khám nhỏ bé.

- Thật là điên rồ. Hoàn toàn mất trí rồi. Fowl không thể có mặt ở đây sớm hơn hai ngày. Chúng ta không cần phải dành hai ngày để hít thở trong chất độc. Lý lẽ cho việc đó là gì?

Mikhael giơ điện thoại ra:

- Mày có thể nói với ông ấy. Tao chắc là Menidzher sẽ đánh giá cao việc bị gọi là thằng cha điên.

Kamar thụt sâu vào lòng chiếc ghế sofa xác xơ, gục đầu lên hai bàn tay. Điều này sẽ không bao giờ kết thúc sao?

Đồng bọn của gã đốt cháy mười sáu megabyte bằng một nỗ lực khó khăn.

- Tao không biết chắc - hắn nói - Gửi bức điện tín đã chuẩn bị trước đi, nhưng tao biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không làm theo lời Britva.

Kamar thở dài:

- Tao nghĩ tao sẽ đi quát tháo tên tù một lát.

- Điều đó có ích chứ?

- Không - Kamar thú thật - Nhưng nó làm tao cảm thấy tốt hơn.

E93, cảng tàu con thoi Bắc Cực

Ga Bắc Cực chưa bao giờ đắt giá với danh sách khách du lịch thần tiên. Chắc chắn, núi băng trôi và gấu trắng Bắc Cực đều rất lớn, nhưng không có gì đáng hấp thụ vào phổi ngoài một bầu không khí bị bức xạ.

Holly đỗ tàu con thoi trong cái vịnh duy nhất còn sử dụng được. Ga chót chẳng khác gì cái nhà kho bỏ hoang. Những dây băng tải tĩnh uốn lượn trên sàn và những cái kèn đang nóng lên ở mức độ thấp kêu lách tách hoà nhịp với đời sống côn trùng.

Holly phân phát áo khoác và găng tay lấy ra từ khoang tủ cũ kĩ.

- Khoác chúng lên đi, những chàng trai Người Bùn. Bên ngoài trời lạnh lắm đấy.

Artemis không cần đợi nhắc nhở. Pin mặt trời của ga chót đã ngừng hoạt động từ lâu, và sự tê liệt băng giá đã làm những bức tường vỡ rạn giống như một chiếc đinh ốc nằm trong gọng kìm.

Holly quăng cho Butler chiếc áo khoác từ xa:

- Ông biết điều gì không, Butler? Ông là đồ tồi - Cô nói và cười lớn

Người phục vụ càu nhàu:

- Cô và thứ gel bức xạ của cô. Tôi nghĩ da tôi đang đổi màu đây này.

- Đừng lo lắng. Năm mươi năm và nó sẽ gột sạch hết.

Butler cài khuy chiếc áo choàng của người Cô-dắc lên tới tận cổ:

- Tôi không hiểu tại sao các bạn lại phải khoác những thứ này. Các bạn có những bộ đồ khác thường kia mà.

- Áo khoác là đề ngụy trang - Holly giải thích, bôi một chút gel rad lên mặt và cổ - Nếu chúng ta di chuyển, những dao động làm cho bộ đồ này trở lên vô ích. Cũng giống nhúng xương ông vào lò phản ứng hạt nhân vậy. Cho nên chỉ tối nay thôi, tất cả chúng ta đều là con người.

Artemis cau mày. Nếu thần tiên không thể di chuyển, điều đó càng làm cho việc giải thoát cha cậu trở lên khó khăn hơn. Kế hoạch có liên quan của cậu cũng phải điều chỉnh lại.

- Tán gẫu ít thôi - Root làu bàu, kéo cái mũ bằng da gấu qua cái tai nhọn - Chúng ta sẽ ra ngoài trong vòng năm phút nữa. Tôi muốn tất cả mọi người được vũ trang và lợi hại. Cả cậu nữa, Fowl, nếu cổ tay áo cậu còn nhét vừa vũ khí nào đó.

Artemis chọn một khẩu súng lục thần tiên trong kho vũ khí của tàu con thoi. Cậu lắp pin vào đường rãnh của nó, bật điều chỉnh đến lần thứ ba.

- Đừng lo cho tôi, trung tá. Tôi đã từng luyện tập rồi. Chúng ta có nơi cất giấu vũ khí của LEP ở trang viên.

Nước da của Root chuyển sang nhiều trạng thái hơn:

- Ồ, có sự khác biệt lớn giữa nhắm vào tấm bia các-tông và một con người thực sự đấy.

Artemis nở một nụ cười của ma cà rồng:

- Nếu mọi thứ diễn ra theo kế hoạch thì sẽ không cần đến bất cứ thứ vũ khí nào. Giai đoạn đầu rất dễ dàng, chúng ta đặt một trạm quan sát gần căn hộ của Vassikin. Khi có cơ hội thuận lợi, Butler sẽ tóm người bạn Nga của chúng ta, năm người còn lại có thể có một cuộc tán gẫu nho nhỏ. Tôi chắc hắn sẽ nói tất cả những điều chúng ta cần biết dưới ảnh hưởng phép thuật thôi miên. Vấn đề đơn giản còn lại là đánh bất tỉnh mấy gã canh gác và giải thoát cho cha tôi.

Root kéo khăn quàng che miệng:

- Và chuyện gì sẽ đến nếu mọi thứ không diễn ra theo kế hoạch?

Đôi mắt Artemis lạnh lùng và tràn đầy quyết tâm:

- Trung tá, chúng ta sẽ tuỳ cơ ứng biến.

Holly cảm thấy cơn rùng mình hoảng hốt lướt qua dạ dày. Và nó không liên quan gì đến khí hậu cả.

Ga chót chìm sâu hai mươi mét dưới mặt băng. Họ theo chiếc thang máy lịch sự lên mặt đất, cả nhóm xuất hiện trong đêm tối Bắc Cực trông giống như một người lớn và ba đứa trẻ. Mặc dù ba đứa trẻ đó có những vũ khí bất bình thường đang va lách cách dưới chiếc áo rủ nếp.

Holly kiểm tra máy định vị GPS trên cổ tay:

- Chúng ta đang ở quận Rosta, thưa chỉ huy. Hai klick về phía bắc Murmank.

- Foaly xoay xở với thời tiết ra sao? Tôi không muốn bị cuốn vào một trận bão tuyết dữ dội đưa chúng ta cách xa hàng dặm so với đích đến.

- Không may rồi. Tôi không liên lạc được. Pháo sáng nham thạch vẫn còn ở trên.

- Chó chết - Root rủa - Tôi cho rằng chúng ta có cơ hội đi bộ rồi đây. Butler, anh là một chuyên gia ở đây, anh hãy đi tiên phong. Đại uý Short, đi bọc hậu. Cô có thể tự do đá vào mông bất cứ kẻ nào nếu nó tụt lại sau.

Holly nháy mắt với Artemis :

- Không cần phải nhắc lại hai lần đâu, thưa ngài.

- Tôi dám chắc là không cần - Root lẩm bẩm, một cái gì đó giống bóng dáng nụ cười nở trên môi.

Cả nhóm người tạp nham lê bước về hướng Đông Nam dưới ánh trăng cho đến khi tới đường ray xe lửa. Đi bộ dọc theo những thanh tà vẹt là chốn duy nhất họ cảm thấy an toàn tránh khỏi những cái hố trầm tích băng hà và hố hút. Tiến trình đã chậm lại. Một cơn gió Bắc ào ào thổi qua những lỗ trống trên sợi vải, và cái lạnh tấn công vào da thịt giống như hành triệu mũi phi tiêu điện.

Không còn những lời trao đổi. Bắc Cực đã tác động tới con người, dù cho ba người trong số họ mặc những bộ đồ được sưởi ấm bằng cuộn dây xoắn.

Holly phá tan sự im lặng. Điều gì đó đang hành hạ cô:

- Nói với tôi đi, Fowl - tiếng của cô vang lên từ phía sau cậu - Cha cậu, ông ấy có giống cậu không?

Bước chân Artemis ngập ngừng trong giây lát:

- Câu hỏi thật là lạ. Tại sao cô lại hỏi thế?

- Ồ, cậu không phải là bạn đối với Con người. Chuyện gì xảy ra nếu người đàn ông chúng tôi đang cố gắng giải thoát lại là người sẽ tiêu diệt chúng tôi?

Khoảnh khắc im lặng kéo dài, chỉ bị phá vỡ bởi tiếng răng va vào nhau lập cập. Holly nhìn cằm Artemis gục xuống ngực.

- Cô không có lí do gì để lo lắng, đại uý ạ. Cha tôi. mặc dù công

việc mạo hiểm của ông chắc chắn là bất hợp pháp, đã...vẫn là... một người cao quý. Chỉ ý nghĩ làm hại người khác thôi cũng đủ làm ông ghê tởm.

Holly nhấc mạnh đôi bốt khỏi hai mươi centimét tuyết.

- Thế chuyện gì đã xảy ra với cậu?

Hơi thở của Artemis phủ lên vai cậu những mảnh băng lớn:

- Tôi... tôi đã mắc sai lầm.

Holly liếc nhìn sau gáy con người này. Đây có phải là sự chân thành thực sự của Artemis Fowl? Thật khó mà tin được. Điều ngạc nhiên là nó làm cho cô không biết phải phản ứng ra sao. Mở rộng vòng tay tha thứ hay kiên quyết báo thù. Cuối cùng, cô quyết định phán đoán một cách dè dặt. Tạm thời thế đã.

Họ đi sâu vào hẻm núi, mệt mỏi và kiệt sức bởi những đợt gió rít liên hồi. Nhận thức của người lính trong bạn đang cố chống lại tiếng gõ dồn dập bên trong hộp sọ. Bạn sẽ siết chặt tay thành quả đấm.

Root mất gấp đôi thời gian để bắt kịp.

- Có rắc rối à? Butler liếc nhìn vào cánh đồng tuyết, tìm kiếm những dấu chân

- Có lẽ. Nơi này rất thích hợp cho một cuộc tấn công bất ngờ

- Có lẽ. Nếu ai đó biết chúng ta đến.

- Thật vậy sao? Có người biết chúng ta đến sao?

Root khụt khịt, hơi thở hình thành cụm mây trong không khí trước mặt.

- Không có khả năng đó đâu. Đường trượt này hoàn toàn bị cô lập, và an ninh của LEP cần mật nhất hành tinh.

Đó cũng là thời điểm đội quân yêu tinh đánh thuê bay vút lên đỉnh núi.

Butler một tay túm lấy cổ áo Artemis, thô bạo xô cậu ta vào đống đá trầm tích, tay kia rút vũ khí.

- Cúi đầu thấp xuống, Artemis. Đã đến lúc tôi kiếm tiền lương rồi.

Chắc chắn Artemis sẽ cáu kỉnh trả lời nếu đầu cậu ta không bị ngập dưới một mét tuyết.

Bốn con yêu tinh đang bay theo một đội hình lỏng lẻo tạo thành vệt đen trên bầu trời đầy sao sáng. Chúng nhanh chóng lên cao tới ba trăm mét, không cần cố gắng che giấu sự hiện diện của mình. Chúng không tấn công cũng không chạy trốn, đơn giản chỉ là bay lượn trên trời.

- Những con yêu tinh - Root lẩm bẩm, tháo khẩu súng trường Farshoot neutrino trên vai

- Quá ngu ngốc để tồn tại. Tất cả những gì chúng cần làm là bắn gục chúng ta.

Butler chọn một chỗ, dạng chân đứng cho chắc:

- Chúng ta có phải đợi cho đến khi nhìn thấy lòng trắng của mắt chúng không, trung tá?

- Mắt yêu tinh không có lòng trắng - Root trả lời - Thậm chí như vậy đi nữa, cũng hãy cho vũ khí của anh vào bao. Đại uý Short và tôi sẽ đánh chúng bất tỉnh. Không cần thiết phải làm ai đó thiệt mạng.

Butler nhét khẩu Sig Sauer vào bao dưới cánh tay. Dù sao thì nó cũng trở nên vô ích ở dãy núi này. Thật thú vị khi xem Holly và Root chỉ huy trong một trận đánh nảy lửa. Sau rốt, mạng sống của Artemis đang nằm trong tay họ. Chưa kể đến mạng sống của chính hắn ta.

Butler liếc nhìn ngang. Holly và viên trung tá đang lắc cò súng những loại vũ khí đa dạng của họ. Nhưng không có bất cứ hiệu quả nào. Vũ khí của họ câm tịt giống như con chuột trong hang rắn.

- Không thể hiểu nổi điều này - Ruột lẩm bẩm - Đích thân tôi đã kiểm tra chúng cơ mà.

Artemis, hiển nhiên, là người đầu tiên đoán được chuyện gì đang diễn ra. Cậu rũ tuyết khỏi tóc.

- Một sự phá hoại ngầm - cậu xác định, quẳng sang một bên những khẩu súng thần tiên giờ đây đã trở thành vô nghĩa - Không còn cách nào khác. Đó là lí do tại sao B'we Kell cần đến vũ khí Softnose, bởi vì nó vô hiệu hoá súng laser thần tiên.

Nhưng trung tá chẳng lắng nghe, và cả Butler cũng thế. Đây không phải là thời điểm thích hợp cho những suy diễn thông minh; đây là thời điểm hành động. Ở đây họ đang trở thành mục tiêu dễ dàng, bóng tối đối nghịch với ánh sáng Bắc Cực. Lý thuyết này đã được khẳng định khi khẩu laser Softnose bắn tung tạo thành những cái lỗ thủng xèo xèo một cách chán nản ngay bên chân họ.

Holly kích hoạt chiếc mũ bảo vệ Optix, phóng to hình ảnh của kẻ thù.

- Trông giống như một trong số bọn chúng có khẩu laser Softnose, thưa ngài. Cái gì đó có nòng dài. Chúng ta cần chỗ núp. Nhanh lên!

Butler gật đầu.

- Nhìn kìa. Một chỗ nhô ra. Dưới rặng núi.

Người phục vụ túm lấy cổ áo cậu chủ của mình nhấc lên dễ như một đứa trẻ nâng con mèo con. Họ vật lộn với tuyệt đề đến được chỗ ẩn náu. Có lẽ cách đây một triệu năm, băng đã tan chảy ra vừa đủ tạo thành một lớp địa tầng để ngồi thụp xuống, sau đó đóng băng lại. Kết quả là nếp gấp địa chất đã kéo dài qua năm tháng và giờ đây có thể cứu sống họ.

Họ nép xuống dưới cái gờ đó, luồn lách về phía sau bức tường băng. Vòm băng đủ dầy để chống lại súng phun lửa từ bất kì thứ vũ khí thông thường nào.

Butler lấy cơ thể che chở cho Artemis, liều lĩnh ngước nhìn lên.

- Quá xa. Tôi không thể nhận ra chúng. Holly?

Đại uý Short ló đầu ra khỏi mép băng và chiếc Optix của cô liền phóng to tiêu điểm.

- Chúng tới gần cái gì rồi?

Holly chờ đợi, cho đến khi những bóng dáng đó trở lên sắc nét.

- Một điều thật khôi hài, chúng đang đốt lửa, nhưng...

- Nhưng cái gì, đại uý?

Holly vỗ nhẹ lên chiếc mũ bảo vệ để chắc chắn thấu kính vẫn hoạt động tốt. - Có lẽ tôi nhìn thấy những hình ảnh đã bị chiếc Optix bóp méo, thưa ngài, nhưng có vẻ như chúng đã quên bẵng nhiệm vụ của mình, chỉ bay lượn trên đầu chúng ta.

Butler cảm thấy máu giật giật trong não.

- Nó là một cái bẫy! - Hắn ta hét lên, vươn ra đằng sau tóm lấy Artemis - Mọi người hãy ra ngoài! Ra ngoài ngay!

Đó cũng chính là lúc bọn yêu tinh tấn công trút năm mươi tấn đá, băng, tuyết xuống mặt đất. Chúng gần như đã làm được điều đó. Tất nhiên! gần như không có nghĩa là nhận một xô đạn súng cối trong trò rulét của thần lùn giữ của. Nếu không có Butler, chẳng một ai trong nhóm còn sống sót. Điều gì đó đã xảy đến với hắn ta. Một sức mạnh trào dâng mãnh liệt không thể giải trình nổi, không giống năng lượng bùng lên trong người mẹ khi bà nhấc cái cây đổ khỏi những đứa con của mình. Người hầu đó đã túm lấy Artemis và Holly, quăng họ giống như những hòn đá xuống ao. Đó không phải là cách di chuyển đàng hoàng, nhưng nó tránh cho xương bạn khỏi bị nghiền nát bởi rơi xuống mặt băng.

Lần thứ hai trong vài phút, cái mũi của Artemis phải hạ cánh xuống đống tuyết. Đằng sau cậu, Butler và Root đang quờ quạng dưới mép gờ, giầy của họ cứ trơn trượt trên mặt băng. Không khí bị xé nát bởi tiếng tuyết lở ầm ầm, băng dưới chân họ chuyển dịch và bắt đầu nứt ra. Những tảng đá và băng dây trên lối vào cửa hang giống như những chướng ngại vật. Butler và Root bị mắc kẹt

Holly đứng, dõi theo trung tá. Nhưng cô có thể làm được gì? Tự ném mình quay trở lại cái mép đó?

- Ở lại đó đại uý - tiếng Root vang lên qua microphone mũ bảo vệ - Đó là lệnh!

- Trung tá - Hooly thở hắt ra - ông vẫn còn sống.

- Tuy nhiên, Butler đã bất tỉnh và chúng tôi đang bị nhốt. Cái gờ này sắp đổ sập rồi. Thứ duy nhất còn giữ cho nó đứng vững là những mảnh vỡ. Nếu chúng ta gạt những mảnh vỡ sang một bên để thoát ra ngoài...

Ít nhất thì họ vẫn còn sống. Bị kẹt nhưng vẫn còn sống. Một kế hoạch. Họ cần một kế hoạch.

Holly cảm thấy bình tĩnh một cách kì lạ. Đó là một trong những phẩm chất khiến cô trở thành nhân viên xuất sắc đến như vậy. Trong lúc căng thẳng tột cùng, đại uý Short vẫn giữ được khả năng hướng tới mục tiêu phương hướng hành động. Thường là phương hướng duy nhất có thể thấy được. Trên thiết bị chiến đấu bay thử trong kì kiểm tra thăng chức đại uý. Holly đã đánh bại kẻ thù thực sự không

thể vượt qua bằng cách cho nổ máy chiếu. Về mặt kĩ thuật, cô đã đánh bại tất cả kẻ thù của mình, cho nên bảng ghi điểm phải cho cô đạt.

Holly nói vào microphone trên mũ:

- Trung tá, hãy cởi chiếc thắt lưng Mặt trăng của Butler ra và buộc vào hai người. Tôi sẽ kéo cả hai ra khỏi đó

- Được rồi, Holly. Cô có cần một chiếc móc leo núi không?

- Nếu ngài có thể ném nó ra ngoài cho tôi.

- Chờ đấy.

Chiếc phi tiêu có móc vọt ra qua khe hở trên chướng ngại vật, rơi xuống cách đôi bốt của Holly một mét, kéo lê theo sợi dây thừng dài loại tốt.

Holly móc nó vào cái hộp dây thừng trên thắt lưng. kiểm tra chắc chắn không cho chỗ dây nào bị xoắn. Cùng lúc đó, Artemis cũng lê bước khỏi đám trầm tích băng hà.

- Kế hoạch này thật là buồn cười - cậu nói, phủi tuyết khỏi tay áo - Cô không thể hi vọng kẻo cả hai cùng trọng lượng của họ với vận tốc vừa đủ để phá vỡ nhũ băng và tránh bị đè bẹp được đâu.

- Tôi không định kéo lê họ.

- Vậy ai sẽ làm điều đó?

Đại uý Short chỉ vào những dấu vết. Có một đường xe lửa xanh lượn uốn khúc hướng về phía họ.

- Chính nó sẽ làm - cô nói.

Chỉ còn lại ba con yêu tinh. Tên của chúng là D'Nall, Aymon và Nyle. Ba tên tân binh này đang tranh giành nhau vị trí trung uý còn bỏ trống. Trung uý Poll đã đệ đơn xin từ chức khi hắn lạc tới quá gần trận tuyết lở và bị tấm bảng bằng băng trong suốt nặng năm trăm kilo đập vào.

Chúng bay lượn ở độ cao ba trăm mét, vượt qua cả rặng núi. Tất nhiên, chúng không thể vượt ra ngoài tầm của vũ khí thần tiên, nhưng vào lúc này những vũ khí của LEP lại không hoạt động được. Sự nâng cấp phòng thí nghiệm Koboi đã nhận thấy vấn đề đó.

- Có một vài điểm yếu ở trung uý Poll - Aymon huýt sáo - Tao có thể thấy ngay. Nhưng tao không định nói hắn ta giống một kẻ nói dối xấu xa.

Lũ yêu tinh không gắn bó gì với nhau cho lắm. Hãy xem số lượng những vụ đâm chém, đánh đấm và mối hận thù diễn ra trong nhóm B'wa Kell thì biết, tổ chức này không dành cho việc kết nạp những người bạn đặc biệt.

- Mày nghĩ sao? – D'Nall. Con yêu tinh đẹp trai hỏi, giọng thân mật - Có lẽ một trong những gã đó đã hạ xuống đây.

Aymon khụt khịt:

- Chắc chắn rồi, chúng ta lao xuống và buộc gã to con phải hiện hình đi. Mày nghĩ chúng tao là những thằng ngu hay sao?

- Gã to con là điển hình. Tự tao bắn tia lửa vào hắn. Cảnh tượng thật ngọt ngào.

- Còn tao tạo ra những trận tuyết lở - Nyle, đứa bé nhất trong nhóm phản đối - Mày thường xuyên giành lấy con mồi của tao.

- Con mồi của mày á? Thứ duy nhất mày từng giết là một con sâu hôi thối. Và đó cũng chỉ là tai nạn.

- Nhảm nhí - Nyle cáu - Tao đã định giết con sâu đó. Nó làm tao bực mình.

Aymon chen vào giữa hai tên:

- Được rồi. Hãy giữ vững vị trí, cả hai đứa chúng mày. Tất cả những gì chúng ta phải làm là nã đạn vào những kẻ sống sót.

- Kế hoạch thật tuyệt vời, thiên tài – D'Nall cười nhếch mép - Ngoại trừ nó không hiệu quả.

- Tại sao không?

D'Nall dùng chiếc móng tay đã được cắt tỉa cẩn thận chỉ xuống phía dưới.

- Bởi vì chúng đang lên tàu.

Bốn toa xe lửa màu xanh đang lượn về phía Bắc, do cỗ máy cổ lỗ chạy bằng dầu diesel kéo. Trận mưa tuyết bất chợt cuốn theo sau đuôi đoàn tàu.

Một sự giải thoát, Holly nhủ thầm. Hoặc có lẽ không phải. Vì một vài lí do nào đó, cái cảnh tượng đầu máy kêu loảng xoảng hiếm hoi này làm cho dạ dầy cô sủi tăm toàn axit. Tuy nhiên, cô cũng chẳng phải là kẻ kén cá chọn canh gì.

- Nó là con tàu Mayak Hoá chất - Artemis nói.

Holly ngoái nhìn qua vai mình. Artemis có vẻ tái hơn bình thường.

- Chuyện gì thế?

- Các nhà môi trường học toàn thế giới gọi nó là Cỗ máy Xanh, một sự mỉa mai. Nó vận chuyển uranium và plutonium đã qua sử dụng lắp ráp vào con tầu Mayak Hoá chất. Kết hợp để tái sinh. Không canh gác. Được chất đầy những thứ còn nguy hiểm hơn cả tàu ngầm hạt nhân.

- Và cậu biết điều này bởi vì...

Artemis nhún vai:

- Tôi thích theo dõi những thứ này. Nói cho cùng, phóng xạ là vấn đề của thế giới.

Giờ đây, Holly có thể cảm thấy điều ấy. Những sợi uranium ăn mòn gel rad trên má cô. Con tàu này chứa toàn chất độc. Nhưng nó lại là cơ hội duy nhất để đưa trung tá ra ngoài mà vẫn còn sống.

- Điều này dần dần trở lên tốt hơn - Holly lẩm bẩm.

Con tàu tiến đến gần hơn, rõ ràng hơn. Động cơ đạt mười klich một giờ. Đối với Holly thì không vấn đề gì, nhưng về phía hai người đàn ông bên dưới và một cậu bé Người Bùn gần – như – vô - dụng, thật là kì công khi xoay xở lên tàu với cái đầu máy đó.

Holly dành một giây để kiểm tra lũ yêu tinh. Chúng chắc đang ở độ cao ba trăm mét. Bọn yêu tinh không giỏi ứng biến cho lắm. Con tàu này nằm ngoài mong đợi; chúng sẽ mất ít nhất một phút để vạch ra kế hoạch mới. Chỗ trống mà các chiến hữu đã thiệt mạng để lại cho chúng thêm khoảng lặng suy nghĩ.

Holly cảm thấy phóng xạ bắt nguồn từ toa hành khách, thiêu đốt qua kẽ hở nhỏ nhất của gel phóng xạ, làm cho nhãn cầu của cô có cảm giác bị châm đau nhói. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi phép thuật của cô cạn kiệt. Cô tạm thời vẫn còn sống.

Không còn thời gian để suy nghĩ về điều đó nữa. Ưu tiên của cô là trung tá. Cô phải đưa ông ra ngoài, vẫn còn sống. Dù cho bọn B'wa Kell vô liêm sỉ có mở hoạt động chống lại LEP hay không, thì rõ ràng vẫn có điều gì đó lớn lao đang diễn ra dưới lòng đất. Mặc cho nó là gì đó chăng nữa, cũng cần đến Julius Root để dẫn đầu cuộc phản công. Cô hướng về phía Artemis.

- Được rồi, Người Bùn. Chúng ta phải thử xem sao. Hãy tóm lấy bất cứ cái gì có thể.

Artemis không thể che giấu cơn rùng mình lo lắng.

- Đừng sợ, Artemis. Cậu làm được điều đó mà.

Artemis giận dữ :

- Trời rất lạnh, thiên thần ạ. Chỉ là cơn rùng mình bình thường do lạnh mà thôi.

- Đó là tinh thần - đại uý LEP nói, và cô bắt đầu chạy. Dây móc leo núi vận hành đằng sau cô giống như sợi cáp của cây lao móc. Mặc dù chỉ xấp xỉ như dây câu cá nhưng dây cáp này có thể dễ dàng ngăn hai con voi đang vật lộn nhau. Artemis đuổi theo sau cô nhanh hết mức mà đôi chân lười nhác của cậu có thể.

Họ chạy song song tới đường mòn, bàn chân gây ra tiếng lạo xạo trên tuyết. Đằng sau con tàu đang tới gần, đẩy một miếng đệm không khí đằng trước.

Artemis cố gắng để khỏi tụt lại. Những điều như thế này không dành cho cậu. Chạy và đổ mồ hôi. Một cuộc chiến, vì Chúa. Cậu không phải là lính, cậu là nhà chiến lược, một quân sư. Cảnh huyên náo của cuộc xung đột thực sự trái với Butler và những người như cậu. Nhưng vào lúc này người hầu của cậu không có mặt ở đó để quan tâm đến phận sự của mình. Và ông ta sẽ không bao giờ có thể làm thế nữa nếu họ không lên được con tàu.

Hơi thở của Holly đứt quãng, kết lại trước mặt, che mờ tấm nhìn của cô. Con tàu chạy nước rút, những bánh xe bằng thép phun ra băng và toé lửa trong không khí.

- Toa thứ hai - Holly thở hổn hển - Có một cái khe hẹp. Hãy chú ý giữ thăng bằng.

- Khe hẹp? Artemis ngoái nhìn.

Toa thứ hai đang lao đến rất nhanh. Nhưng tiếng động làm tầm

nhìn của cậu mờ đi. Có khả năng đó sao? Thật là quá sức. Không thể chịu đựng được. Ở đó, bên dưới cánh cửa sổ bằng thép. Một chỗ trống hẹp. Chỉ đủ rộng để đứng. Vừa vặn.

Holly hạ xuống một cách dễ dàng, nép người vào vách toa xe. Trông cô làm như thể không cần bất cứ sự nỗ lực nào. Một bước nhảy cách quãng đơn giản và cô đã an toàn tránh khỏi bị bánh xe nghiền nát.

- Lại đây, Fowl - Holly hét lên - Nhảy đi.

Artemis đang cố gắng, cậu thực sự đang cố gắng. Nhưng mũi giày đế phẳng của cậu lại mắc vào thanh tà vẹt. Cậu trượt về phía trước, quay mòng mòng. Cái chết đau đớn đang lao đến đối mặt với cậu.

- Hai bước về phía trái - Holly lẩm bẩm, chộp lấy cổ áo gã Người Bùn. Theo đà Artemis bị hất về phía trước, quăng cậu qua cửa sổ giống như hoạt cảnh biếm hoạ.

Dây móc leo núi đập mạnh vào toa tàu. Chỉ còn một giây trước khi Holly rời khỏi tàu cũng nhanh như lúc đến. Đại uý LEP đang cố tìm lấy chỗ bám. Trọng lượng của Root và Butler có thể giảm nhờ chiếc thắt lưng Mặt trăng, nhưng khi đến, cú giật bất thình lình mạnh hơn là đủ sẽ lôi cô khỏi đầu máy. Nếu điều đó xảy ra, mọi thứ sẽ chấm hết.

Holly ngoắc cánh tay qua thanh ngang trên nấc thang bên ngoài toa tàu. Cô chú ý đến những tia lửa phép thuật đang phát ra qua chỗ rách trên bộ đồ. Chúng chống lại phá huỷ phóng xạ. Nhưng phép thuật của cô còn kéo dài được bao lâu nữa trong điều kiện như thế này? Vết thương thực sự đã rút hết sức lực của cô. Cô cần hoàn thành Nghi thức - phục hồi - sức mạnh. càng sớm càng tốt.

Holly định không cắt dây cáp mà buộc nó vào một trong những thanh ngang thì nó bỗng kẻo căng ra, cuốn vào chân. Cô kiên trì bám chặt thanh ngang, những cái móng tay cắm sâu vào da cô. Hãy suy nghĩ kĩ, kế hoạch này cần một chút dụng cụ. Thời gian kéo căng ra, đàn hồi như sợi dây, và trong khoảnh khắc, Holly nghĩ khuỷu tay cô sắp giật tung ra khỏi khớp. Khi băng đổ sụp, Root và Butler thoát khỏi nấm mồ giống như một mũi tên bật khỏi nỏ.

Giây lát sau khi táp vào mạn tàu, trọng lượng giảm làm họ cứ lơ lửng trên cao. Nhưng chỉ còn là vấn đề thời gian trước lúc lực hút đẩy họ xuống dưới bánh xe.

Artemis bám vào thanh ngang bên cạnh cô:

- Tôi có thể làm gì bây giờ?

Cô hất đầu về phía cái túi đeo trên vai.

- Trong đó. Một cái lọ nhỏ. Hãy lấy nó ra.

Artemis kéo khoá mở chiếc Velcro, lôi khỏi đó một chiếc bình xịt nhỏ.

- Được rồi. Nó đây.

- Tốt. Bây giờ tuỳ thuộc vào cậu, Fowl. Lên trên và ra ngoài.

Miệng Artemis há hốc.

- Lên trên và...?

- Phải. Đó là hi vọng duy nhất của chúng ta. Chúng ta phải mở cửa sổ để tóm lấy Butler và trung tá. Có một chỗ rẽ trên đường cua cách hai klick. Nếu con tàu này chạy chậm lại dù chỉ một vòng quay, họ sẽ ra đi.

Artemis gật đầu:

- Cái lọ? Axit. Dành cho khoá cửa. Máy móc ở bên trong. Che mặt lại và vọt qua. Cho nó cả tuýp đi. Đừng có vấy lên người đấy.

Trong hoàn cảnh như vậy đây là một cuộc trao đổi dài. Đặc biệt khi mỗi giây qua đi đều có ý nghĩa sống còn. Artemis không lãng phí thêm một giây nào nữa.

Cậu lết tới thanh ngang sau, giữ cho chiều dài cơ thể ép sát toa tàu. Gió quất dọc thân tàu, những hạt bụi băng nhỏ cuốn theo trong từng cơn gió mạnh. Chúng chích vào da thịt như ong đốt. Tuy nhiên, Artemis vẫn tháo đôi găng tay ra bằng hàm răng va vào nhau lập cập. Thân thể cậu càng trở nên tê cóng hơn khi ép sát dưới bánh xe.

Phía trên, tiếng ù ù vang lên không ngớt cho đến khi đầu cậu thò ra trên toa. Tất cả mảnh rách của mái che đã bị cuốn đi. Không khí quất vào trán cậu, luồn xuống cổ họng. Artemis hé mắt nhìn cơn bão tuyết, dọc theo mái toa. Ở đó! Ngay chính giữa là một cái cửa trổ lên mái. Ngang qua hoang mạc toàn thép là thép, vỡ vụn như kính do điều kiện khí hậu. Không có lấy cái gờ nào để bấu víu trong phạm vi năm mét. Ở đây, sức mạnh của tê giác cũng trở lên vô ích, Artemis quyết định. Cuối cùng thì cũng có cơ hội để sử dụng đến bộ óc của cậu. Động lực học và động lượng. Rất đơn giản, về mặt lí thuyết.

Giữ chắc gờ trước toa, Artemis lần lần lên nóc. Gió cuộn dưới chân cậu, nâng chúng lên cao cách mặt sàn khoảng năm centimét, có nguy cơ hất cậu ra khỏi con tàu.

Artemis bấu những ngón tay quanh cái gờ đó, nhưng chúng bám không chặt. Artemis không kẹp chặt bất cứ cái gì lớn hơn chiếc điện thoại di động đã nhiều tháng nay. Nếu bạn muốn ai đó đánh máy cuốn *Thiên đàng đã mất* trong chưa đầy hai mươi phút, thì Artemis là ứng cử viên. Nhưng nếu để bám riết trên nóc tàu trong cơn bão tuyết thì tay cậu là đồ vô dụng. Mà may mắn làm sao cơ chứ, đó lại là toàn bộ kế hoạch.

Một phần triệu giây trước khi các khớp ngón tay của cậu rời ra, Artemis đã buông rơi. Luồng không khí bắn cậu thẳng qua lớp vỏ kim loại của cửa sổ trổ lên mái.

Hoàn hảo, cậu ta sẽ càu nhàu thốt ra như vậy nếu không có một centimét khối không khí thốc vào trong phổi. Nhưng thậm chí nếu cậu có nói điều đó, gió cũng cuốn nó đi trước khi tai cậu nghe thấy chúng. Cậu có một giây trước khi gió luồn những ngón tay của nó xuống dưới thân mình cậu, hất cậu vào thảo nguyên băng giá, làm

thức ăn đạt chuẩn cho lũ yêu tinh.

Artemis dò dẫm lôi lọ axit khỏi túi, cắn rách cái nắp giữa hai hàm răng. Một giọt axit tạt qua mắt cậu. Nhưng không còn thời gian để lo lắng về điều đó nữa. Không còn thời gian dành cho bất cứ cái gì.

Cửa sổ mái còn được níu giữ nhờ một chiếc móc to. Artemis nhỏ hai giọt vào lỗ khoá. Đó là tất cả những gì cậu có thể dành cho nó. Chắc chắn phải đủ.

Tác động ngay lập tức. Axit ăn mòn kim loại giống như dung nham đối với băng. Công nghệ thần tiên mà, tốt nhất dưới Trái đất.

Móc khoá rít lên rồi mở ra, xoay cái cửa sập theo sức mạnh của gió. Nó lật ngược lên và Artemis lộn nhào rơi xuống tấm nâng thùng hàng. Không giống lắm với tấm gương của một người giải cứu can đảm.

Chuyển động của tàu hất cậu khỏi đống hàng hoá. Artemis ngẩng mặt lên, ngẩng nhìn biểu tượng phóng xạ ba hình tam giác đóng dấu cạnh mỗi côngtennơ. Ít nhất những thùng này cũng được bịt kín, mặc dầu rỉ sắt dường như đã bám chặt lấy ở vài thứ.

Artemis lăn tròn qua sàn lát gỗ, trèo bằng đầu gối đến kế bên cửa sổ. Đại uý Short vẫn còn ở đó hay chỉ còn một mình cậu? Lần đầu tiên trong đời. Cậu thực sự đơn độc.

- Fowl! Mở cửa sổ ra, trông cậu giống như một con chồn Người – mang - bộ mặt - xanh xao ấy!

A, ổn rồi, không chỉ có một mình mình.

Che mặt bằng cẳng tay, Artemis đổ axit thần tiên vào ba cái then. Khoá thép tan chảy ngay tức khắc, chảy nhỏ giọt xuống sàn giống như dòng suối thuỷ ngân. Artemis kéo lê cái cửa kéo ra đằng sau.

Holly vẫn kiên quyết bám chắc, gương mặt cô bốc hơi nơi những chỗ phóng xạ ăn mòn gel.

Artemis tóm lấy cạp quần cô:

- Đếm đến ba nhé? Holly gật đầu. Không còn sức để nói nữa.

Artemis gập những ngón tay lại. Những ngón tay, đừng có hỏng chứ. Nếu thoát khỏi điều này, cậu sẽ mua một trong những phòng tập thể dục lố bịch ở trong nhà được quảng cáo trên kênh mua sắm.

- Một.

Đoạn cua đang đến gần. Cậu đột ngột liếc nhìn sang bên. Con tàu chạy chậm lại hoặc nó sẽ trật bánh.

- Hai.

Sức mạnh đại uý Short gần như đã cạn kiệt. Từng đợt gió xé rách gọng kính của cô giống như trận cuồng phong.

- Ba!

Artemis dùng tất cả sức mạnh của cánh tay khẳng khiu để kéo. Holly nhắm mắt lại và buông tay ra, không thể tin mình lại giao mạng sống vào tay cậu bé Người Bùn này.

Artemis biết chút ít về vật lý học. Cậu tính toán thời điểm tận

dụng động tác, xung lượng và chuyển động về phía trước của con tàu. Nhưng tạo hoá thường thêm thắt cái gì đó vào hỗn hợp mà người ta không thể lường trước được. Trong trường hợp này cái gì đó là khoảng cách mong manh giữa hai đường ray giao nhau. Không đủ để làm trật bánh xe, nhưng chắc chắn đủ để gây ra cú va đập.

Cú va đập này khiến cửa sổ toa tàu đập sầm vào khung của nó giống như một chiếc máy xén năm tấn. Có vẻ như Holly cũng đã nhận thấy điều đó. Artemis không thể nói gì bởi vì cô đâm vào cậu, lôi cả hai lao về phía đường tránh tàu. Dường như cô vẫn nguyên vẹn, từ những gì cậu thấy. Ít nhất thì cái đầu của cô vẫn còn trên cổ. Nhưng cô lại bất tỉnh. Chắc là do chấn động.

Artemis biết mình cũng sắp ngất đi, vì bóng tối đang lấn dần tầm nhìn của cậu, giống như những con virus máy tính hiểm ác. Cậu ngã khuyu sang một bên, đè lên ngực Holly. Điều này gây ra nhiều hậu quả tai hại hơn người ta thường nghĩ. Phép thuật không được giám sát tuôn chảy giống như dòng điện. Khuôn mặt Artemis chạm vào bàn tay trái thần tiên, làm đổi hướng lưu lượng tia lửa xanh. Và trong khi điều đó có ích cho cậu thì dứt khoát có hại đối với cô. Bởi vì mặc dầu Artemis không biết điều đó, Holly cần đến tất cả những tia lửa phép thuật mà cô có thể tập trung lại được - chứ không phải tạo ra nó bên trong con tàu.

Trung tá Root đã kích hoạt dây tời của chiếc móc leo núi khi ông nhận được cú huých ngoài mong đợi vào mắt. Con yêu tinh D'Nall di chuyển chiếc gương hình chữ nhật khỏi áo choàng và kiểm tra vảy của mình.

- Đôi cánh Koboi rất lớn. Mày nghĩ chúng ta có được phép giam giữ chúng không?

Aymon cau có. Đó không phải là điều người ta chú ý đến. Con yêu tinh mang dòng dõi thằn lằn cũng có nghĩa là trạng thái nét mặt bị hạn chế.

- Yên lặng, mày đúng là kẻ đần độn máu nóng!

Máu nóng. Đó là sự sỉ nhục nghiêm trọng đối với nhóm B'wa Kell.

D'Nall giận dữ.

- Hãy cẩn thận đấy, anh bạn, hoặc là tao sẽ xé cái lưỡi chẽ đôi của mày bởi tự mày muốn thế.

- Chúng ta sẽ không còn cái lưỡi nào nếu lũ tiểu quỷ này trốn thoát - Aymon trả miếng.

Điều đó hoàn toàn đúng. Nhưng tướng quân không thất vọng nhiều lắm.

- Chúng ta làm gì bây giờ? Tao sẽ đề mắt đến bọn này. Điều đó chắc hẳn làm cho mày trở thành người tài giỏi nhất nhóm.

- Chúng ta hãy bắn vào đoàn tàu - Nyle xen vào - Thật là đơn giản.

D'Nall điều chỉnh chiếc Koboi DoubleDex quần thảo trên đầu những người trông giống như các thành viên của đội thiếu niên.

- Những kẻ ngu ngốc - hắn cáu kỉnh nói, thực hiện một cú tạt đầu - Cái đó là phóng xạ, mày có ngửi thấy không? Nếu bọn trẻ lạc kia đốt cháy nó, chúng ta sẽ tan thành tro và lơ lửng trong bão tuyết.

- Ý tưởng hay đấy - Nyle công nhận - Mày có vẻ không ngu ngốc giống như vẻ bề ngoài.

- Cảm ơn.

- Rất vui lòng.

Aymon đóng van tiết lưu, hạ xuống một trăm năm mươi mét. Điều đó thật hấp dẫn. Một con yêu tinh dốc hết sức đưa gã lùn ra ngoài bám chặt lấy toa tàu, và đưa con khác xuống thanh toán nhanh gọn gã người trên nóc. Nhưng nó không gặp may cho lắm. Chệch một độ khỏi mục tiêu và hắn đành mút món spaghet - ti giun hôi thối.

- Ổn rồi - hắn thông báo vào microphone mũ bảo vệ - Đúng như kế hoạch. Với tất cả lượng phóng xạ trong toa hành khách, mục tiêu của chúng ta sẽ chết trong vòng vài phút. Chúng ta đuổi theo con tàu thêm lúc nữa để đảm bảo chắc chắn điều này. Sau đó chúng ta quay lại và báo cáo với tướng quân chứng ta đã nhìn thấy thi thể bọn chúng.

D'Nall rì rầm bên cạnh hắn:

- Chúng ta có nhìn thấy những cái xác ấy đâu?

Aymon gầm lên.

- Tất nhiên là không rồi, đồ ngu! Hay là muốn nhãn cầu của mày khô cháy và rơi xuống?

- Thật sao.

- Chính xác. Chúng mày đã rõ cả chưa? Rõ như ban ngày - Nyle nói, rút khẩu Softnose Redboy. Hắn nhắm bắn đồng bọn từ đằng sau. Tầm gần, đạn không chì nhọn. Chúng chưa bao giờ có cơ hội. Hắn đem những cái xác tới Trái đất trên độ phóng đại. Tuyết sẽ phủ lên chúng trong vòng vài phút. Không ai có thể vấp phải những tử thi này cho đến khi đầu địa cực tan chảy ra.

Nyle rút vũ khí khỏi bao, xác định toạ độ cho tàu con thoi trên computer tuyến bay. Nếu ai đó tìm hiểu bộ mặt loài động vật bò sát của gã cẩn thận, rất có thể phải phì cười. Đã có một trung uý mới trong thành phố.

Chương 9: Nơi trú ẩn không an toàn

Phòng điều hành, Sở cảnh sát.

Foaly ngồi trước màn hình máy tính lớn chờ đợi kết quả nghiên cứu cuối cùng. Tia laser phạm vi rộng lướt qua tàu con thoi của bọn yêu tinh đã để lộ nguyên một dấu vân tay và một phần dấu vân tay khác. Dấu vân tay nguyên vẹn của chính anh! Điều này có thể dễ dàng giải thích được vì đích thân Foaly đã kiểm tra toàn bộ tàu con thoi. Còn dấu vân tay kia có thể thuộc về kẻ phản bội. Tuy nhiên vẫn không đủ bằng chứng để xác định thiên thần nào đã bán rẻ công nghệ của LEP cho B'wa Kell, nhưng chắc chắn có thể loại ra những người vô tội. Phụ lục tên của những người có quyền vào tàu con thoi, và danh sách đã được rút ngắn đáng kể. Foaly ve vẩy cái đuôi một cách thoả mãn. Thiên tài. Không việc gì phải giả vờ khiêm tốn cả.

Một lát, máy tính lạo xạo thông qua những file dữ liệu cá nhân với những đoạn được in ra từng phần. Tất cả những gì Foaly có thể làm là vặn vẹo những ngón tay của mình và chờ đợi cuộc tiếp xúc với đội Đặc nhiệm trên mặt đất. Dòng nham thạch vẫn còn dâng cao, điều này thật không bình thường và có vẻ như trùng khớp với hoàn cảnh khó khăn hiện thời một cách thật khó hiểu.

Những suy nghĩ ngờ vực của Foaly bỗng bị ngắt quãng khi một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Tìm kiếm kết thúc - giọng nói thốt ra - ba trăm bốn mươi sáu người đã bị xoá sổ. Bốn mươi người có thể còn sống sót.

Bốn mươi người. Cũng không đến nỗi tồi. Người ta có thể dễ dàng thẩm vấn họ, đây là cơ hội tốt để thử nghiệm máy tái hiện trí nhớ. Tuy nhiên, còn có một cách khác để thu hẹp phạm vi tìm kiếm lại.

- Máy tính, hãy kiểm tra chéo rồi xoá trí nhớ ở mức độ thẩm tra cá nhân mức độ ba. Mức độ ba sẽ làm cho những ký ức dù dai dẳng nhất cũng phải tan chảy.

- Nghe rõ. Tiếp nhận.

Tất nhiên là chiếc máy tính này sẽ chỉ tiếp nhận giọng của các thiên thần đã được lập trình trong máy tính. Và vì quan tâm đến vấn đề an ninh mạng nên Foaly đã mã hoá giọng nói của chính anh cũng như những file dữ liệu quan trọng khác theo một ngôn ngữ máy tính dựa trên tiếng nói cổ xưa của loài Nhân mã: tiếng Nhân mã.

Tất cả các chàng Nhân mã đều được đưa vào mạng dữ liệu quý vì hiện chỉ còn chưa đến một trăm người bọn họ. Loài người đã tìm cách để làm cho nòi giống Nhân mã gần như tuyệt diệt. Chỉ còn có

sáu Nhân mã ở dưới mặt đất là có thể đọc được thứ ngôn ngữ này. Và chỉ những người đó mới có thể giải mã ngôn ngữ máy tính mà Foaly đặt ra.

Ngôn ngữ Nhân mã có thể là dạng chữ viết cổ nhất, khoảng một triệu năm về trước, khi con người bắt đầu săn tìm các thiên thần. Đoạn đầu của Cuốn sách Capalla, văn bản Nhân mã duy nhất còn tồn tại đã viết:

Chữ nhân mã

.....

Hỡi những loài thần tiên, hãy lắng nghe lời cảnh cáo này đây,
Trên Trái đất, kỷ nguyên của con người đang hé rạng,
Cho nên hãy trốn kỹ, trừ khi ngươi bị tìm ra,
Và hãy làm nơi trú thân ngầm dưới mặt đất.

Ai cũng biết đến danh tiếng về trí thông minh của loài Nhân mã chứ không phải là tài năng xuất chúng của họ về thơ ca. Tuy nhiên, Foaly cảm thấy những lời thơ nọ cũng đủ rung động lòng người như chúng đã làm được hàng thế kỷ trước đây.

Cudgeon gõ nhẹ lên tấm kính an toàn của phòng máy. Về mặt kỹ thuật, người ta không cho phép hắn được vào những chỗ như thế này nhưng Foaly vẫn cho hắn vào như một ngoại lệ. Anh không bao giờ nỡ từ chối kẻ trước đây đã từng là trung uý chỉ huy của anh. Ai cũng biết là Cudgeon đã bị cách chức sau thảm hoạ hắn ta gây ra khi cố thay thế Root với tư cách là Đội trưởng của nhóm biệt kích Recon. Nếu không nhờ những mối quan hệ chính trị thân quen của gia đình thì Cudgeon đã bị tống khứ khỏi lực lượng đặc nhiệm rồi. Nhìn chung, hắn ta có lẽ sẽ ổn hơn trong một loạt công việc khác, ít nhất thì cũng không phải chịu đựng sự chế giễu thường xuyên của Foaly.

- Tôi có một vài văn bản thư điện tử tho anh kí tắt đây. Gã nói, tránh nhìn thẳng vào mắt Foaly.

- Không vấn đề gì, thưa chỉ huy - chàng Nhân mã cười thầm. Câu chuyện tiếp diễn thế nào? Có bất kì cuộc cách mạng nào cần lên kế hoạch trong chiều hôm nay không?

- Hãy làm ơn kí vào văn bản đó - Cudgeon nói, nắm chặt chiếc bút. Bàn tay hắn run run.

Lạ thật, Foaly tự nhủ, vỏ bọc của tên người lùn này đã bị lật tẩy khi lần theo dấu vết LEP rồi cơ mà.

- Thôi được, hãy nghiêm túc đi, Cudgeon. Anh đang thực hiện một nhiệm vụ cừ khôi trên nghi thức kí kết đấy.

Cudgeon nheo mắt lại đầy nghi ngờ:

- Cảm ơn, thưa ngài.

Foaly cười nhếch mép:

- Không có gì. Không cần phải làm cho cái đầu anh sưng vù lên như thế đâu.

Bàn tay Cudgeon giơ lên trước cái trán xấu xí, vẫn chỉ là sự động

chạm của tính kiêu căng tự phụ mà thôi.

- Tiếc quá. Thật là một chủ đề nhức nhối. Xin lỗi về điều đó.

Khoé mắt Cudgeon toé lửa. Tia lửa như lời cảnh báo đối với Foaly. Nhưng anh lại đang bị thu hút bởi tiếng bíp bíp phát ra từ máy tính.

- Hoàn tất danh sách.

- Làm ơn đợi tôi một lát, thưa chỉ huy. Một vụ quan trọng đây. Cái máy tính này, anh không hiểu đâu.

Foaly quay lại với màn hình plasma. Gã trung uý sẽ phải đợi lấy chữ kí của anh. Dù sao thì nó cũng chỉ là mệnh lệnh cho tàu con thoi.

Đồng xu đã rơi xuống. Một đồng xu lớn với tiếng kêu leng keng ầm ĩ hơn cả tiếng quần đùi của bọn lùn đập vào bức tường. Các bộ phận tàu con thoi - một công việc ngầm. Kẻ nào đó với mối hận thù mà anh cần phải giải quyết. Mồ hôi chảy thành dòng trên mỗi nếp nhăn ở trán của Foaly. Điều đó thật rõ ràng.

Anh nhìn vào màn hình plasma để xác nhận lại điều mình đã biết. Chỉ có hai cái tên. Tên đầu tiên, Bom Arbles, bị loại trừ ngay lập tức. Nhân viên giải cứu này đã bị giết trong khi đang lặn. Cái tên thứ hai đập mạnh vào mắt anh - trung uý Britva Cudgeon bị giáng cấp xuống nhóm Phục hồi vào khoảng thời gian Holly rút về bên phải tên lửa đẩy. Tất cả trở nên rõ ràng.

Foaly biết nếu anh không nhận thức được tín hiệu trên trong mười giây, máy tính sẽ đọc to cái tên đó lên. Anh chậm rãi bấm vào nút huỷ bỏ.

- Anh biết đấy, Britva - giọng anh khàn khàn - Tất cả những lời chế nhạo về cái đầu của anh chỉ là những lời nói đùa thôi. Đừng giận nhé. Thực tế, tôi có loại thuốc mỡ...

Một vật gì đó lạnh bằng kim loại gí vào sau gáy nhân mã. Foaly đã từng xem rất nhiều phim phiêu lưu mạo hiểm để biết rõ nó là cái gì.

- Hãy để dành thứ thuốc mỡ của mày, đồ con lừa - tiếng Cudgeon vang lên bên tai anh - Tao có cảm giác mày sẽ mở mang vấn đề trí tuệ của mình ra nhiều.

Con tàu hoá chất Mayak, Bắc Nga

Điều đầu tiên Artemis cảm thấy là tiếng gõ đều đặn khó chịu dọc theo sống lưng. Mình đang ở suối nước khoáng Blackrock, cậu tự nhủ. Irina đang mát xa lưng cho mình. Đó là tất cả những gì mình cần, đặc biệt là sau trò đùa náo nhiệt trên chuyến tàu... Chuyến tàu!

Rõ ràng họ vẫn ở trên con tàu Mayak. Chuyển động ầm ầm làm cho toa hành khách xóc nảy lên khi đi qua đường giao nhau. Artemis buộc phải mở mắt, chờ đợi những cơn đau khủng khiếp kéo đến. Nhưng thay vì thế cậu nhận ra mình hoàn toàn khoẻ mạnh. Thậm chí còn tốt hơn cả khỏe mạnh nữa. Một điều kì diệu. Chắc hẳn là nhờ phép thuật. Holly đã chữa lành vết thương và vết bầm dập trong lúc

cậu ngất đi.

Không ai khác cảm thấy hoạt bát như vậy ngoại trừ cậu. Đặc biệt là đại uý Short, người vẫn còn bất tỉnh. Root phủ chiếc áo khoác rộng lên người cô.

- Ồ cậu đã tỉnh dậy rồi à? - ông hỏi mà không hề ngước nhìn Artemis.

- Tôi không biết cậu lại có thể ngủ như thế sau tất cả những gì cậu đã làm.

- Đã làm à? Nhưng tôi đã cứu sống ông mà... ít nhất, thì cũng giúp cứu sống được ông.

- Cậu đã giúp tôi rất nhiều, Fowl. Cậu đã giúp lấy đi phép thuật của Holly trong khi cô ấy đang ngất đi.

Artemis gầm lên. Điều đó chắc hẳn đã xảy ra khi họ ngã xuống. Vì lí do nào đó, phép thuật của cô ấy đã đổi hướng:

- Tôi nhìn thấy chuyện gì đã xẩy ra. Nó là một...

Root giơ ngón tay cảnh cáo.

- Đừng nói gì cả. Artemis Fowl vĩ đại không tình cờ làm bất cứ điều gì cả.

Artemis cưỡng lại sự chuyển động của con tàu, đứng lên:

- Không có gì nghiêm trọng đâu. Chắc chỉ do kiệt sức thôi

Và đột nhiên gương mặt Root hiện ra chỉ cách cậu một centimét, nước da đỏ au đủ để sản sinh ra hơi nóng:

- Không có gì nghiêm trọng cả! Cô ấy đã mất đi ngón tay trỏ của mình! Cánh cửa sổ đã nghiến đứt nó. Sự nghiệp của cô ấy thế là chấm dứt. Và chính bởi vì cậu, Holly chỉ đủ phép thuật để ngừng làm chảy máu. Giờ đây cô ấy đã cạn kiệt sức mạnh. Hoàn toàn cạn kiệt.

- Cô ấy mất ngón trỏ sao? - Artemis chết lặng nhắc lại

- Chính xác không phải là mất - viên trung tá nói, phẩy tay một cách gay gắt - Nó đã chọc vào mắt tôi khi đang trượt qua - Mắt ông tối sầm lại.

- Nếu chúng ta quay trở về, chắc các bác sĩ phẫu thuật có thể ghép lại nó chứ?

Root gật đầu.

- Nếu chúng ta có thể quay về bây giờ. Tôi có cảm giác rằng hoàn cảnh dưới mặt đất cũng khác nhiều so với lúc chúng ta rời đi. Nếu bọn yêu tinh cử đội quân thiện chiến đến chỗ chúng ta, tôi cá rằng một điều gì đó lớn lao cũng đang diễn ra dưới lòng đất.

Artemis bị sốc. Holly đã cứu sống tất cả bọn họ, cậu phải đền đáp như thế nào đây. Sự thực thì cậu không trực tiếp gây ra những tổn thất này, nhưng điều đó lại xảy ra trong khi mọi người cố gắng giải cứu cha cậu. Đó là một món nợ phải trả.

- Bao lâu - Cậu gắt gỏng.

- Cái gì?

- Chuyện đó xảy ra cách đây bao lâu rồi?

- Tôi không biết. Một phút gì đó.

- Sau đó vẫn còn thời gian cơ mà.

Trung tá đứng lên:

- Thời gian để làm gì?

- Chúng ta có thể cứu ngón tay đó.

Root xoa xoa vết mô sẹo còn mới trên vai, dấu vết nhắc nhở của cuộc hành trình dọc thân tàu:

- Với cái gì? Tôi không có đủ sức mạnh để thôi miên.

Artemis nhắm mắt lại. Tập trung suy nghĩ.

- Thế còn Nghi thức thì sao? Phải có cách nào đấy chứ.

Tất cả phép thuật của Con người đều đến từ Trái đất Để làm tăng thêm phép thuật, họ phải hoàn tất Nghi thức theo định kì.

- Chúng ta có thể hoàn thành Nghi thức ở đây không? Artemis nặn óc suy nghĩ. Cậu đã giữ phần lớn Cuốn sách Thần tiên và ghi nhớ cách chuẩn bị để tiến hành hoạt động bắt cóc năm ngoái.

Sức mạnh Trái đất tuôn chảy,

Hãy bỏ qua cách cư xử lịch sự, làm chủ lời cảm ơn.

Hãy loại bỏ kẻ mà phép thuật gieo mầm,

Nơi trăng tròn, cây sồi cổ xưa và dòng nước uốn khúc gặp gỡ.

Và chôn giấu nó tránh xa khỏi nơi được tìm thấy,

Rồi gửi trả mặt đất món quà của bạn.

Artemis bò qua sàn và bắt đầu đập đập xuống bộ quần áo của Holly.

Trái tim Root gần như thắt lại ngay lúc ấy.

- Nhân danh tên thánh của cậu, cậu bé Người Bùn, cậu đang làm cái gì thế?

Artemis thậm chí không buồn ngước nhìn lên:

- Năm ngoái, Holly trốn thoát bởi vì cô ấy có một quả sồi.

Nhờ điều kì diệu nào đó, viên trung tá mới kiềm chế được bản thân:

- Năm giây, Fowl. Nói nhanh lên.

- Một nhân viên như Holly sẽ không quên bất cứ điều gì như thế. Tôi dám cá...

Root thở dài:

- Đó là một ý kiến hay, cậu bé Người Bùn ạ. Nhưng những quả sồi phải mới hái cơ. Nếu không có trường thời gian ngưng đọng, việc gieo mầm đó có lẽ cũng không hiệu quả. Cậu có nhiều nhất là hai ngày. Tôi biết Foaly và Holly thường cùng nhau đưa ra đề nghị cho một đơn vị quả sồi được đánh dấu, nhưng Hội đồng phản đối. Hình như họ nghĩ đó là dị giáo thì phải.

Đó là một câu nói dài của viên trung tá. ông không quen với việc tự lý giải cho bản thân mình. Nhưng một phần nào đó trong con người ông vẫn hi vọng. Có lẽ, chỉ có lẽ thôi, Holly chưa bao giờ ghét phá vỡ luật lệ cả.

Artemis kéo khoá áo choàng của đại uý Short. Có hai vật nhỏ trên sợi dây chuyền vàng đeo quanh cổ cô. Bản copy Cuốn sách, cuốn Kinh thánh thần tiên. Artemis biết nó sẽ bốc cháy nếu cậu cố chạm vào mà không có sự đồng ý của Holly. Nhưng còn một món đồ khác. Một quả cầu thuỷ tinh plexi chứa một ít đất.

- Điều đó trái với nguyên tắc - Root nói, nghe không có vẻ gì là khó chịu cả.

Holly tỉnh dậy, vẫn còn ngỡ ngàng:

- Chào, trung tá. Chuyện gì xảy ra với đôi mắt ông vậy?

Artemis tảng lờ cô, đập mạnh quả cầu vào sàn tàu. Đất và một quả sồi nhỏ rơi vào lòng bàn tay cậu.

- Bây giờ tất cả những gì chúng ta cần làm là chôn nó.

Trung tá đề Holly dựa vào vai mình. Artemis cố gắng không nhìn vào chỗ trống nơi vốn dĩ trước kia là ngón tay trỏ của cô.

- Đã đến lúc chúng ta thoát khỏi đoàn tàu này.

Artemis ngước nhìn quang cảnh Bắc Cực lướt qua bên ngoài toa tàu. Thoát khỏi con tàu là một việc làm không hề dễ dàng như trung tá nói.

Butler nhanh nhẹn ló qua cái cửa sập trên đầu, nơi hắn ta đang theo dõi nhóm yêu tinh tham chiến.

- Rất vui lại thấy ông linh hoạt như vậy - Artemis nhận xét khô khan.

Người hầu mỉm cười:

- Tôi cũng rất vui được gặp lại cậu, Artemis ạ.

- Tình hình tốt chứ? Anh thấy gì ở trên đó - Root hỏi, làm gián đoạn cuộc xum họp.

Butler đặt một tay lên vai cậu chủ trẻ, họ có thể nói chuyện sau:

- Lũ yêu tinh đã bỏ đi. Một điều thật nực cười. Hai con xuống trinh sát, sau đó một con khác đã bắn vào sau lưng chúng.

Root gật đầu:

- Chơi mạnh tay đấy. Bọn yêu tinh là kẻ thù tồi tệ nhất của chính chúng. Nhưng ngay bây giờ, chúng ta phải thoát khỏi con tàu đã.

- Có một chỗ ngoặt khác xuất hiện cách đây khoảng nửa klick - Butler nói - Đó là cơ hội tốt nhất cho chúng ta.

- Chúng ta rời tàu như thế nào đây? - Artemis hỏi.

Butler nhăn nhở:

- Chạy và nhảy là phương án duy nhất nảy ra trong óc tôi.

Artemis buột ra tiếng than: Lại chạy và nhảy lần nữa.

Phòng điều khiển

Bộ não Foaly sôi lên sùng sục giống như con sên biển trong cái chảo rán đầy mỡ. Anh vẫn còn có quyền lựa chọn, miễn là Cudgeon không bắn anh. Một viên đạn và tất cả sẽ chấm hết. Nhân mã không có phép thuật, không một chút xíu nào. Chúng chỉ có thể đối phó nhờ bộ não. Bộ não và khả năng giẫm đạp kẻ thù dưới chân của chúng.

Nhưng Foaly có cảm giác rằng Britva sẽ không bắn anh. Hắn còn quá bận hả hê.

- Này, Foaly - viên trung uý nói - Tại sao mày không gọi hệ thống liên lạc nội bộ? Hãy xem chuyện gì xảy ra?

Foaly có thể đoán chuyện gì sẽ xảy ra:

- Đừng lo lắng, Britva. Không có chuyện gì đột ngột đâu.

Cudgeon cười, nghe có vẻ rất vui:

- Britva? Nó là tên tao phải không? Chắc mày đã nhận ra mày gặp rắc rối đến mức nào chứ hả?

Foaly mới bắt đầu nhận ra điều đó. Vượt ra ngoài lớp kính đổi màu, những kĩ thuật viên của LEP mải miết theo dõi tên gián điệp, mà lãng quên đi biến cố đang xảy ra không xa quá hai mét. Anh có thể nhìn và nghe thấy chúng, nhưng đó lại là sự theo dõi một chiều.

Nhân mã dù có thể tự đổ lỗi cho mình. Anh yêu cầu phòng điều khiển được xây dựng trên nền tảng hoang tưởng của chính anh. Một khối titan với những cửa sổ mái thông hơi. Toàn bộ căn phòng là vô tuyến điện, thậm chí không có một sợi dây thị giác nào kết nối phòng điều khiển với thế giới bên ngoài.

Cực kì kiên cố. Trừ khi, tất nhiên, ai đó mở cửa để lăng mạ kẻ thù cũ. Foaly gầm gừ. Mẹ anh thường nói cái miệng nhanh nhảu sẽ gây rắc rối. Nhưng tất cả chưa phải là đã hết. Anh vẫn còn kế hoạch dự phòng. Sàn plasma là một ví dụ.

- Đây là tất cả sao, Cudgeon - Chàng Nhân mã hỏi, nhấc bộ móng guốc khỏi ván sàn - Làm ơn đừng nói đến sự thống trị thế giới chứ.

Cudgeon tiếp tục cười. Đó là thời điểm của hắn.

- Không ngay lập tức đâu, Đội Những nhân tố ngầm cũng đủ đáp ứng hiện tại rồi.

- Tại sao? Cặp mắt Cudgeon pha chút man rợ:

- Tại sao à? Mày dám láo xược hỏi tao tại sao cơ à. Tao là kẻ cao quý của Hội đồng! Lẽ ra trong vòng năm mươi năm nữa thì tao vẫn sẽ cứ là Chủ tịch hội đồng! Và sau đó là vấn đề của Artemis Fowl. Trong một ngày ngắn ngủi, mọi hi vọng của tao bị vứt bỏ. Cuộc đời tao chấm hết, trở nên dị dạng và bị giáng chức. Tất cả bởi vì mày, Foaly. Mày và Root! Cho nên cách duy nhất giúp tao quay trở về cuộc sống trước kia là làm mất danh dự của cả hai đứa mày. Mày sẽ bị kết tội vì cuộc tấn công của bọn yêu tinh, Julius sẽ chết và bị làm nhục. Nhờ món tiền thưởng thêm, tao cũng sẽ có Artemis Fowl. Mọi việc hoàn tất gần như tao mong đợi.

Foaly khụt khịt:

- Anh thực sự nghĩ rằng mình có thể đánh bại LEP bằng thứ vũ khí Softnose đó sao?

- Đánh bại LEP? Tại sao tao lại muốn làm thế? Tao là người hùng của LEP. Hay thậm chí còn hơn thế nữa ấy chứ, còn mày sẽ trở thành kẻ gây chuyện.

- Chúng ta sẽ cùng nhau xem xét điều đó, đồ khỉ đầu chó - Foaly nói, kích hoạt công tắc, gửi tia hồng ngoại tới máy thu. Trong năm phần mười giây, một tấm màng plasma bí mật sẽ làm nóng lên. Nửa giây sau, điện tích neutrino sẽ làm cho gel plasma lan truyền nhanh như gió, bất cứ kẻ nào tiếp xúc với sàn đều bay khỏi ít nhất là ba bức tường. Đó là về mặt lí thuyết.

Cudgeon khẽ cười thích thú:

- Đừng có nói với tao rằng ván sàn plasma của mày không hoạt động đấy.

Foaly chợt lúng túng. Thoáng qua thôi. Sau đó anh hạ thấp bộ móng guốc vàng và nhấn nút. Cái nút này gắn liền với laser hoạt hoá nhờ âm thanh. Về cơ bản, người nói sau sẽ bị bắn. Nhân mã nín thở.

- Không phải ván sàn plasma - Cudgeon tiếp tục - Mà là laser hoạt hoá nhờ âm thanh. Mày đang lẫn trốn, Foaly ạ. Điều đó không làm cho tao ngạc nhiên chút nào. Tao biết mày đã bị lộ bởi vì mày là đồ con lừa.

Tên trung uý ngồi vào chiếc ghế quay, gác chân lên dãy máy tính:

- Mày đã đoán ra chưa?

Foaly nghĩ thầm. Người đó có thể là ai nhỉ? Ai có thể chống lại anh trong cuộc chơi của chính anh? Chẳng phải Cudgeon, điều đó là chắc chắn. Dù cho hắn từng là nhà kĩ thuật học đi chăng nữa. Không, chỉ duy nhất một người có khả năng bẻ gãy mật mã Centaurian và làm cho thiết bị an toàn của phòng điều khiển không hoạt động.

- Opal Koboi - anh thở hắt ra.

Cudgeon vỗ vào đầu Foaly:

- Đúng đấy. Opal đã gắn vài cam gián điệp trong quá trình nâng cấp làm việc. Một khi mày có lòng tốt xem xét tài liệu trước camera thì việc bẻ gãy mật mã và tái lập chương trình chỉ còn là vấn đề đơn giản. Điều nực cười là Hội đồng lại thanh toán chi phí cho việc này. Thậm chí cô ta còn chịu trách nhiệm về camera theo dõi nữa chứ. Giờ đây, nhóm B'wa Kell đang chuẩn bị mở cuộc đột kích vào thành phố. Vũ khí và phương tiện thông tin liên lạc của LEP vô hiệu, và điều tuyệt vời nhất là chính mày, người bạn loài ngựa của tao, phải chịu trách nhiệm về vụ đó. Sau hết, mày đã tự nhốt mình trong phòng Điều hành ngay giữa cuộc khủng hoảng.

- Sẽ không ai tin đâu! - Foaly chống đỡ.

- Ồ họ sẽ tin chứ, đặc biệt là khi mày đã làm cho hệ thống an ninh của LEP ngừng hoạt động, bao gồm cả đại bác DNA.

- Tao sẽ không làm điều đó đâu.

Cudgeon xoay xoay chiếc điều khiển màu đen xỉn giữa các ngón tay:

- Tao sợ rằng việc này không tuỳ thuộc vào mày nữa. Opal đã cô lập hoạt động của mày và kiềm toả toàn bộ trong cái vật nhỏ nhắn này.

Foaly nuốt nước miếng:

- Có nghĩa là... ?

- Đúng thế, không có gì hoạt động cả trừ khi tao bấm nút.

Hắn nhấn nút. Thậm chí nếu Foaly có phản xạ nhanh như thần tiên thì cũng không đủ thời gian đề nhấc bộ móng guốc lên trước khi cú va chạm plasma hất tung anh khỏi chiếc ghế quay đặc biệt.

Vòng Bắc Cực

Butler chỉ dẫn tất cả mọi người gắn mình vào chiếc thắt lưng Mặt trăng, mỗi người là một mắt xích. Trôi nổi trong cơn gió vùi dập, cả nhóm bay hướng tới ô cửa toa tàu giống như những con rận bị say rượu.

Đó đơn giản chỉ là vấn đề vật lý, Artemis tự nhủ. Việc giảm lực hấp dẫn sẽ ngăn chúng ta khỏi va đập vào băng Bắc Cực. Bất chấp logic của cậu, Root vẫn đâm sầm vào cả nhóm trong đêm tối, làm Artemis không thể không há hốc mồm ra. Sau này, khi hồi tưởng lại sự việc xảy ra, Artemis vẫn còn phải lấy lại hơi.

Luồng không khí cuốn lấy họ trước thanh tà vẹt đường ray, và làm họ trôi dạt đi. Butler tắt cái thắt lưng phi trọng lực một giây trước cú va chạm, mặc dù vậy họ vẫn cứ nảy lên, giống như người trên mặt trăng vậy.

Root là người đầu tiên gỡ và hất tuyết khỏi mặt cho đến khi những ngón tay ông chạm vào lớp băng cứng bên dưới.

- Vô ích thôi - ông nói - Tôi không thể xuyên qua băng được.

Ông chợt nghe thấy tiếng click ngay sau vai mình.

- Lùi lại đi - Butler khuyên, tay vẫn lăm lăm khẩu súng.

Root buộc phải lấy cẳng tay che mắt. Ánh sáng như bạc của băng có thể khiến người ta mù mắt cũng giống như một cái móng tay dài mười centimét vậy.

Butler nhét băng đạn vào rãnh hẹp, bắn tạo thành một chỗ lõm sâu hoắm trên mặt băng. Mưa tuyết liên tục làm cả nhóm ướt sũng.

Root kiểm tra kết quả trước khi khói tan hết. Ông nhanh chóng đẩy Butler ra, chỉ còn một giây trước khi thời gian của Holly chấm hết. Họ cần hoàn thành Nghi lễ. Sau một thời gian nữa thì sẽ thật không khôn ngoan khi cứ cố thử cấy ghép mô. Thậm chí nếu họ có thể quay về đi chăng nữa.

Trung tá nhảy vào chỗ trũng, gạt lớp băng xốp sang một bên. Có một chiếc đĩa nâu xuất hiện giữa màu trắng tuyết.

- Đây rồi! - ông la lên - Đất!

Butler đặt hình hài co quắp của Holly vào cái hố. Cô trông giống như con búp bê trong vòng tay đầy sức mạnh của hắn ta, nhỏ bé và yếu ớt. Root nhét quả sồi bất hợp pháp vào trong nắm tay Holly, ấn sâu bàn tay trái cô vào nền đất vỡ. Ông lôi cuộn băng dính khỏi thắt lưng, buộc sơ qua ngón tay rồi gắn nó vào vị trí cũ.

Người lùn và hai Người Bùn tập trung xung quanh và chờ đợi.

- Có lẽ nó không hoạt động - Root thì thầm lo lắng. - Quả sỏi đánh dấu này vẫn còn là phát minh quá mới mẻ. Chưa bao giờ qua kiểm tra. Foaly và những ý tưởng của anh ta thường không hoạt động, không có hiệu quả.

Artemis đặt tay lên vai ông. Đó là tất cả những gì cậu nghĩ mình có thể làm được, an ủi người khác không phải là thế mạnh của cậu.

Năm giây. Rồi mười giây. Không có gì xảy ra cả. Sau đó...

- Nhìn kìa - Artemis reo lên - Một tia lửa.

Một tia lửa xanh đơn độc di chuyển dọc theo cánh tay Holly, luồn lách qua mạch máu. Rồi chạy đến ngực cô, bò lên cằm và chìm vào khoảng chính giữa hai mắt.

- Lùi lại - Ruột khuyên - Tôi đã từng nhìn thấy vết thương lành trong hai phút ở Tulsa một đêm nọ. Lời nguyền gần như đã phá huỷ toàn bộ cảng đỗ tàu con thoi. Tôi chưa từng nghe về vết thương lành trong bốn phút cả.

Họ lùi về đằng sau, tới miệng hố và đó không phải là thời điểm quá sớm. Càng ngày càng có nhiều tia lửa phun ra từ Đất, nhằm vào cánh tay Holly như chỗ cần được trợ giúp nhất. Chúng ăn sâu vào ngón tay cô như pháo hiệu plasma, làm dải băng nhựa tan chảy ra.

Holly bật thẳng dậy, cánh tay vung vẩy giống như một con rối. Đôi chân cô bắt đầu giật giật, đá vào kẻ thù vô hình. Sau đó là dây thanh âm của cô, ở tần số trong và cao đến mức làm nứt những lớp băng mỏng hơn.

- Điều này có bình thường không - Artemis thì thầm, cứ như sợ Holly có thể nghe thấy.

- Tôi nghĩ như vậy - viên trung tá trả lời. - Bộ não đang kích hoạt hệ thống kiểm tra. Nó không giống việc cố định những vết cắt và những vết thâm tím, nếu cậu hiểu tôi định nói gì.

Mọi lỗ chân lông trên cơ thể Holly bắt đầu bốc hơi, thải ra vết phóng xạ. Cô đập đập, gõ gõ, và rồi thụt xuống hố tuyết tan. Không phải là cảnh tượng đẹp đẽ cho lắm. Nước bốc hơi bao phủ viên đại uý LEP trong mù sương. Chỉ cánh tay trái của cô là còn có thể nhìn thấy những ngón tay lờ mờ riêng rẽ.

Holly đột ngột ngừng chuyển động. Bàn tay đóng băng, rơi tõm vào sương mù. Đêm Bắc Cực vội vã phục hồi lại sự tĩnh mịch vốn có.

Họ xích lại gần, chúi người vào màn khói mờ ảo. Artemis muốn nhìn, nhưng cậu sợ.

Butler hít một hơi dài, gạt sang bên lớp sương mù. Tất cả phía dưới vẫn yên lặng. Holly nằm đó như một xác chết.

Artemis quan sát kĩ cái thân hình trong hố:

- Tôi nghĩ cô ấy thức...

Đang nói, cậu bỗng im bặt, bởi Holly đột ngột trở về trạng thái tỉnh táo. Cô vươn thẳng người dậy, băng vẫn còn phủ trên lông mi và mái tóc màu nâu đỏ. Ngực phập phồng như thể đang nuốt những

ngụm không khí lớn. Artemis túm lấy vai cô, lần đầu tiên cậu đánh rơi lớp vỏ bọc điềm tĩnh lạnh lùng:

- Holly. Holly, nói với tôi đi. Ngón tay của cô thế nào? Nó ổn chứ?

Holly vẩy vẩy ngón tay, co lại thành nắm đấm:

- Tôi nghĩ như vậy - cô nói, thoi mạnh vào ngay giữa mắt Artemis.

Cậu bé chưa hết ngỡ ngàng khi hạ cánh xuống đống tuyết lần thứ tư trong ngày.

Holly nháy mắt với Butler vẫn còn ngạc nhiên:

- Bây giờ, chúng ta hoà nhé.

Trung tá Root không có nhiều kỉ niệm đáng nhớ. Nhưng những ngày sắp tới. khi mọi thứ ở vào giây phút ác liệt nhất ông sẽ hồi tưởng lại thời khắc này và cười thầm lặng lẽ.

Phòng điều khiển

Foaly tỉnh dậy, toàn thân nhức nhối. điều này có vẻ không bình thường đối với anh. Anh không nhớ lần cuối cùng mình trải qua cơn đau như thế là bao giờ. Cảm giác của anh chỉ bị tổn thương vài lần bởi những lời bình luận xỏ xiên của Julius, nhưng nỗi đau thể xác thực sự không phải là điều anh muốn chịu đựng khi có thể tránh được.

Nhân mã nằm trên sàn phòng Điều hành An ninh, vướng vào phần còn lại của chiếc ghế làm việc.

- Cudgeon - anh gầm lên, và tiếp theo đó là khoảng hai phút đầy những lời tục tĩu đến mức không thể in ra đây được.

Cuối cùng khi đã trút hết cơn giận dữ, bộ óc chàng Nhân mã lại chết lặng đi, anh tự nâng mình dậy khỏi sàn plasma. Mông anh cháy xém. Chắc chắn anh sẽ có đôi vết trần trụi phía sau. Có vẻ không quyến rũ lắm đối với một Nhân mã. Đó cũng là điều đầu tiên người bạn đời về sau của anh nhận thấy trong câu lạc bộ đêm. Nhưng Foaly chẳng phải là diễn viên múa giỏi với bốn móng guốc còn lại.

Căn phòng đã bị bịt kín. Kín hơn chiếc ví của thần lùn giữ của, như tục ngữ vẫn thường nói. Foaly gõ mật mã cửa thoát:

- Foaly, cánh cửa... hãy mở ra.

Máy tính vẫn hoàn toàn câm lặng.

Anh thử bằng lời:

- Foaly, Một hai một nào tránh ra. Những cánh cửa.

Không một tiếng pịp pịp nào cả. Anh đã bị mắc kẹt, trở thành tù nhân thiết bị an ninh của chính mình. Thậm chí cửa sổ cũng được cài đặt ở chế độ mất tín hiệu tạm thời, hạn chế tầm nhìn của phòng điều hành. Hoàn toàn bị nhốt, bị khoá. Không gì hoạt động cả.

Chẳng phải hoàn toàn chính xác như thế. Tất cả mọi thứ đều hoạt động, nhưng máy tính không đáp lại liên lạc của anh. Và Foaly biết quá rõ không có cách nào thoát khỏi phòng điều hành mà không truy cập máy tính chủ. Foaly bỏ chiếc mũ bằng lá chiếc khỏi đầu, vo lại thành quả bóng.

- Mày chơi tao được đấy - Anh nói, ném chiếc mũ vào trong máy tái chế. Máy sẽ phân tích thành phần hoá học của mẫu vật, sau đó chuyển nó sang két thích hợp.

Bộ kiểm tra plasma kêu lách tách trên tường. Gương mặt phóng đại Opal Koboi xuất hiện, nở nụ cười nhăn nhở nhất mà chàng Nhân mã từng gặp.

- Xin chào. Foaly. Đã lâu không gặp.

Foaly cũng cười, nhưng nụ cười không được rộng mở cho lắm:

- Opal. Rất vui gặp lại cô. Cha mẹ khoẻ cả chứ?

Tất cả mọi người đều biết Opal đã làm cho cha mình phá sản như thế nào. Nó là một truyền thuyết trong thế giới liên hợp.

- Họ vẫn ổn cả, cảm ơn. Ngôi nhà Mây tích cũng là nơi trú ẩn đáng yêu đấy chứ.

Foaly quyết định sẽ bày tỏ sự chân thành. Đó là công cụ anh không mấy khi sử dụng. Nhưng anh sẽ thử một lần xem sao.

- Opal. Hãy nghĩ về những gì cô đang làm. Cudgeon đã mất trí rồi, lạy Chúa. Một khi hắn ta có được cái hắn muốn, hắn sẽ loại bỏ cô trong nháy mắt!

Nữ yêu tinh phẩy phẩy ngón tay đã được cắt tỉa cẩn thận:

- Không, Foaly, anh sai rồi. Britva cần tôi. Hắn thực sự cần tôi. Hắn không là gì nếu không có tôi và vàng của tôi.

Nhân mã nhìn sâu vào mắt Opal. Con yêu tinh này thật sự tin vào những gì cô ta nói. Làm thế nào một kẻ được cho là thông minh như vậy lại có thể bị lừa?

- Tôi biết đó là vì cái gì, Opal ạ.

- Ồ anh biết sao?

- Phải. Cô tức tối bởi vì tôi đã giành được huy chương khoa học hồi còn ở trường đại học.

Một giây trôi qua, vẻ điềm tĩnh của Koboi biến mất, và nét mặt cô dường như không còn hoàn hảo nữa.

- Chiếc huy chương ấy đáng nhẽ phải là của tôi, anh là một kẻ ngu ngốc, đồ Nhân mã. Mẫu thiết kế cánh của tôi tốt hơn nhiều so với cam xe đuôi diều lố bịch của anh. Anh thắng bởi vì anh là đàn ông. Đó là lí do duy nhất.

Foaly cười hài lòng. Bất chấp sự chống đối mạnh mẽ, anh không bao giờ đánh mất khả năng trở thành động vật phiền nhiễu nhất trên thế giới khi nào muốn.

- Thế cô muốn gì, Opal? Hay cô gọi để tán gẫu với tôi về thời học sinh đấy?

- Tôi chỉ gọi để báo cho anh biết rằng tôi vẫn đang theo dõi anh nên đừng có làm điều gì dại dột. Tôi cũng muốn cho anh xem một số cảnh quay của máy quay an toàn từ khu trung tâm. Đây là cảnh trực tiếp, xin lưu ý như thế và Britva đang ở Hội đồng để vu cho anh là thủ phạm của tất cả những thứ đó. Cứ xem tự nhiên nhé.

Khuôn mặt Opal nhường chỗ cho hình ảnh ở góc quay rộng ở trung tâm Haven. Một khu phố du lịch, ngay phía ngoài trung tâm thương mại Khoai Tây. Ngày thường, ở đây luôn luôn có các đôi tình nhân từ Atlanta tới chen chúc, thay nhau chụp ảnh với cái đài phun nước, nhưng hôm nay quảng trường đã biến thành chiến trường. Bọn B'wa Kell đã khai chiến với LEP và cứ xem quang cảnh thì trận chiến đã diễn ra hết sức chênh lệch. Lũ yêu tinh liên tục khai hoả những khẩu Softnose, còn cảnh sát thì không chống trả lại. Họ chỉ túm tụm lại sau bất cứ cái gì mà họ tìm được để che chắn mình, hoàn toàn bất lực.

Foaly há hốc miệng. Thật là thảm hoạ, và họ lại cho rằng tất cả là tại anh. Tất nhiên, làm kẻ hứng tội có nghĩa là sẽ không sống sót nổi để có thể chứng minh sự vô tội của mình. Anh phải làm cách nào đó báo tin cho Holly thật nhanh, bằng không thì có thể chuẩn bị tang lễ cho các dân tiên được rồi.

Chương 10: Rắc rối và bất hòa

Khu trung tâm Haven

Trung tâm thương mại Spud - hay còn gọi là Trung tâm thương mại Khoai tây không phải là nơi lí tưởng để bạn có thể nghỉ chân trong những ngày đẹp trời. Những chú cá bột thì đầy mỡ, thịt của chúng mới thật kì lạ; trong món sữa khuấy lại có nhiều tảng sần sật giống như sụn vậy. Tuy nhiên trung tâm này lại làm ăn phát đạt, đặc biệt là trong suốt giai đoạn Đông chí. Vào chính khoảnh khắc này, viên đại uý Troulbe Kelp sẵn sàng đánh đổi nhiều thứ để có thể ngồi trong quán bán đồ ăn nhanh, nhồi cho chặt bụng món bánh Humberger dai ngoanh ngoách như cao su chứ không thích suốt ngày phải rong ruổi bên ngoài để rồi lại phải né tránh những tia laze.

Root đã vắng mặt cho nên quyền chỉ huy chiến cuộc dĩ nhiên là rơi vào viên đại uý Kelp. Thường thường thì viên đại uý chấp nhận đảm đương trách nhiệm này một cách hào hứng nhưng đó là lúc anh ta có lợi thế về phương tiện đi lại và khí tài chứ không phải như lúc này. Tạ ơn Chúa vì họ vẫn còn có thể liên lạc được với nhau.

Trouble và cả đội tuần tra của anh ta đang lượn qua những điểm nóng tại B'wa Kell thì bị rơi vào ổ phục kích của một trăm thành viên thuộc bộ ba bò sát. Những con yêu tinh ngồi chễm chệ trên nóc nhà xả hối hả từng loạt đạn LEP tạo thành những vệt lửa chéo nguy hiểm đến mức chết người giữa những tia laze Softnose và những quả cầu lửa. Những ý tưởng đó quá phức tạp đối với bộ óc đơn giản của bọn B'wa Kell. Những con yêu tinh lúc thường chỉ biết thách thức nhau bằng cách cào cấu và khạc nhổ, hẳn phải có ai điều khiển chúng.

Troulbe và một hạ sĩ dưới quyền đang mắc kẹt lại trong căn phòng chụp ảnh tự động, trong khi những viên sĩ quan còn lại cố gắng ẩn mình trong trung tâm Spud.

Trong khoảnh khắc này, họ vẫn đang cầm chân những con yêu tinh bằng sóng gây bất tỉnh taser và dùi cui điện. Taser có khả năng dao động trong phạm vi 10 mét trong khi dùi cui điện lại chỉ thích hợp để giáp lá cà. Cả hai dụng cụ này hoạt động nhờ vào những viên pin điện tử và khi năng lượng từ pin hết, dụng cụ cũng ngừng hoạt động. Lúc đó chúng chỉ còn là những viên đá vô dụng và họ sẽ bị đánh gục bằng đá và đấm. Thậm chí họ cũng không có được lợi thế về đồ bảo hộ vì bọn B'wa Kell đều được trang bị những chiếc mũ chiến của LEP. Đời cũ thôi nhưng chúng đã được lắp những chiếc máy lọc chống khuẩn.

Một quả cầu lửa bay qua căn phòng rồi toé ra thành nhiều đốm

sáng xuyên qua lớp nhựa đường dưới chân họ. Những con yêu tinh này đã trở nên ranh mãnh, xảo quyệt. Thay cho việc thiêu trụi căn phòng, những con yêu tinh khôn ngoan này đã câu hoả tiễn vòng qua nó. Thời gian gấp lắm rồi.

Troulbe gõ nhẹ vào chiếc micrô của mình.

- Kelp gọi cơ sở? Còn đạn dược gì không?

- Chẳng còn gì, thưa đại uý - tiếng trả lời vang lên - Nhiều binh lính chẳng còn lấy một viên trong tay để bắn trả. Chúng tôi đang nạp đạn cho những khẩu súng điện tử cũ kĩ. Nhưng công việc này chí ít cũng phải tốn đến tám tiếng đồng hồ. Trong Recon còn mấy bộ áo giáp, tôi đang cho chuyển đến anh ngay lập tức sau năm phút nữa.

- Chết tiệt! - Viên đại uý chửi thề.

Họ sắp phải rời đi trong tích tắc, căn phòng sẽ có thể tan ra từng mảnh và họ sẽ trở thành những con vịt quay trên ngọn lửa tinh quái. Bên cạnh người anh trai, viên hạ sĩ đang run lên cầm cập từng hồi vì sợ hãi.

- Vì Chúa - Troulbe gào lên - Hãy cố gắng lên chứ.

- Anh im đi, Troulbe - Grub giận dữ và cặp môi va vào nhau lập cập - Nhiệm vụ của anh là phải bảo vệ em. Không phải mẹ đã dặn anh thế sao.

Troulbe chỉ tay dè dặt:

- Gọi là đại uý Kelp trong khi chúng ta đang thi hành nhiệm vụ, rõ chưa hạ sĩ? Còn về nguồn thông tin quý giá mà cậu vừa cung cấp cho tôi, chẳng phải tôi đang bảo vệ cậu sao?

- Như vậy là bảo vệ em sao - Grub lải nhải, lại còn bĩu môi chế nhạo.

Trouble chẳng biết ai đã làm anh ta bực mình như vậy, cậu em trai bé bỏng hay những con yêu tinh chết tiệt kia.

- Thôi nào Grub. Căn phòng này không trụ lâu được nữa. Chúng ta phải thoát khỏi khu vực này. Hiểu chưa hả.

Bờ môi run run của Grub bỗng nhiên tê cứng lại:

- Chẳng có cơ hội đâu. Em sẽ không rời đi đâu cả. Anh không thể ra lệnh cho em được. Thà em ngồi đây suốt quãng đời còn lại còn hơn.

Trouble vén tấm mạng che mặt lên:

- Hãy nghe anh. Nghe kỹ đây! Phần đời còn lại của em phụ thuộc vào ba mươi giây này đây. Chúng ta phải lên đường thôi.

- Thế còn bọn yêu tinh thì sao, anh Trouble?

Viên đại uý túm lấy vai, nhấc Grub lên.

- Đừng bận tâm đến bọn yêu tinh ấy. Anh sẽ thúc chân vào người em nếu em cứ đi chậm rì như con rùa thế này.

Grub cau mày có vẻ khó chịu lắm. Trước đây, cậu đã từng ở trong tình huống như vậy một lần rồi.

- Chúng ta sẽ bình an vô sự phải không anh?

Troulbe nháy mắt.

- Tất nhiên rồi. Anh là đại uý cơ mà, đúng không nào?

Cậu em bé bỏng gật đầu, bờ môi mấp máy xua tan vẻ sợ hãi lúc trước.

- Tốt rồi. Giờ thì em hãy hướng về phía cửa chính rồi bước khi anh ra hiệu. Em hiểu chứ?

Glub gật đầu lia lịa. Chiếc cằm gật lên gật xuống còn nhanh hơn mỏ của con chim gõ kiến nữa.

- Tốt lắm, hạ sĩ. Hãy sẵn sàng. Chờ hiệu lệnh...

Lại một quả cầu khác. Lần này, quả cầu lửa tiến sát đến căn phòng hơn. Khói đen bốc lên từ đế giày làm bằng cao su của Trouble. Viên đại uý thò mũi ra khỏi căn phòng để quan sát. Một tia laze nó suýt nữa đã thông cho anh ta một lỗ mũi thứ ba. Có một tấm biển số bằng thép quay xung quanh góc phòng, đập rầm rập cùng với sức công phá của cả tá thuốc nổ. Bảng bằng thép, trên viết Foto Finish. Chữ O đã bị thổi bay mất, nghĩa là không chống đỡ nổi những cú bắn bằng laze. Tuy nhiên, nó vẫn có ích.

Troulbe tóm lấy tấm biển số bằng thép rồi quàng nó lên vai như chiếc áo giáp chống được nhiều loại đạn. Bộ áo của LEP được lót bằng những vi sợi có khả năng triệt tiêu các vụ nổ nitro hoặc thậm chí, chống được cả sóng siêu âm. Nhưng trong suốt vài ba thập kỉ nay người ta không sử dụng Softnose dưới lòng đất, do vậy không ai nghĩ đến việc thiết kế những bộ quần áo để đương đầu với chúng. Một tia laze cũng có thể xé tả tơi bộ đồng phục này dễ ợt như xé một mẩu giấy.

Trouble ấn vào lưng cậu em:

- Đã sẵn sàng chưa?

Hình như Grub gật đầu mà cũng có thể là do toàn thân cậu ta đang run bần bật.

Trouble khép chân lại và điều chỉnh tấm biển số bằng thép che lưng và ngực của mình. Chắc vật này cũng cản được mấy phát đạn, sau đó thì chính Trouble sẽ lấy thân mình che cho Grub.

Lại một phát súng khác. Tiếng súng này chắc chắn nằm trong khoảng cách giữa họ và khu trung tâm. Chỉ phút chốc nữa thôi, ngọn lửa sẽ đốt thủng mặt đường. Họ phải rời đi ngay bây giờ, phải xuyên qua làn đạn lửa mà đi.

- Xiết chặt mũ lại!

- Tại sao phải làm vậy?

- Hạ sĩ này, cậu cứ làm như vậy đi.

Grub làm theo yêu cầu. Bạn có thể tranh cãi với anh trai nhưng không thể không tuân theo mệnh lệnh của viên sĩ quan chỉ huy được.

Trouble đặt bàn tay lên lưng của Grub rồi đẩy mạnh:

- Đi, đi thôi nào!

Rồi họ lao ra, chính giữa đám lửa đang cháy. Trouble nghe thấy

tiếng nổ bốp bốp trong bộ quân phục của mình khi họ đối đầu với phần giữa của đám cháy. Nhựa đường nóng hút chặt lấy đôi ủng của anh, làm chảy cả đế cao su. Khi đã bước qua, họ lao người về phía cửa kép. Trouble lau sạch lớp bụi đen bám trên tấm mạng che mặt. Đám lính dưới quyền chỉ huy của Troulbe đang đứng đợi, ghé mắt nhìn ra sau những chiếc khiên chống bạo động. Hai y tá phù thuỷ đã tháo găng tay và sẵn sàng cứu chữa.

Còn phải đi 10 mét nữa.

Họ tiếp tục chạy.

Lũ yêu tinh khai hoả. Một loạt đạn bay vèo vèo qua khoảng không xung quanh họ, đập tan những gì còn sót lại ở cửa hiệu nằm phía trước khu trung tâm. Đầu Trouble chúi về phía trước vì một viên đạn bắn vào chiếc mũ chiến của anh ta. Lại có thêm một loạt đạn nữa, ở tầm thấp hơn, chúng bay xối xả vào khoảng giữa hai xương bả vai của Troulbe. Tấm bảng số sau lưng tỏ ra rất có hiệu lực.

Lực đẩy nhấc bổng viên đại uý như nhấc một con diều, đẩy anh về phía cậu em trai và thổi bay cả hai người qua những cánh cửa kép đã xiêu vẹo. Họ lập tức được kéo vào sau dàn khiên chống bạo động phía sau bức tường

- Grub - viên đại uý thở hổn hển trong sự đau đớn, tiếng ồn và cả khói than - Cậu ta vẫn ổn chứ?

- Vẫn ổn - bác sĩ trợ chiến vừa trả lời vừa kéo Troulbe vào lòng mình. - Nhưng trên lưng của anh sẽ có vài vết bầm nhẹ vào sáng mai.

Đại uý Kelp ra hiệu cho bác sĩ quân y:

- Chỉ huy có tin gì không?

Bác sĩ quân y lắc đầu:

- Không có gì.

Root giờ đây đã mất tích trong chiến đấu và tên Cudgeon đã được phục hồi chức chỉ huy rồi. Mọi chuyện thậm chí còn trở nên tồi tệ hơn vì bọn họ nói rằng Foaly chính là kẻ đứng sau toàn bộ vụ này.

Troulbe tái nhợt, không phải vì vết thương ở lưng:

- Foaly! Không thể thế được.

Troulbe nghiến răng giận dữ. Foaly và viên chỉ huy. Không còn lựa chọn nào khác, Troulbe phải làm chuyện này thôi. Đó là điều khủng khiếp nhất mà anh sẽ phải thực hiện.

Đại uý Kelp chống cằm trầm ngâm suy nghĩ. Bầu không khí phía trên đầu anh vẫn ầm ầm tiếng nổ của loại vũ khí Softnose. Giờ chỉ còn là vấn đề thời gian cho tới khi bọn họ bị kẻ thù áp đảo. Phải tiến hành việc này thôi.

Troulbe thở một hơi thật sâu:

- Tất cả mọi người nghe đây. Hãy rút lui tới Trung tâm cảnh sát.

Cả tốp lính đơ cả người. Ngay cả Grub cũng cảm thấy giật mình.

- Rút lui sao?

- Hãy nghe theo lệnh của tôi - Troulbe gầm lên - Rút lui mau. Làm

sao chúng ta có thể phong toả những con phố này khi không có vũ khí trong tay. Bây giờ, hãy thực hiện mệnh lệnh của tôi đi.

Cả Đội đặc nhiệm LEP lê bước tới lối ra vào dành cho nhân viên phục vụ, họ chẳng quen với chuyện lẩn tránh thế này. Gọi là rút lui hay một chiến thuật tác chiến thì thực chất vẫn là lẩn trốn. Và có ai nghĩ đó là mệnh lệnh của Đại uý Kelp không nhỉ?

Cảng tàu con thoi Cực Bắc

Artemis và những người đồng hành trú ẩn tại cảng dành cho tàu con thoi. Holly treo lủng lẳng trên vai Butler trong suốt quãng đường dài. Cô gào thét phản đối ầm ĩ cho đến khi viên chỉ huy phải ra lệnh cho cô im lặng

Cô vừa trải qua một ca đại phẫu bằng pháp thuật xong. Vậy cô hãy im lặng và tập luyện tiếp đi.

Điều cần thiết là Holly phải cử động ngón tay liên tục trong vòng một giờ kế tiếp để đảm bảo những đường gân có thể liền lại đúng chỗ. Cô phải rèn luyện ngón tay trỏ thật cẩn thận để sau này còn kiểm soát được nó, nhất là trong việc bóp cò súng. Họ quây xung quanh một khối hình lập phương đang toả sáng lấp lánh trong phòng chờ vắng hoe khách.

- Có tẹo nước nào không - Holly cất giọng hỏi - Tôi có cảm giác mình mất nước nhiều quá khi vết thương đang lên da non.

Root nháy mắt ra hiệu, một điều ít khi xảy ra:

- Đây chỉ là một mẹo nhỏ tôi đã học lỏm được trong thời gian ở chiến trường - Nói rồi ông rút ra một vỏ đạn từ băng đạn đeo ở thắt lưng rồi đập mạnh. Có vẻ như vỏ đạn này được làm từ kính pecpech và phía bên trong chứa đầy một thứ chất lỏng trong suốt.

- Anh sẽ chẳng bao giờ lấy được chút nước nào từ cái vỏ đạn đó đâu - Bulter nhận xét.

- Thế mà nhiều nước hơn anh tưởng đấy. Vỏ đạn này được làm từ chất Hydrosion, một chất them thấu nước: thực ra nó là một chiếc bình chữa cháy siêu nhỏ. Nước được nén trong một không gian hẹp. Nếu anh phụt nó vào giữa đám lửa, sự va chạm sẽ tác động ngược trở lại chiếc máy nén. Một nửa lít nước sẽ phun ra và phủ lên đám lửa. Một nửa lít nước này còn hiệu quả hơn cả một trăm lít nước khác đấy. Nên chúng tôi mới gọi chúng là Hạt sủi.

- Nghe cũng được đấy - Artemis lạnh lùng nói - Nếu ông có thể sử dụng loại vũ khí này.

- Không cần thiết - Root nhấn mạnh rồi lôi ra một con dao cũng khá dài - Lao động tay chân cũng tốt chứ sao. Root đặt đầu nhọn hoắt của vỏ đạn vào nắp bi đông rồi giật mạnh. Một luồng chất lỏng kêu xèo xèo ứa ra khỏi bình.

- Nước của cô đây, đại uý. Đừng bao giờ để cho kẻ khác dèm pha là tôi không quan tâm, săn sóc đến quân của mình nhé.

- Cũng khá đấy - Artemis gật gù.

– Và điều tuyệt vời nhất là - Viên chỉ huy vừa nói vừa nhét chiếc vỏ đạn rỗng tuếch đó vào túi - Những vỏ đạn này hoàn toàn có thể tái sử dụng. Những gì chúng ta cần phải làm là thọc vỏ đạn vào trong một đống tuyết và chiếc máy nén sẽ đảm đương công việc còn lại, vậy nên tôi sẽ không để cho gã Foaly phung phí thiết bị này đâu.

Holly uống một hơi thật dài, ngay lập tức đôi má của cô hồng hào trở lại.

- Vậy nên bọn người do gã B'wa Kell cầm đầu mới phục kích chúng ta chứ gì.

Holly trầm ngâm suy tưởng

- Chuyện này có nghĩa gì nhỉ?

- Có nghĩa là cô đã để rò rỉ thông tin thứ sao - Artemis vừa nói vừa hơ tay vào hơi ấm đang lan ra từ khối lập phương kia - Tôi phải nhấn mạnh một điều: nhiệm vụ này là tối mật. Ngay cả Hội đồng của các vị cũng không được thông báo. Người duy nhất biết mà lại không có mặt tại đây chính là con quái vật Nhân mã đó.

Holly nhảy cẫng lên:

- Foaly ư? Không thể như thế được.

Artemis xua tay:

- Cô hãy suy luận logic một chút đi. Đó là sự thực đấy.

- Chuyện này đúng thôi - viên chỉ huy ngắt lời Artemis - nhưng đó cũng chỉ là dự đoán. Chúng ta cần phải nhìn nhận một cách khách quan tình huống của mình đang nắm trong tay lợi thế gì, và chúng ta biết chắc chắn về điều gì?

Butler gật đầu tỏ ý tán thành. Butler luôn tôn trọng viên chỉ huy này vì dẫu sao, anh ta cũng là một người lính.

Rồi Root tự trả lời những câu hỏi vừa đưa ra:

- Chúng ta vẫn đang nắm trong tay chiếc tàu con thoi này, miễn là nó không bị đặt thiết bị do thám. Trong tàu, còn một khoang chất đầy trang thiết bị và đạn dược. Chủ yếu là đồ biển Atlantic nên chúng ta phải quen dần với món cá và món mực.

- Và chúng ta biết được điều gì nào?

Lần này Artemis cướp lời Root:

- Chúng ta biết rằng bọn yêu tinh có tay trong từ phía LEP. Chúng ta cũng biết nếu bọn yêu tinh cố lật đổ giới lãnh đạo của LEP, thì chỉ huy Root này, hẳn là bọn chúng đang núp dưới trướng của ai đó.

Holly ngẫm nghĩ:

- Vậy điều đó có nghĩa là...

- ... Là có khả năng một cuộc bạo động đang xảy ra dưới lòng đất này.

- B’wa Kell nổi dậy chống lại LEP à? - Holly nói với giọng nhạo báng - Trứng chọi với đá.

- Nhìn chung thì quả là không đáng ngại - Artemis đồng tình - Nhưng nếu trong trường hợp các vị bị cạn sạch vũ khí...

- Thì khi đó vũ khí của bọn chúng cũng vậy chứ sao - Root tiếp lời Artemis - về mặt lý thuyết thì đúng là như vậy.

Artemis tiến lại gần hơn khối hình trụ lập phương:

- Tình huống tồi tệ nhất có thể xảy ra là: B'wa Kell đã chiếm được Haven, những thành viên khác trong Hội đồng hoặc bị thiệt mạng hoặc đã bị tống giam. Thành thực mà nói, mọi chuyện cũng không được dễ chịu cho lắm.

Chẳng thiên thần nào lên tiếng. Ảm đạm có vẻ không phải là từ ngữ thích hợp. Bi thảm có vẻ sát nghĩa hơn. Ngay cả Artemis cũng thấy hơi nản lòng. Những chuyện này không giúp gì cho cha cậu cả.

- Tôi nghĩ thế này, hay chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi gói ghém vật dụng sau đó tiến về phía Murmansk để khỏi bị tấn công. Butler có thể lục soát căn phòng của người đàn ông tên là Vassikin. Có lẽ chúng ta sẽ gặp may nếu chúng giấu cha tôi ở đó. Tôi biết chúng ta đang gặp phải đôi chút khó khăn khi không có vũ khí trong tay, nhưng bù lại, chúng ta có lợi thế bất ngờ.

Vẫn chẳng có ai lên tiếng. Quả là một sự im lặng chẳng dễ dàng gì. Tất cả mọi người đều biết rõ nên nói điều gì nhưng chẳng ai muốn nói.

- Artemis này - cuối cùng Butler cũng lên tiếng rồi đặt tay lên vai cậu bé - Chúng ta chẳng có gì để chống trả lại bọn Mafia này cả. Chúng ta không có hoả lực, và những đồng đội của chúng ta cần trở lại dưới lòng đất, sẽ chẳng có điều kỳ diệu nào diễn ra đâu. Nếu cứ khăng khăng tiến sâu vào chuyện này, chúng ta sẽ không thể thoát ra được đâu. Chẳng ai trong số chúng ta có thể thoát ra được cả.

Artemis chăm chú nhìn sâu vào khối lập phương đang toả sáng lấp lánh:

- Nhưng Butler à, cha tôi đang ở rất gần đây. Lúc này, tôi không thể dừng được.

Dù không muốn nhưng Holly cũng cảm động khi thấy cậu bé không có ý đầu hàng. Cô cũng chắc rằng Artemis chẳng có ý định dụ dỗ mọi người dấn thân vào chuyện này. Lý do đơn giản là cậu bé rất nhớ cha mà thôi. Có thể thái độ bất đồng của Holly đối với Artemis trước đây mới chỉ tạm lắng, nhưng quả thực giờ này cô rất thông cảm với cậu bé.

- Chúng ta sẽ không từ bỏ, Artemis ạ - giọng Holly nhỏ nhẹ - Chúng ta sẽ đoàn kết lại và mọi chuyện sẽ khác. Chúng ta sẽ quay trở lại. Cậu nên nhớ một điều là trời bao giờ cũng tối nhất trước khi bình minh xuất hiện.

Artemis nhìn Holly.

- Bình minh nào chứ. Cô nên nhớ một điều: chúng ta đang ở Bắc cực đấy.

Phòng điều hành

Foaly muốn nổi điên với chính mình. Sau khi anh đã hoàn tất

xong việc thiết lập hệ thống mã hoá an toàn cho toàn bộ hệ thống, Opal Koboi chỉ việc xuất hiện rồi tấn công vào toàn bộ mạng lưới. Và hơn cả thế, LEP còn trả tiền cho ả vì đã hoàn thành việc này.

Thú thực, chàng Nhân mã cũng cảm thấy ngưỡng mộ lòng can đảm của cô ả. Đó là một kế hoạch đơn giản đến mức hoàn hảo, nhận hợp đồng nâng cấp hệ thống, đệ trình giá thầu tối thiểu. Sau đó, lấy được của LEP con chíp tiếp cận mọi nơi và cuối cùng gắn máy quay trộm vào hệ thống nội bộ. Thậm chí Opal Koboi còn lên danh sách bắt LEP thanh toán những thiết bị giám sát này.

Foaly ấn vào một vài nút trên thiết bị. Chẳng có động tĩnh gì cả. Anh cũng chẳng mong đợi gì. Hiển nhiên là Opal Koboi đã quay được mọi thứ, cho đến tận sợi cáp quang cuối cùng. Có lẽ vào lúc này, cô ta vẫn đang theo dõi nhất cử nhất động của Foaly. Trong khi đó Foaly chỉ có thể mường tượng ra cô ả mà thôi. Có thể cô ả đang cuộn tròn trong chiếc ghế bay Koboi Hoverboy TM, rúc rích cười khi nhìn vào màn hình tinh thể lỏng. Kẻ thù đánh gờm nhất của Foaly đang hau háu nhìn vào tình trạng thảm hại của anh.

Foaly cười gằn. Có thể cô ta đã túm được điểm yếu của Foaly, khi anh lơ là mất cảnh giác, nhưng chuyện này nhất định sẽ không tái diễn nữa. Foaly sẽ không hoảng loạn để làm trò giải trí của Opal Koboi nữa... Mà cũng có thể là có đấy.

Chàng Nhân mã giơ tay ôm đầu, hình ảnh điển hình của một tiên dân đang suy sụp và bắt đầu những tiếng nức nở xót xa. Anh hé mắt nhìn qua những kẽ tay... Nào, nếu ta là một con rệp trinh sát thì ta sẽ lẩn tránh ở chốn nào? Một nơi nào đó mà chiếc máy quét không thể dò tìm được. Foaly đánh mắt liếc nhìn chiếc máy quét có hình con rệp, đó là một khối lằng nhằng toàn dây cáp trông có vẻ rất phức tạp cùng với rất nhiều con chíp mang mạch điện tổng hợp được gắn chặt với mái nhà. Nơi duy nhất mà chiếc máy quét chết tiệt đó không thể kiểm soát được có lẽ là ở phía bên trong nó...

Vậy là bây giờ Foaly đã biết được lợi thế của Opal. Nếu chiếc máy camera được cài ở vị trí bên trong chiếc máy quét kia, thì sẽ có một điểm đen nho nhỏ ngay bên dưới vỏ bọc làm bằng nguyên tố titan, nhưng như vậy con yêu tinh vẫn có thể quan sát được thứ quan trọng. Máy tính vẫn có thể kiểm soát được hành động của Foaly và anh ta bị mắc kẹt trong căn phòng này.

Anh ta liếc nhìn khắp phòng điều khiển. Cái gì mới xuất hiện sau đợt nâng cấp cuối cùng của Koboi? Chắc chắn phải có một thiết bị nào đó chưa bị động đến.

Nhưng chẳng có một thiết bị nào cả ngoài những đồ tạp nham chỉ đáng bỏ đi. Đó là một cuộn dây cáp làm bằng sợi quang. Có một vài vật dẫn điện và một ít vật dụng. Chẳng có gì có thể sử dụng được. Đột nhiên một thứ gì đó nhấp nháy từ phía dưới máy chủ, đập ngay vào mắt Foaly. Một tia sáng màu xanh.

Tim Foaly tăng lên mười nhịp một phút. Ngay lập tức anh nhận ra đồ vật ấy. Đó chính là chiếc máy tính xách tay của Artemis Fowl. Chiếc máy tính vẫn còn nguyên bộ biến hoàn và hoàn toàn có khả năng gửi thư điện tử. Foaly cố trấn tĩnh. Opal Koboi không thể đặt máy ghi âm vào chiếc máy tính xách tay này được. Thiết bị ấy chỉ mới xuất hiện vài tiếng đồng hồ trở lại đây, thậm chí Foaly chưa kịp tháo nó ra.

Nhân mã gõ móng lên hộp dụng cụ, trong cơn nóng nảy, anh đổ nó ra sàn plasma. Nhưng dẫu sao anh cũng không bực mình đến nỗi quên lấy ra một vài mảnh cáp và kéo cắt sắt. Bước tiếp theo trong kế hoạch giả vờ hoảng loạn của anh là đổ phịch xuống mặt bàn rồi gào thét thảm thiết. Sau đó tiếp cận một cách thật tự nhiên với nơi mà Holly đã để chiếc máy tính xách tay. Bằng một cú đá rất tình cờ, Foaly nhẹ nhàng đẩy chiếc máy tính vào bên trong - chính là điểm mù mà chiếc máy quét không thể dò tới được. Foaly quăng mình xuống sàn, chân đập thình thình đầy vẻ tuyệt vọng. Từ phía chiếc camera quan sát, Opal Koboi chẳng thể nhìn thấy điều gì ngoại trừ đôi chân Foaly đang đập loạn xạ.

Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ. Foaly bật nắp chiếc máy vi tính rồi nhanh chóng tắt loa. Làm sao cứ nhất thiết phải đề cho máy móc kêu lên liên hồi trong những khoảnh khắc tế nhị như thế này được chứ. Bàn tay Foaly lướt ngang qua bàn phím và chỉ một chốc sau, anh đã vào được trang gửi thư điện tử.

Nhưng bây giờ rắc rối mới xuất hiện. Tiếp cận mạng không dây là một chuyện, nhưng việc truy cập mạng từ trung tâm của Trái đất lại là chuyện khác. Chúi đầu vào giữa khuỷu tay, Foaly luồn một đầu của đoạn cáp quang vào cổng phát sóng. Cổng này phát tín hiệu đến hệ thống giám sát được cất giấu trên các vệ tinh viễn thông của Mỹ. Giờ đây Foaly đã có một cần ăng ten. Anh hy vọng cậu nhóc Người Bùn vẫn đang bật máy.

Phòng thí nghiệm Koboi.

Opal Koboi chưa bao giờ vui đến vậy. Thế giới ngầm chỉ là một thứ đồ chơi trong tay cô ta, hiểu theo nghĩa đen. Cô ta duỗi dài trên chiếc ghế Koboi Hoverboy như một chú mèo lười, cặp mắt như muốn ăn tươi nuốt sống những xáo trộn đang hiển thị trên màn hình plasma. LEP không còn cơ hội nào khác. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi B'wa Kell có thể tiếp cận được với Trung tâm Cảnh sát, sau đó thành phố này sẽ nằm trong quyền kiểm soát của bọn họ, tiếp theo đó Đại Tây Dương và sau cùng là thế giới con người cũng sẽ thuộc về họ.

Opal trôi bồng bềnh giữa các màn hình và nắm bắt từng chi tiết. Trong thành phố, yêu tinh lao ra trong từng centimét bóng tối, chúng được trang bị vũ khí kĩ lưỡng và bọn này lại rất khát máu. Đạn Softnose lột đi từng mảng lớn từ các công trình lịch sử. Những tiên

dân bình thường phòng thủ trong các căn nhà và cầu mong các băng cướp sẽ bỏ qua nhà mình. Các cửa hàng cũng bị cướp phá và đốt trụi. Opal hy vọng sẽ không có quá nhiều đổ vỡ. Opal Koboi không hề nuôi tham vọng trở thành nữ hoàng của một xứ sở hoang tàn vì chiến tranh.

Màn hình chính từ từ hiển thị một cửa sổ. Cudgeon đang ở trên đường dây an toàn. Hắn ta trông có vẻ vui. Niềm vui lạnh lùng của kẻ báo thù, rửa hận.

- Britva à - Opal hét toáng lên - Chuyện này thật tuyệt vời. Giá mà anh có mặt ở đây để chứng kiến cảnh tượng này.

- Tôi sẽ có mặt ở đó ngay thôi. Tôi phải kiểm soát đám quân lính. Xét đến cùng, tôi là người duy nhất đã lôi ra ánh sáng chuyện Foaly phản bội nên Hội đồng đã phục hồi chức chỉ huy cho tôi. Tên tù nhân của chúng ta ra sao rồi?

Opal liếc mắt nhìn vào màn hình có hiển thị hình ảnh của Foaly.

- Thẳng thừng mà nói thì thật là thất vọng. Tôi mong chờ gã sẽ thực hiện một vài âm mưu nào đó. Chí ít cũng là chuyện cố gắng tẩu thoát chẳng hạn. Nhưng tất cả những gì hắn ta có thể làm lúc này là chán nản, rầu rĩ và cáu kỉnh, giận dữ.

Cudgeon ngoác miệng cười thật tươi.

- Tôi nghĩ là sẽ có cả tự tử nữa. Trên thực tế, tôi cá là hắn ta sẽ rơi vào tình trạng hoảng loạn như thế - Rồi viên chỉ huy vừa mới được đề bạt lại tiếp tục câu chuyện của mình - Còn bọn LEP thì sao? Bọn chúng có động tĩnh nào mà chúng ta không lường trước được không?

- Chẳng có động tĩnh nào cả, mọi chuyện xảy ra chính xác như những gì anh tiên đoán. Bọn chúng co rúm lại vì sợ hãi trong khu trung tâm của cảnh sát đó, trông chẳng khác nào những con rùa rụt cổ trong những chiếc mai chật hẹp. Tôi có nên tắt hệ thống thông tin liên lạc nội bộ này không?

Cudgeon lắc đầu:

- Không, cô đừng làm thế. Bọn chúng vẫn thường phát đi mọi động thái trên các sóng được cho là an toàn. Cô cứ duy trì hệ thống thông tin liên lạc nội bộ này. Đề phòng bất trắc có thể xảy ra. Opal Koboi tiến sát màn hình:

- Hãy nói cho tôi biết đi, Britva. Hãy nói cho tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây? Trong chốc lát, sự bực mình thoáng hiện trên khuôn mặt của gã Cudgeon. Nhưng ngày hôm nay cũng giống như nhiều ngày khác, khiếu hài hước của hắn ta không thể che đậy lâu.

Có kẻ đã loan báo cho Hội đồng biết Foaly là người đã đứng sau mọi chuyện, hắn ta đã dàn xếp việc phá hoại này từ trong căn phòng chỉ huy chật hẹp. Nhưng thật kỳ diệu, bởi cô đã kiểm soát được chương trình của gã quái Nhân mã, rồi sau này cô sẽ trả lại quyền thâu tóm hệ thống đại bác DNA của Trung tâm Cảnh sát cho LEP

nữa.. Những con yêu tinh lố bịch kia sẽ bị tiêu diệt. Tôi sẽ trở thành người anh hùng có sức mạnh phi thường, trong khi đó cô sẽ trở thành nàng công chúa của cuộc đời tôi. Tất cả những hợp đồng quân sự trong vòng 500 năm nữa rồi sẽ thuộc về Phòng thí nghiệm của Koboi.

Opal hít một hơi thật sâu:

- Và chuyện gì sẽ xảy ra tiếp nữa?

- Và rồi, chúng ta sẽ cùng nhau giải thoát Trái đất ra khỏi tầm kiểm soát của lũ Người Bùn mu muội. Bạn thân mến của tôi, tương lai là như vậy đấy.

Chặng cuối trong tàu con thoi Cực Bắc

Chuông điện thoại của Artemis reo vang. Một điều gì đó đã xảy ra mà ngay cả cậu cũng không mong đợi: Artemis dùng răng để lột đôi găng tay của mình rồi nhanh chóng giật chiếc điện thoại di động từ dải Velero.

- Một đoạn tin nhắn - nói rồi cậu kiểm tra nhanh danh sách số điện thoại của những người quen - Chẳng có ai dùng số này cả ngoại trừ Butler.

Holly khoanh tay lại:

- Rõ ràng, một người nào đó phải dùng số này chứ.

Artemis phớt lờ những gì Holly vừa nói:

- Chắc chắn đây chính là số của Foaly. Anh ta đã kiểm soát hệ thống thông tin không dây của tôi trong nhiều tháng nay. Hoặc là anh ta đang sử dụng máy vi tính xách tay của tôi, hoặc là anh ta đã tìm ra cách để tương thích hai hệ thống.

- Tôi hiểu rồi - cả Butler và Root đồng thanh, thật là hai kẻ nói dối trắng trợn.

Holly chẳng cảm thấy ấn tượng một chút nào trước đám thuật ngữ khó hiểu đó:

- Vậy tin nhắn ấy nói gì vậy?

Artemis gõ gõ nhẹ vào màn hình nhỏ xíu:

- Cô hãy tự xem lấy đi.

Đại uý Short cầm lấy chiếc điện thoại di động, lướt qua tin nhắn rồi đọc thật to. Khuôn mặt của cô càng ngày càng dài chẳng khác nào cái bơm khi đọc xong mỗi dòng tin...

Chỉ huy ROOT. Troulbe đang ở dưới lòng đất, Haven đã bị lũ yêu tinh chiếm, Trung tâm Cảnh sát đã bị phong toả. Cudgeon và Opal Koboi là những kẻ đứng sau tất cả mọi chuyện. Không có vũ khí, cũng không thể liên lạc được. Koboi đã kiểm soát được hệ thống đại bác DNA. Tôi đang mắc kẹt trong căn phòng điều hành. Cám ơn rất nhiều. Nếu còn sống, hãy liên lạc lại. Nếu không có tin tức gì có lẻ đây là số sai.

Holly nuốt nước bọt, cuống họng của cô đột nhiên khô rát:

- Tin nhắn này chẳng hay ho tẹo nào.

Root lao tới rồi nhanh tay giật ấy chiếc điện thoại trong tay của

Holly để tự mình có thể đọc lấy tin nhắn.

- Không - viên chỉ huy gào lên - Chắc chắn không thể như thế được Cudgeon! Lúc nào cũng là hắn ta. Tại sao tôi không sớm nhận thấy chuyện này cơ chứ? Chúng ta có thể gửi một tin nhắn cho Foaly không?

Artemis đắn đo:

- Không được, ở đây không phủ sóng. Tôi thấy rất ngạc nhiên không hiểu tại sao chúng ta lại có thể nhận được tin nhắn này.

- Thế cậu không thể lập nên một hệ thống liên lạc bằng cách này hay cách khác được sao.

- Đương nhiên là tôi sẽ làm được. Chỉ cần ông cho tôi sáu tháng, một vài thiết bị chuyên môn và 3km ăng ten bằng thép.

Holly xì nhẹ:

- Hoá ra cậu còn là một tên tội phạm bậc thầy cơ đấy.

Bulter nhẹ nhàng đặt tay lên vai Holly thì thầm:

- Suýt, Artemis đang suy nghĩ mà.

Artemis nhìn chằm chằm vào phần trung tâm bằng chất lỏng của khối lập phương đang toả sáng lấp lánh.

-Chúng ta có hai phương án - Artemis tuyên bố sau một chốc.

Không ai ngắt lời Artemis cả, ngay cả Holly cũng im lặng. Rốt cuộc, chính Artemis lại là người đưa ra giải pháp để rút ngắn thời gian.

- Chúng ta có thể yêu cầu con người trợ giúp. Hiển nhiên là chúng ta hoàn toàn có thể thuyết phục một vài người quen của Butler giúp đỡ, tất nhiên là có thù lao.

Root lắc đầu:

- Không ổn đâu.

- Ngay sau khi giúp đỡ chúng ta, họ sẽ bị tẩy não.

- Đôi khi cách đó không có hiệu lực. Điều cuối cùng chúng ta cần là sự trợ giúp của bọn lính đánh thuê, bọn này có trí nhớ rất tốt. Thế còn phương án thứ hai thì sao?

- Chúng ta sẽ đột nhập vào khu vực của Phòng thí nghiệm Koboi, sau đó sẽ lấy lại quyền kiểm soát vũ khí cho LEP.

Viên chỉ huy cất giọng cười ha hả:

- Đột nhập vào Phòng thí nghiệm Koboi. Cậu có điên không hả? Toàn bộ khu vực này được xây dựng bằng đá tảng. Chẳng có cửa sổ nào, những bức tường của khu vực đó đều chống được đạn và cả đại bác DNA nữa. Bất kỳ nhân viên nào cố gắng tiếp cận khu vực này trong vòng bán kính 100 mét đều bị bắn trúng vào giữa hai tai.

Bulter huýt sáo:

- Có vẻ như có quá nhiều phần cứng cho một công ty cơ khí.

- Tôi biết điều đó lắm chứ - Root thở dài ngao ngán - Phòng thí nghiệm Koboi có một số giấy phép đặc biệt. Chính tôi đã ký vào những giấy phép đó.

Butler đắn đo một lúc, cuối cùng thì cũng chịu lên tiếng:

- Chúng ta không thể thực hiện được phương án này nếu như không có trong tay một bản kế hoạch chi tiết.

- Khỉ thật - viên trung tá lại chửi thề - Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có lúc tôi phải tiết lộ ra điều này, nhưng duy nhất chỉ có một tiên dân có khả năng đảm đương nhiệm vụ như thế này...

Holly gật đầu đồng tình:

- Mulch Diggums.

- Diggums là ai?

- Diggums là một chú lùn. Đó cũng là một tên tội phạm chuyên nghiệp. Đây là tiên dân duy nhất đã từng đột nhập vào trong khu vực Phòng thí nghiệm của Koboi mà vẫn còn sống sót. Không may, chúng ta đã mất liên lạc với cậu ta từ năm ngoái. Đào đường hầm để thoát khỏi vòng kiểm soát của anh đấy.

- Tôi vẫn còn nhớ cậu ta - Butler trầm ngâm - Suýt nữa đã cắt đầu tôi. Đó là một anh chàng rất láu cá.

Root mỉm cười:

- Tôi đã tám lần tóm cổ được gã Mulch này. Gần đây nhất Koboi đã giao cho tôi trọng trách tóm cổ Mulch. Để tôi nhớ lại xem, Mulch hợp tác với tay anh họ của hắn ta để cùng nhau nhận những vụ thầu xây dựng. Đó là cách hai người đã làm để có thể kiếm được những bản kế hoạch dành cho các thiết bị bảo vệ. Bọn họ đã kiếm được hợp đồng với Koboi. Mulch tẩu thoát qua lối cửa hậu. Cậu ta đột nhập vào thiết bị bảo vệ được cho là tốt nhất. sau đó cố bán rẻ một thùng giả kim cho một trong số những kẻ chống đối tôi.

Artemis nhổm dậy:

- Giả kim? ông có những chiếc thùng giả kim sao?

- Không cần phải tỏ ra ngạc nhiên đến vậy, nhóc con. Chúng phục vụ cho việc thí nghiệm mà thôi. Theo sách vở ghi chép lại, thì ngày xưa những thầy phù thuỷ vẫn sử dụng thuật giả kim để biến chì thành vàng, nhưng bí mật đó giờ đây đã bị thất truyền. Ngay cả Opal Koboi vẫn chưa nắm được bí mật đó.

Artemis thở dài thất vọng.

- Tin hay không tin là chuyện của mọi người, nhưng tôi vẫn còn nhớ như in về tên tội phạm ấy. Gã này biết cách lăng mạ người khác... - Root ngước nhìn lên bầu trời - Tôi đang băn khoăn không biết liệu rằng Mulch có ở trên đó không, và biết đâu hắn ta đang nhìn chúng ta bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Trong một chừng mực nào đó - Holly nói bằng giọng điệu có vẻ hối lỗi - Chỉ huy à, thực ra Mulch Diggums đang ở Los Angeles.

Chương 11: Chẳng có gì phải rối lên

Tại Los Angeles, Mỹ.

Trên thực tế, Mulch Diggums đang ở bên ngoài căn hộ của một nữ diễn viên từng đoạt giải Oscar. Tất nhiên, cô diễn viên này không hề hay biết Mulch đang ở bên ngoài căn hộ của mình. Và chắc chắn hắn ta đang rắp tâm giở trò ma mãnh gì đó. Một khi đã từng là trộm thì rồi cả đời mãi chỉ là một tên trộm.

Không phải Mulch cần tiền. Trong vụ việc có liên quan đến Artemis, hắn ta đã xoay xở rất khéo rồi. Khéo đến mức mà nhờ vậy, hắn đã hợp đồng thuê một căn hộ ở trên tầng mái thuộc khu vực Beverly Hills. Hắn đã tích trữ trong căn hộ đó cả một hệ thống giải trí mang nhãn hiệu danh tiếng Pioneer, một dàn đĩa DVD đầy ắp và cả những miếng thịt bò thơm ngon đủ cho đến tận cuối đời. Tất cả có thể đủ cho cả một thập kỷ vui chơi và tận hưởng.

Nhưng cuộc sống đâu có đơn giản như vậy. Cuộc sống không bao giờ bình lặng mà ngược lại, chứa đựng nhiều biến động. Những thói quen đã được duy trì trong vài thế kỷ đâu dễ bỏ. Mulch chợt nhận ra rằng mình vẫn còn nhớ đến quá khứ đen tối đã qua. Chủ nhân của căn phòng trên tầng mái cứ đi thơ thẩn vào lúc nửa đêm. Và những buổi đi dạo khuya khoắt ấy thường chấm dứt bằng việc đột nhập vào trong nhà của người khác.

Ban đầu Mulch cũng chỉ muốn ghé thăm những ngôi nhà này với mục đích tận hưởng cái cảm giác khi đánh bại được hệ thống an ninh có vẻ rất phức tạp của con người. Rồi hắn ta bắt đầu cuỗm đi một vài thứ. Ban đầu đó chỉ là những vật dụng rất nhỏ như một chiếc ly bằng pha lê, một cái gạt tàn thuốc lá, hay một con mèo tội nghiệp nào đó trong trường hợp hắn ta cảm thấy đói bụng. Nhưng ngay sau đó, Mulch Diggums bắt đầu mơ tưởng đến chuyện sẽ nổi danh bằng nghề này nên những đồ ăn cắp vặt trước đây giờ bị thay thế bằng những món đồ có giá trị khổng lồ. Những thỏi vàng, những viên kim cương to bằng quả trứng ngỗng. Và nếu hắn ta rơi vào tình trạng cực kỳ đói bụng thì đồ ăn trộm được có thể là những con chó săn giống Pit Bull.

Giải Oscar lọt vào mắt Mulch hết sức tình cờ. Chỉ vì hiếu kỳ mà hắn đã trộm cúp Oscar trong một chuyến đi vào giữa tuần tới New York. Đó là cúp Oscar dành cho kịch bản phim xuất sắc nhất. Buổi sáng ngày hôm sau, hắn đã xuất hiện ngay trên trang đầu của tờ tin tức, và nổi danh khắp mọi nơi. Bạn sẽ có cảm tưởng rằng hắn đã xỏ mũi cả đoàn hộ tống y tế chứ không phải là một bức tượng nhỏ mạ vàng. Tất nhiên Mulch cũng cảm thấy rất hào hứng với chuyện này.

Hắn đã tìm thấy cho mình một trò tiêu khiển mới lúc đêm hôm khuya khoắt.

Trong suốt hai tuần kế tiếp, Mulch lại tiếp tục ẵm mất phần nhạc thu hay nhất cùng với hàng loạt phần thưởng hàng năm do Hàn lâm viện điện ảnh nghệ thuật - khoa học của Mỹ trao tặng cho những tác phẩm điện ảnh ưu tú nhất. Những tờ báo lá cải tức phát điên. Thậm chí họ còn đặt cho anh ta một biệt danh: Kẻ cắp Khó chịu, sau khi anh ta cuỗm theo một cúp Oscar khác. Khi Mulch đọc đến bài viết đó, hai ngón chân cái của hắn uốn éo từng hồi vì sung sướng. Những ngón chân của dân lùn uốn éo quả là một cảnh đáng xem, bởi những ngón chân này có khả năng cử động linh hoạt giống như những ngón tay vậy. Chúng cũng có khớp kép như những ngón tay và còn có khả năng cảm nhận mùi tốt hơn cả ngón tay. Mục đích của cuộc đời Mulch càng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết: hắn ta phải thu thập một bộ sưu tập hoàn chỉnh.

Sáu tháng tiếp theo, Mulch hoành hành khắp nước Mỹ. Thậm chí hắn còn mò đến tận Italia để cuỗm giải thưởng dành cho bộ phim bằng tiếng nước ngoài hay nhất. Mulch còn thuê thợ dựng lên cho riêng mình một căn phòng làm bằng kính màu, loại kính này có thể chuyển thành màu đen khi chạm vào nút điều khiển. Mulch Diggums cảm giác như cuộc đời mình đang hồi sinh trở lại.

Tất nhiên chủ nhân của chiếc cúp Oscar nào cũng lên giọng cho rằng phần thưởng của họ được bảo vệ tốt, trong khi đó đánh bại hệ thống bảo vệ đã trở thành sở thích của Mulch. Mulch chẳng gặp bất kỳ trở ngại nào khi đột nhập vào một cái lán trên bãi biển. Hắn ta hành động rất kỹ thuật và lành nghề. Đó cũng là điều công chúng chờ đợi. Vậy nên tên Kẻ cắp Khó chịu này khiến công chúng được toại nguyện. Sách báo đắt như tôm tươi, Mulch trở thành một anh hùng. Ban ngày không dám liều bước ra ngoài, Mulch bận rộn với công việc viết kịch bản cho những chiến tích của mình.

Đêm nay là một đêm trọng đại. Đêm dành cho bức tượng nhỏ cuối cùng. Mulch chuẩn bị tấn công giải thưởng cao quý dành cho nữ diễn viên xuất sắc nhất. Mulch nhằm vào Maggie V, người phụ nữ mang trong mình vẻ đẹp đỏng đảnh xứ Jamaica. Đây là giải thưởng ấn tượng nhất năm nay dành cho vai diễn Precious - một vẻ đẹp Jamaica đỏng đảnh. Maggie V đã tuyên bố với giới truyền thông rằng, nếu tên Kẻ cắp Khó chịu cố gắng xoáy đi bất kỳ thứ gì trong căn hộ của bà ta, thì hắn sẽ nhận được nhiều hơn cả dự tính. Làm thế nào Mulch có thể cưỡng lại lời khiêu khích ấy của Maggie V?

Nơi Maggie V ở cũng rất dễ xác định, đó là một toà nhà mười tầng làm bằng kính và thép ngay trên Đại lộ Hoàng hôn, Mulch đã tìm hiểu được điều ấy trong một chuyện đi về phía Nam từ căn hộ của anh. Vì thế, vào một đêm đầy mây, chú lùn táo tợn đã quyết định gói ghém đồ nghề, chuẩn bị cho một vụ đột nhập đi vào lịch sử.

Maggie V ở trên tầng cao nhất. Không cần phải nghi ngờ về việc phải leo lên bằng cầu thang, thang máy hay thang cuốn. Đây sẽ phải là công việc ngoài trời.

Để chuẩn bị cho việc leo trèo lần này diễn ra thật suôn sẻ, Mulch đã không uống bất kỳ thứ gì trong suốt hai ngày. Những lỗ chân lông của dân lùn không chỉ để đổ mồ hôi, chúng cũng có thể hút ẩm. Điều này tỏ ra rất hữu ích, nhất là khi bạn bị mắc kẹt tại một hang động trong suốt nhiều ngày. Ngay cả khi bạn chẳng có lấy giọt nước nào vào họng, thì từng centimét da cũng có thể hút nước từ môi trường xung quanh. Khi một chú lùn cảm thấy khát, giống như tình trạng của Mulch bây giờ vậy, những lỗ chân lông trên người cậu ta sẽ mở to bằng đầu đinh ghim rồi bắt đầu hút lấy hút để nước. Hiện tượng này cực kỳ hữu ích nếu bạn phải trèo lên một toà nhà cao tầng. Mulch cởi giầy và găng tay ra rồi đội một chiếc mũ chiến đã chôm được của LEP lên đầu rồi bắt đầu trèo.

Đường trượt E93

Holly cảm giác ánh mắt của viên chỉ huy như đang thiêu đốt từng lọn tóc đằng sau cổ mình. Cô cố gắng phớt lờ chuyện này mà tập trung để không chạm vào con tàu ngoại giao từ Đại Tây Dương đang nằm đối diện với đường trượt Bắc cực.

- Vậy là cả thời gian qua, cô biết Mulch vẫn còn sống đúng không?

Holly dịch nhẹ tên lửa chính độ cao mạn phải để tránh một khối đá nóng chảy đang lao tới.

- Tôi cũng không dám chắc nữa. Foaly chỉ đưa ra giả thiết như vậy thôi.

Viên chỉ huy tự siết chặt lấy cổ:

- Lại Foaly. Tại sao tôi phải ngạc nhiên nhỉ?

Từ chỗ ngồi của khu vực hành khách, Artemis mỉm cười đầy vẻ tự mãn!

- Giờ thì hai người hãy thôi tranh cãi đi, chúng ta cần cộng tác với nhau để tạo thành một đội.

- Vậy thì đại uý, cô hãy nói cho tôi hay về giả thiết của Foaly - Root vừa yêu cầu vừa thắt dây an toàn vào chỗ ngồi của viên phi công trợ lái.

Holly khởi động quy trình lau những chiếc camera đặt ở bên ngoài tàu con thoi bằng tĩnh điện. Các hạt mang điện tích âm và điện tích dương sẽ đánh bật vô số những mảng bụi bám trên bề mặt thấu kính.

- Foaly cho rằng tin đồn Mulch đã chết cũng hơi đáng ngờ một chút, căn cứ vào việc Foaly chính là con yêu tinh thông thạo đường ngầm nhất.

- Vậy tại sao Mulch không tìm đến tôi.

- Đó chỉ là linh cảm thôi. Mà ngài thừa biết ngài thường có thái độ như thế nào với linh cảm rồi đấy, thưa chỉ huy.

Root gật đầu một cách miễn cưỡng. Sự thực thì ông ta cũng chẳng còn thì giờ đâu để dành cho những linh cảm nữa. Mọi chuyện cần phải có bằng chứng xác thực, nếu không bạn phải rời khỏi văn phòng tôi cho đến khi nào tìm được chúng.

- Trong lúc rảnh rỗi, anh chàng Nhân mã đã tiến hành điều tra. Và điều đầu tiên anh ta nhận ra là vàng lấy lại được hơi nhẹ. Tôi đã cố gắng thương lượng để chỉ phải trả một nửa số tiền chuộc, và theo tính toán của Foaly thì xe thiếu mất khoảng hai tư thỏi.

Viên chỉ huy châm một điếu xì gà có nhãn hiệu Cây nấm. Ông tự thú nhận tình huống này khá thuyết phục: vàng thì thất lạc, trong khi Mulch Diggums quanh quẩn ở bán kính khoảng một trăm dặm. Hai với hai bao giờ cũng là bốn mà.

- Ngài biết đấy, yêu cầu bắt buộc là phải phun chất solinium vào bất kỳ tài sản nào của LEP để tiện trang bị hệ thống theo dõi, bao gồm cả vàng chuộc. Cho nên Foaly đã thấy máy quét tìm kiếm chất solinium này, và anh ta đã thu thập được nhiều dấu vết trên khắp bang Los Angeles, nhất là ở khách sạn Crowley ở rùng Beverly Hill. Khi đột nhập vào máy chủ của toà nhà, anh ta đã phát hiện thấy chủ nhân của căn hộ gác mái có biệt danh Lance Digger.

Cặp tai dỏng nhọn hoắt của Root ngay lập tức run run:

- Digger sao?

- Chính xác - Holly gật đầu tỏ ý tán thành - Cũng hơi trùng hợp một chút. Vào thời điểm đó Foaly đã tiến đến chỗ tôi, và tôi đã khuyên anh ta nên thu thập một số bức ảnh về vệ tinh trước khi giao file tài liệu đó cho chỉ huy. Loại trừ...

- Loại trừ trường hợp gã Digger này muốn lảng tránh. Tôi nói có đúng không?

- Hoàn toàn chính xác.

Sắc hồng trên khuôn mặt Root chuyển sang màu đỏ ửng như những trái cà chua:

- Mulch, cái tên côn đồ đó. Làm sao mà hắn ta xoay xở như thế được

Holly nhún vai.

- Chúng tôi đoán là hắn đã chuyển chiếc máy quay gắn trong đồng tử của mình sang một sinh vật hoang dã nào đó, có thể là một chú thỏ chẳng hạn. Rồi sau đó Mulch đã đánh sập đường ngầm.

- Vậy những dấu hiệu sống mà chúng ta đọc được là của một con thỏ nào đó?

- Về mặt lý thuyết thì đúng là như vậy.

- - Tôi sẽ giết hắn - Root tuyên bố hùng hồn rồi đấm thùm thụp vào bảng điều khiển - Cái của nợ này không đi nhanh hơn được tí nào sao.

Los Angeles

Mulch trèo lên toà nhà mà chẳng gặp bất kỳ khó khăn nào. Phía

bên ngoài toà nhà cũng được trang bị những chiếc camera quay tạo thành một vòng tròn khép kín, nhưng thiết bị báo hiệu bằng ion gắn trên chiếc mũ của Mulch đã chỉ rõ vị trí mà những chiếc Camera này tập trung quét. Bò dọc theo những điểm mù là chuyện quá đơn giản.

Trong vòng một tiếng đồng hồ, chú lùn đã bám chặt bên ngoài căn hộ của Maggie V trên tầng thứ mười của toà nhà. Những Ô cửa sổ được phủ bằng ba lần lớp kính chống đạn. Những ngôi sao điện ảnh và chứng sợ bị người khác sát hại bao giờ cũng đi đôi với nhau.

Đương nhiên căn hộ có gắn một chiếc chuông báo động thêm che trên đầu tấm kính và một chiếc cảm biến co rúm lại trên tường trông giống như một chú dế mèn đã chết cứng vì lạnh. Chiếc cảm biến đó là thứ duy nhất Mulch buồn để mắt đến.

Mulch thông một lỗ nhỏ trên lớp kính dày bằng cách sử dụng một chai đựng đầy nước làm láng đá của những chú lùn, chất liệu này thường được dùng để làm sạch kim cương trong các hầm mỏ. Trên thực tế con người đã cắt những hạt kim cương to thành những viên nhỏ rồi đánh bóng chúng. Hãy tưởng tượng mà xem, một nửa số vụn đá quý này rơi xuống các cống rãnh.

Tiếp theo, tên Kẻ cắp Khó chịu sử dụng thiết bị báo hiệu bằng ion có gắn trên mũ để kiểm tra phạm vi hoạt động của chiếc máy cảm biến. Dòng điện tích màu đỏ cho hay chiếc máy cảm biến chỉ tập trung vào khu vực sàn nhà. Vậy là chẳng có gì khó khăn cả. Mulch dự định sẽ leo dọc theo tường nhà. Những lỗ chân lông vẫn ra sức hút nước, gã lùn leo dọc theo vách ngăn giữa hai bức tường để lợi dụng tối đa hệ thống giá sách bằng thép không rỉ bao bọc gần khắp phòng khách của căn hộ.

Bước tiếp theo là làm sao có thể lùng cho kỳ được chiếc cúp Oscar. Chắc chắn nó phải được cất giấu ở một nơi nào đó, có thể là ở dưới chiếc gối của Maggie V lắm chứ. Nhưng quả thực căn phòng này là một nơi lý tưởng để bắt đầu tìm một thứ gì đó. Bạn không bao giờ biết được, Mulch lúc nào cũng gặp may. Mulch khởi động thiết bị dò bằng tia X quang rồi quét thật kỹ lưỡng những bức tường xung quanh. Nhưng chẳng thấy gì cả. Mulch thử kiểm tra trên sàn nhà; ngày nay con người rất tinh ranh. Đây rồi, dưới tấm thảm giả kẻ sọc có một khối kim loại. Mọi chuyện có vẻ thật dễ dàng.

Mulch tiếp cận chiếc cảm biến từ phía đằng trên rồi nhẹ nhàng vặn thiết bị này cho tới khi nó chỉ quét trên trần nhà. Sàn nhà giờ đây đã an toàn.

Mulch thả người xuống tấm thảm rồi dùng ngón chân để kiểm tra bề mặt của nó. Không hề có máy cảm biến dùng lực đàn hồi nào được máy rất khéo léo vào bên trong lớp vải lót của tấm thảm. Mulch cuộn ngược lớp vỏ giả, một cánh cửa hầm xuất hiện trên bề mặt của sàn gỗ. Mối hàn giữa cánh cửa và sàn nhà hầu như không thể phát hiện được bằng mắt thường. Nhưng Mulch là một chuyên gia, và cặp

mắt của hắn ta không hề bình thường một chút nào vì Mulch đeo lên mắt cặp kính trợ lực của LEP.

Mulch luồn móng tay vào một khe hở rồi từ từ gảy nhẹ nắp hầm. Bản thân chiếc két an toàn gây chút ít cảm giác thất vọng với hắn, thậm chí không được kẹp chì. Thiết bị báo hiệu bằng tia X trên mũ của Mulch tạo thành một đường thẳng tắp, nó giúp cho hắn có thể nhìn thẳng vào các loại máy móc. Đó là một chiếc đồng hồ đa năng có cấu tạo khá đơn giản. Trên mặt đồng hồ chỉ có ba chữ số.

Mulch tắt thiết bị báo hiệu bằng tia X. Phá một cái khoá đã nhìn rõ rành rành thì còn gì là thú vị. Thay vào đó Mulch ghé tai sát vào sàn nhà, đẩy nhẹ đia số. Mười năm giây sau, cánh cửa hé mở ngay dưới chân Mulch.

Lớp mạ vàng trên chiếc cúp Oscar đập ngay vào mắt Mulch. Tại khoảnh khắc đó, Mulch đã mắc một sai lầm lớn. Hắn ta chẳng buồn cân nhắc, đắn đo. Mulch thốt nghĩ đến căn phòng của riêng mình, mường tượng ra cảnh được tận hưởng cái cảm giác thật dễ chịu khi uống một chai chứa đầy hai lít nước mát. Và những tên trộm bất cẩn bao giờ cũng đi thẳng tới nhà từ.

Mulch đã phớt lờ, không kiểm tra bức tượng nhỏ có bị gài bẫy hay không, hắn giật hẳn nó ra khỏi chiếc két. Nếu chịu kiểm tra thật kỹ lưỡng, hắn sẽ phát hiện thấy có một sợi dây gắn chặt bằng từ tính với đáy hộp. Khi cúp Oscar bị dịch chuyển, dòng điện sẽ bị ngắt và địa ngục sẽ mở ra trước hắn.

Đường trượt E93

Holly đặt chế độ tự lái đề chiếc tàu con thoi bay ở độ cao ba nghìn mét. Cô đập nhẹ tay lên ngực rồi tháo dây an toàn, sau đó tiến về phía mọi người đang ở phía đuôi của con tàu.

- Có hai vấn đề rắc rối. Thứ nhất, nếu chúng ta bay ở độ cao thấp hơn, giả sử bộ quét ở máy rađa vẫn đang hoạt động, thì chúng sẽ bắt được tín hiệu của chúng ta.

- Có lẽ tôi mong nghe rắc rối thứ hai hơn - Butler gạn hỏi.

- Thứ hai là, bộ phận cầu trượt đã mất tác dụng khi chúng ta rút khỏi Bắc cực.

- Điều đó có nghĩa là gì?

- Có nghĩa là hệ thống đường hầm đã bị phá sập. Chúng ta sẽ không thể vào hệ thống đường trượt nếu như không có đường ngầm.

- Chuyện đó thì có khó khăn gì - Root phán hùng hồn lắm - Chúng ta sẽ cho nổ tường.

Holly thở dài ngao ngán:

- Bằng cái gì cơ, thưa chỉ huy? Đây là một con tàu ngoại giao, chúng ta làm gì có đại bác.

Butler giật ra hai trái mìn hình trứng từ chiếc túi nhỏ gắn trên thắt lưng an toàn:

- Thế những thứ này có thể làm được điều đó chứ? Foaly hẳn đã

nghĩ rằng chúng có thể giúp ích được đấy.

Artemis rên rỉ. Nếu không biết mọi chuyện rõ hơn, cậu dám chắc anh chàng vệ sĩ của mình cũng rất thích thú với chuyện này.

Los Angeles

- Hừ, hừ... - Mulch thở hổn hển.

Trong chốc lát, mọi thứ đã thay đổi: từ tâm trạng lạc quan, đầy hy vọng chuyển sang trạng thái cực kỳ nguy hiểm. Dòng điện an ninh vừa ngắt, một bên cửa ngách đã từ từ hé mở để hai con chó chăn cừu gốc Đức to lớn chạy ra. Đó là những con chó canh gác thiện nghệ. Người dạy chó theo sau, đó là một người đàn ông có vóc người khổng lồ mặc quần áo bảo hộ, trông như thể anh ta đang khoác tấm thảm chùi chân lên người vậy. Rõ ràng lũ chó săn này rất hiếu động.

- Những chú chó xinh xắn - Mulch thì thầm rồi từ từ cởi cúc tấm che mông.

Đường trượt E93

Holly khẽ gạt cần điều khiển, lái chiếc tàu con thoi tiến sát đường trượt.

- Thế này là đủ gần rồi - Holly thông báo qua chiếc micrô gắn trên mũ - Nếu tiến gần hơn nữa, hơi nóng có thể thổi bạt chúng ta về phía mặt đá.

- Hơi nóng ư. Cô chưa hề đả động gì đến hơi nóng trước khi tôi leo ra phía ngoài như thế này - Root gầm gừ.

Viên chỉ huy đang giang rộng người trên cánh máy bay, mỗi đáy ủng đều mang một trái mìn được ép chặt.

- Xin lỗi, thưa trung tá, thì cũng phải có ai đó lái chú chim sắt này chứ.

Root lầm bầm rồi lê mình tiến sát đỉnh cánh máy bay. Khi máy bay đang hoạt động, mọi chuyện đều diễn ra bình thường ngoại trừ hơi nóng rất mạnh đến mức có thể cuốn phăng viên chỉ huy như cuốn một con súc xắc trong một chiếc tách vậy. Ý nghĩ rằng mình đang bấu chặt vào cuống họng của Mulch Diggums đã giúp viên chỉ huy duy trì được trạng thái đó.

- Thêm một mét nữa - viên chỉ huy thở hổn hển trong chiếc micro. Chí ít thì họ vẫn còn có thể liên lạc với nhau, chiếc tàu con thoi này cũng được trang bị riêng một hệ thống liên lạc nội bộ - Thêm một mét nữa và tôi vẫn còn có thể tiến thêm nữa.

- Không, đừng tiến thêm nữa, thưa chỉ huy. Như thế đã tốt lắm rồi.

Root liều lĩnh liếc nhìn xuống vực thẳm. Đường trượt trải dài vô tận, uốn lượn theo dải sáng lấp lánh màu da cam của nham thạch tại tâm Trái đất. Chuyện này mới điên rồ làm sao. Thật sự là điên rồ. Hẳn là có một con đường khác. Vào thời điểm này, viên chỉ huy thậm chí sẽ sẵn sàng liều mình thử một chuyến bay khác.

Julius chợt có một ảo ảnh. Điều này có thể là do hơi nóng lưu

huỳnh bốc lên, do căng thẳng, cũng có thể do đói quá. Nhưng viên chỉ huy đã thề rằng hình ảnh của Mulch Diggums đã hiển hiện trước mắt ông, thậm chí những hình ảnh đó còn in lên cả mặt đá. Mulch vẫn đang phì phèo điếu xì gà, miệng cười khinh miệt.

Lòng quyết tâm của viên chỉ huy trào dâng. Bị một thằng ăn cắp đánh bại ư? Không đời nào.

Root nhổm dậy đứng thẳng, lau khô lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi lên bộ đồng phục. Hơi nóng tạt vào chân tay ông giống như những hồn ma ranh mãnh.

- Cô đã định vị xong khoảng cách giữa chúng ta với cái chỗ sắp đào sâu thành hố chưa - Root gào lên trong chiếc micrô.

- Chắc chắn rồi, thưa chỉ huy - Holly đáp lại - Ngay khi kéo được ngài vào lại khoang tàu, chúng ta sẽ thoát khỏi nơi này.

- Tốt rồi. Hãy hành động đi nhé.

Root nung nóng chiếc phi tiêu trên móc leo. Đầu nhọn bằng chất titan của chiếc phi tiêu dễ dàng cắm phập vào mặt đá. Người chỉ huy biết rõ rằng những hạt mang điện tích nhỏ bé bên trong chiếc phi tiêu sẽ làm nổ hai cạnh của chiếc phi tiêu và đảm bảo cho chiếc móc leo vẫn cắm trong mặt đá. Thêm năm mét nữa. Đó không phải là một khoảng cách lớn lắm khi đu đưa trên một đoạn dây thừng. Nhưng đây không phải là một cú nhảy bungee. Không có mấu nào trên đường trượt để bíu tay vào khi leo lên con dốc dựng đứng, điều này có thể nghiền nát xương của bất cứ ai nếu bị rơi xuống.

Cố gắng lên nào, Julius, khuôn mặt của Mulch vẫn in trên bức tường và cười mỉa mai. Hãy xem mi giống cái gì khi va đánh bộp vào bức tường!

- Câm miệng lại, tên tội phạm chết tiệt kia - viên chỉ huy rống lên. Và ông nhảy ra, đu mình trong khoảng không.

Mặt đá đang ào lên đón lấy Root, ép không khí tràn ra ngoài phổi. Root nghiến răng chịu đau. Ông hy vọng rằng sẽ không có gì bị vỡ, bởi vì sau chuyện đi tới Nga, thậm thí Root chẳng còn đủ phép thuật để làm cho một bông cúc nở chứ đừng nói đến chuyện hàn gắn vết thương.

Những dải sáng phía trước tàu con thoi chiếu vào các vệt sáng bằng laze, ở đó toán lùn đào hầm của LEP đã chữa lại đường trượt. Mối hàn ấy chắc chắn sẽ là điểm yếu. Root khía một rãnh nhỏ và nhét hai trái mìn dọc theo những chỗ lõm.

- Diggums, tao sẽ đến ngay - Root vừa lẩm bẩm vừa đập hai kíp nổ dính chặt ở mỗi đầu của trái mìn. Còn ba mươi giây nữa.

Root nhằm mũi tiêu thứ hai găm trúng vào cánh tàu con thoi. Mọi việc thật dễ dàng, Root có thể vừa bắn vừa ngủ mơ màng ở bãi tập. Thật không may vì không khí nóng đã làm rối ren mọi chuyện vào khoảnh khắc cuối cùng.

Ngay khi viên chỉ huy bắn chiếc phi tiêu, một luồng khí nóng đặc

biệt mạnh lướt qua và quệt vào đuôi tàu làm nó quay 40 độ ngược chiều kim đồng hồ. Chiếc phi tiêu chệch khoảng một mét. Nó xoay nhào vào vực thẳm, kéo theo sợi dây an toàn của người chỉ huy ở phía sau. Lúc này Root chỉ có thể, hoặc là lấy lại phi tiêu bằng việc sử dụng thắt lưng, hoặc có thể vứt bỏ nó rồi thử lại bằng cái dự trữ. Julius tháo bỏ phi tiêu, thử lại lần nữa sẽ nhanh hơn. Đó có lẽ sẽ là một kế hoạch tốt nếu như Root không quên mất là họ đã sử dụng chiếc phi tiêu dự trữ để lên khỏi lớp băng. Viên chỉ huy chỉ nhớ ra nửa giây sau khi đã cắt bỏ chiếc phi tiêu cuối cùng.

- Khỉ thật - Root vừa chửi thề vừa vỗ nhẹ vào chỗ đặt chiếc phi tiêu ở dải thắt lưng, mặc dù ông biết rõ nó đâu còn ở đó nữa.

- Rắc rối à, thưa chỉ huy - Holly hỏi, giọng cô có vẻ rất căng thẳng trong khi vẫn phải vật lộn với nhiệm vụ điều khiển con tàu.

- Chẳng còn cái phi tiêu nào nữa và điện đã được nạp vào.

Một sự im lặng ngắn ngủi ngự trị bầu không khí. Rất ngắn ngủi thôi. Cũng chẳng có nhiều thì giờ để cân nhắc kỹ lưỡng. Root liếc nhìn vào mặt đồng hồ của mình. Hai mươi nhăm giây nữa thôi và đồng hồ điểm nhiên đếm tiếp.

Giọng Holly vang lên trong điện đàm không hề tự tin và hào hứng một chút nào.

- Ư ư... Thưa chỉ huy, ngài có mang theo chút kim loại nào không?

- Có đấy - Root đáp lại có vẻ hơi bối rối - Một chiếc áo giáp che ngực, một cái khoá ở thắt lưng, một phù hiệu và một chiếc kèn. Tại sao cô lại hỏi vậy.

Holly điều chỉnh cho chiếc tàu con thoi tiến lại gần hơn chỗ bóng tối. Chỉ cần tiến gần hơn một chút nữa là chẳng khác gì tự sát cả.

- Này. Ngài nghĩ thế nào về những chiếc xương sườn của mình.

- Tại sao cô lại hỏi thế?

- Tôi đã biết cách thoát ra khỏi nơi này.

- Cách nào vậy?

- Tôi cho ngài biết nhé, cũng đơn giản thôi, nhưng có lẽ ngài sẽ không thích cách này đâu.

- Nói đi, đại uý. Đó là mệnh lệnh đấy.

Holly bảo ông. Và quả thực viên chỉ huy không thích giải pháp đó của cô tí nào.

Los Angeles

Gã lùn thả hơi độc. Đó không phải là thứ mùi thông thường, ngay cả dân lùn cũng không muốn đả động gì đến thứ mùi này. Các bà vợ của dân lùn rất hay rầy la chồng vì đã chót xả hơi ở nhà chứ không phải là trong đường hầm. Trên thực tế, những chú lùn rất hay tấn công bằng khí độc, đặc biệt là khi họ ăn đất sét trong mỏ. Một chú lùn có thể ngốn vài ba ký bụi bẩn trong vòng một giây nhờ chiếc quai hàm rất linh hoạt của mình. Đất sét có chứa rất nhiều khí ở bên trong. Tất cả những thứ rác rưởi này sẽ thải đến một nơi nào đó. Vậy

nên nó mới đi về phía dưới. Nói một cách tế nhị thì đây là loại đường hầm có thể tự phục hồi.

Mulch đã không ăn đất sét trong nhiều tháng nay, nhưng hắn ta vẫn mang sẵn một chút hơi độc phòng khi cần đến.

Những con chó săn ở trong tư thế sẵn sàng tấn công. Nước dãi của chúng chảy thành dòng theo sợi dây bó chặt lấy những cái mồm há hốc. Mulch có thể bị lũ chó này xé ra từng mảnh. Mulch rất tập trung. Bụng hắn réo lên ùng ục làm hắn rất khó chịu. Chuyện này cứ như thể có hai đô vật sắp sửa vào trận vậy. Gã lùn nghiến răng kèn kẹt, sẽ là một cú lớn đây.

Người huấn luyện chó thổi chiếc còi vẫn thường được sử dụng trong những trận bóng đá. Bất thình lình lũ chó lao về phía trước giống như ngư lôi. Mulch thả ra một dòng khí độc, thổi một lỗ trên tấm thảm rồi đẩy hắn bắn lên lên trần nhà. Ở đó, những lỗ chân lông đang khát nước giữ chặt lấy hắn ta. Thế là tạm an toàn, nhưng tình trạng này chỉ kéo dài trong chốc lát.

Hai con chó chăn cừu Đức ngạc nhiên. Cả đời chúng đã từng thử răng lên gần đủ các sinh vật nhưng tình huống này chưa từng xảy ra và cũng không dễ chịu gì cho lắm. Bạn phải ghi nhớ một điều là mũi chó bao giờ cũng nhạy cảm hơn rất nhiều so với mũi người.

Người huấn luyện lũ chó lại thổi thêm một vài hồi còi, nhưng không còn điều khiển nổi lũ chó khi Mulch lao qua khoảng không, để lại một luồng gió thải. Ngay sau khi đường mũi của lũ chó được thông, chúng bắt đầu nhảy lên, răng nghiến trèo trẹo về phía trần nhà.

Mulch cố trấn tĩnh. Lũ chó dường như còn hung tợn hơn cả một con yêu tinh bình thường. Cũng chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi chúng nghĩ ra chuyện leo lên đống đồ đạc trong nhà và từ đó nhảy đến chỗ hắn.

Mulch lao về phía cửa sổ, nhưng người huấn luyện chó đã có mặt ở đó trước khi Mulch lao đến, lấy tấm thân kềnh càng để che chiếc lỗ mà Mulch đã từng thông lúc trước. Mulch để ý thấy hắn ta đang lục tìm một thứ vũ khí đeo ở dây lưng. Sự việc đã trở nên nghiêm trọng rồi đây. Người lùn có nhiều khả năng hay ho nhưng lại không có khả năng chống đạn!

Để tô đậm thêm bi kịch, Maggie V xuất hiện ở ngay cửa phòng ngủ, vung vẩy một chiếc gậy bang chày làm bằng crôm. Đây không phải là Maggie V, người mà công chúng vẫn hay nhắc tới. Một chiếc mặt nạ màu xanh phủ lên khuôn mặt của Maggie V, và dường như là mỗi bên mắt của bà ta dính một túi đựng trà.

- Giờ thì bọn ta đã tóm cổ được nhà ngươi, tên Kẻ cắp Khó chịu kia - giọng bà ta hả hê lắm - Và những miếng đệm mút không thể cứu được nhà ngươi đâu.

Mulch hiểu ra một điều là thời hoàng kim của mình giờ đã qua.

Dù hắn có thoát được hay không thì cảnh sát Los Angeles cũng sẽ triệu tất cả những chú lùn trong thành phố này đến trung tâm khi mặt trời mọc.

Mulch chỉ còn một nước duy nhất là ngôn ngữ. Món quà trời ban cho mỗi chú lùn là chiếc lưỡi rất lanh lợi. Mỗi chú lùn đều có khả năng hiểu được nhiều thứ tiếng khác nhau, bởi lẽ tất cả các ngôn ngữ được sử dụng đều dựa vào một nền tảng chung là tiếng Gnommish, bạn sẽ thấy được điều đó khi kiểm tra nguồn gốc của các ngôn ngữ. Khả năng ngôn ngữ ấy giúp những chú lùn có thể hiểu được nhiều ngôn ngữ, trong đó có cả tiếng chó sủa.

- Ăng - Mulch kêu lên ăng ẳng - Gâu, gâu.

Lũ chó săn đờ người ra. Một con đang nhảy lên nửa chừng, rơi bịch lên con kia. Chúng quay ra cắn đuôi nhau một lúc rồi sau đó mới nhớ ra rằng còn có một sinh vật khác trên trần nhà đang lên giọng sủa chúng. Giọng của sinh vật đó thật kinh khủng, hình như là chất giọng ở khu vực Trung âu. Tuy nhiên, sinh vật đó cũng là một con chó.

- Aroof - Con chó số một hỏi - Nghĩa là mày nói gì?

Mulch chỉ về phía tay dạy chó:

- Woof arfy arrooof! - Mulch càu nhàu. Câu này dịch ra có nghĩa là: Thằng người kia giấu một khúc xương trong áo! (Tất nhiên, câu này được dịch ra như vậy).

Hai con chó chăn cừu gốc Đức bổ nhào vào tay dạy chó, Mulch chui tọt qua lỗ hỗng trên ô cửa sổ, trong khi đó Maggie V tru tréo đến mức chiếc mặt nạ trên mặt kêu răng rắc, rồi hai chiếc túi đựng trà đeo phía bên dưới cặp mắt cũng rơi tõm xuống. Và ngay cả khi Mulch biết rõ một điều là quãng thời gian đầy ấn tượng này trong sự nghiệp của hắn thế là đã khép lại, nhưng chiếc cúp Oscar dành cho Maggie V giấu trong áo đã đem lại cho hắn ta cảm giác toại nguyện thật dễ chịu.

Đường trượt E93.

Còn hai mươi giây nữa trước khi hai trái mìn trứng nổ, và viên chỉ huy vẫn sải người bám chặt vào vách đường trượt. Họ không được trang bị hệ thống cánh, mà nếu có cũng không kịp đưa cánh cho ông. Nếu họ không thể kéo Root vào bây giờ, ông sẽ bị nổ tung cùng với đường trượt và rơi tõm xuống vực thẳm. Chỉ còn có một lựa chọn duy nhất, Holly sẽ sử dụng đến những chiếc móc sắt, những chiếc càng gắp như cô gọi.

Tất cả các tàu con thoi đều được trang bị hệ thống bánh răng tiếp đất thứ hai. Khi những mấu ghép nối không còn công dụng, thì bốn chiếc móc sắt sẽ làm nổ tung hệ thống đường rãnh. Những chiếc móc này sẽ bám vào tấm kim loại nằm bên dưới bến tàu hạ cánh, đưa con tàu trượt vào khoang kín khí. Những chiếc móc sắt cũng trở nên khá tiện ích trong những môi trường xa lạ, ở đó, các nam châm sẽ tìm

kiếm những yếu tố vi lượng rồi hút chúng giống như giác mút hút những lá kim loại nhỏ.

- Tốt rồi, Julius - Holly cất giọng - Đừng cử động.

Root tái mét. Julius ư. Holly đã gọi ông bằng cái tên Julius. Root không thích như thế một tẹo nào.

Còn mười giây nữa.

Holly gõ nhẹ vào màn hình quan sát:

- Nào hãy đưa càng gắp ở cửa tàu ra.

Âm thanh kèn kẹt báo hiệu chiếc càng đã được tháo ra. Hình ảnh viên trung tá xuất hiện trên màn hình quan sát. Trông ông thật kiệt sức. Holly chú ý đến một cọng tóc bắt chéo trước ngực của viên chỉ huy.

- Đại uý Short. Rõ ràng cô tin vào chuyện này đúng không?

Holly phớt lờ câu hỏi của người chỉ huy:

- Mười lăm mét ở phía trước. Chỉ dùng nam châm thôi.

- Holly này, tôi có thể nhảy được. Tôi có thể làm được. Tôi dám chắc là tôi có thể làm được. Còn năm giây...

- Hãy đốt nóng càng gắp ở cửa tàu.

Sáu hạt mang điện tích nhỏ tí xíu quay quanh, đốt nóng trục của chiếc móc, đẩy chiếc đĩa bằng kim loại ra khỏi ổ điện, chiếc móc kéo lê theo một sợi cáp dài bằng chất polymer.

Root mở miệng chửi thề, sau đó chiếc móc đập vào ngực ông, một luồng không khí quất mạnh vào người Root. Một vài thứ kêu lên răng rắc.

- Móc nó vào người - Holly làu bàu trong chiếc micro. Viên chỉ huy bị kéo lê chẳng khác nào một vận động viên đang lướt sóng vậy.

Hai giây nữa trôi qua. Hai trái mìn nổ tung mang theo hai nghìn cân đá vụn bắn vào khoảng không. Một lượng nhỏ rơi vào biên nham thạch.

Một phút sau đó, viên chỉ huy bị buộc chặt vào một chiếc giường nghỉ đặt trong căn phòng dành riêng cho người ốm trên chiếc tàu con thoi. Mặc dù hơi khó thở một chút nhưng viên chỉ huy vẫn luôn miệng lẩm bẩm.

- Đại uý Short! - Giọng the thé của Root vang lên - Cô nghĩ cái quỷ gì thế. Tôi suýt toi mạng đấy.

Butler xé toạc chiếc áo chẽn của Root ra để kiểm tra vết thương cho ông.

- Điều anh vừa nói có thể xảy ra lắm chứ. Chỉ cần chậm thêm năm giây nữa là anh có thể bị nghiền nát như cám. Nhờ có Holly nên anh vẫn còn sống đến giờ.

Holly để chế độ điều khiển tự động, giữ tàu lơ lửng rồi giật lấy một gói thuốc trong hộp đựng đồ cấp cứu. Cô vò nát nó trong tay để kích hoạt những tinh thể. Đó là một sáng kiến của Foaly, các túi đá hoà tan có thể giúp chữa lành vết thương. Đương nhiên không thể

thay thế được những phép thuật, nhưng dẫu sao vẫn tốt hơn nhiều so với việc chỉ nhận được sự ôm hôn thắm thiết.

- Ngài thấy đau ở đâu?

Root ho một tiếng. Một vệt máu đỏ phun ra bộ đồng phục của ông.

- Tôi thấy ê ẩm khắp người. Một đôi xương sườn bị gãy.

Holly mím môi. Cô đâu phải là bác sĩ và chuyện chữa lành vết thương không phải là khả năng tự thân của dân tiên. Mọi cái có thể hỏng hết. Holly cũng biết có một người đội phó đã đánh gẫy chiếc chân của mình rồi cưa bỏ nó đi. Anh ta thức dậy khi chỉ còn lại có một chân. Điều đó không có nghĩa là từ trước đến giờ Holly chưa từng tiến hành ca phẫu thuật nào. Khi Artemis muốn chữa khỏi chứng trầm cảm của mẹ cậu - lúc đó bà đang sống trong một hệ thời gian hoàn toàn khác, Holly đã phát ra một tín hiệu hưng phấn rất mạnh, đủ năng lượng để lưu lại vài ngày. Đó là một kiểu khuyến khích động viên. Bất kỳ ai đến thăm Lâu đài nhà Fowl vào tuần kế tiếp đều vừa trở ra vừa hát hò nhảy múa.

- Holly à - Root rên rỉ.

- Ô...ổn... rồi - Holly lắp bắp - Mọi chuyện đã ổn rồi.

Cô đặt đôi bàn tay lên ngực Root rồi truyền phép thuật xuống những ngón tay.

- Lành lại - Holly thở nhẹ.

Cặp mắt của viên chỉ huy đảo tròn rồi khép lại. Phép thuật làm ông tạm mê đi trong lúc từ từ hồi phục. Holly đặt một túi thuốc lên ngực của viên chỉ huy đang nằm bất tỉnh.

- Giữ chặt lấy chiếc túi này - Holly hướng dẫn Artemis - Cậu hãy cầm nó trong vòng mười phút thôi nếu không thì sẽ hỏng mô đấy.

Artemis nắm lấy chiếc túi. Những ngón tay của cậu nhanh chóng bị nhấn chìm trong vũng máu. Đột nhiên khát vọng muốn bật ra một lời nhận xét chua cay vụt biến mất. Lần đầu tiên tập thể dục bao giờ cơ thể chả đau ê ẩm. Những ngày đã qua hoá ra cũng dạy cho cậu biết nhiều điều. Cậu bé chỉ muốn quay trở lại con phố Bartleby mà thôi.

Holly nhanh chóng quay trở về buồng lái rồi xoay những chiếc camera hướng về phía đường ngầm.

Butler siết chặt người vào chiếc ghế dành cho phi công trợ lái. Tốt rồi. Anh ta hỏi.

- Chúng ta đã có được gì sau trận này.

Holly nhoẻn miệng cười. Và trong khoảng khắc ngắn ngủi ấy, cô làm anh chàng vệ sĩ của Artemis Fowl chợt nhớ ra.

- Chúng ta đã tạo ra một lỗ hổng to.

- Tuyệt vời. Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta hãy đến thăm người bạn cũ thôi.

Những ngón tay Holly khua đi khua lại.

- Phải, chúng ta cũng đi.

Chiếc tàu con thoi mất hút trong hệ thống đường ngầm còn nhanh hơn cả củ cà rốt trôi xuống thực quản của Foaly. Đối với những người không biết thì nó bay quá nhanh.

Khách sạn Crowley, vùng Beverly Hill, Los Angeles

Mulch rút lui về khách sạn của mình mà không bị ai phát hiện. Tất nhiên, lúc này hắn không phải trèo tường nữa. Leo ở đây hắn còn khó khăn hơn cả khi ở trong nhà của Maggie V. Những bức tường ở khách sạn được xây bằng gạch và có những lỗ nhỏ li ti. Những ngón tay của hắn hút lấy hơi ẩm đọng lại trong tường rồi dần dần không bám dính nữa.

Không, lần này Mulch dùng cửa chính, tại sao lại không cơ chứ? Đối với người gác cổng trong khách sạn thì chẳng có Mulch Diggums, mà chỉ có Lance Digger, một triệu phú thích lối sống ẩn dật. Một triệu phú lùn tịt nhưng rất giàu có.

- Chào Art - Mulch cất giọng chào người gác cổng khi tiến đến chỗ thang máy.

Art dí sát mắt vào chiếc bàn có mặt lát khảm bằng đá hoa cương.

- A, thì ra là ngài Digger - người gác cổng lên tiếng, giọng ông ta xen lẫn cảm giác hơi bối rối - Thế mà tôi nghĩ rằng đã nghe thấy bước chân ông một lúc trước đây.

- Đâu có - Mulch nói rồi nhăn nhở cười - Đây là lần đầu tiên trong đêm nay tôi gặp anh mà.

- À, à. Có lẽ đó là tiếng gió thổi trong đêm thôi.

- Cũng có khả năng là vậy. Tôi nghĩ anh nên bịt kín tất cả những lỗ hổng trong toà nhà lại đề gió không thể lùa vào. Chi phí đến đâu cứ để tôi lo cho.

- Ôi, thực vậy sao - Art tỏ ý tán thành. Luôn đồng tình với ý kiến của các thượng đế là phương châm của khách sạn này.

Bên trong thang máy có lắp gương, Mulch dùng một chiếc kim dài của kính viễn vọng để ấn vào nút chữ P, viết tắt của từ penthouse, căn phòng trên mái gác. Những tháng đầu tiên khi ở trong khách sạn này, vì chiều cao quá khiêm tốn nên Mulch phải nhảy lên mới có thể chạm tay được vào chiếc nút này nhưng kể ra hành động đó thật không tương xứng với một triệu phú chút nào. Vả lại Mulch có thể dám chắc, ở phía bên ngoài gã Art có thể nghe thấy tiếng uỳnh uych vọng ra từ trong thang máy.

Hộp thang máy có lắp gương đi lên một cách thầm lặng, nó toả sáng lấp lánh khi trôi qua những tầng khác để lên đến căn phòng trên gác mái. Mulch cố cưỡng lại sự thôi thúc để không lôi giải thưởng của Hàn lâm viện dành cho Maggie V ra khỏi túi. Một ai đó có thể bước vào thang máy lắm chứ. Mulch tự làm hài lòng bản thân mình bằng cách uống một hơi thật dài chai nước suối Ailen, thứ nước gần tinh khiết như nước của dân tiên có thể kiếm được ở đây. Ngay sau

khi giấu kỹ chiếc cúp Oscar, gã sẽ tắm mình trong nước mát lạnh để cho những lỗ chân lông được uống thoả thích. Nếu không sáng mai tỉnh dậy, gã cứ dính chặt vào giường cũng nên.

Căn hộ của Mulch có mã khoá. Đó là một dãy số gồm mười bốn chữ số. Không có gì ngoài một chút hoang tưởng là mình luôn bị hại đã giúp gã tránh khỏi vòng tù tội. Mặc dù LEP tưởng rằng Mulch đã bỏ mạng, nhưng gã lùn vẫn luôn có cảm giác rằng một ngày nào đó Julius Root sẽ tìm ra sự thực và đi tìm mình.

Bài trí trong căn hộ này quả là dị hợm so với nhà ở của con người, một lô đất sét, những viên đá vụn và rất nhiều nước. Trông căn phòng giống với không gian bên trong một hang động hơn là một dinh thự tráng lệ ở Beverly Hill.

Bức tường phía Bắc gần giống với một phiến đá hoa cương mỏng, có vẻ thôi. Khi kiểm tra kĩ lưỡng hơn, nó hoá ra là một chiếc ti vi màn hình phẳng 40 inch, một đầu chạy đĩa DVD và một ô cửa số bằng kính màu. Mulch nhấc cái điều khiển từ xa còn to hơn cả chân gã lên rồi mở chiếc tủ có ngăn kéo bằng một chìa khoá khác có mã số rất phức tạp. Bên trong tủ, những chiếc cúp Oscar ngay ngắn xếp thành ba hàng. Mulch đặt chiếc cúp của Maggie V lên trên miếng đệm đã để sẵn ở đó từ trước.

Mulch vờ lau những giọt lệ tưởng tượng trong khoé mắt “Tôi xin trân trọng gửi lời cảm ơn đến Viện Hàn lâm", Mulch rúc rích cười.

- Cảm động quá - một giọng nói vọng lại sau lưng gã.

Mulch đóng sầm cánh cửa tủ lại khiến tấm kính rạn vỡ.

Có một thiếu niên trẻ tuổi đứng bên cạnh hòn non bộ, ngay trong căn phòng này! Bộ dạng của cậu bé thật lạ lùng ngay cả theo tiêu chuẩn của bọn Người Bùn. Trông cậu ta tái nhợt một cách không bình thường, mái tóc rối bù như tổ quạ, dáng người mảnh khảnh, cậu mặc trên người bộ đồng phục của học sinh, trông bộ dạng cứ như thể vừa bị ai đó kéo lê qua hai lục địa vậy.

Những cọng râu trên cằm Mulch thốt cứng đơ. Thằng bé này sẽ mang lại phiền phức. Râu của Mulch chưa báo sai bao giờ.

- Chuông báo động của ông hay đấy - cậu bé vẫn thao thao bất tuyệt - Tôi phải mất mấy giây mới có thể phá được.

Mulch hiểu rõ mình đang gặp rắc rối to. Cảnh sát loài người không bao giờ đột nhập vào căn hộ của người khác.

- Này nhóc con, cậu là ai vậy?

- Tôi nghĩ câu hỏi ở đây phải là: ông là ai? ông có phải là triệu phú thích sống ẩn dật Lance Digger không. Ông khét tiếng với biệt danh là tên Kẻ cắp Khó chịu phải không. Foaly còn nghi ông chính là tên tội phạm đang đào tẩu Mulch Diggums nữa cơ!

Mulch vụt chạy, chỗ khí còn lại giúp gã tăng tốc một cách đáng kể. Hắn không biết nhóc bùn này là ai, nhưng trong trường hợp Foaly gửi cậu ta đến thì hẳn là một tay chuyên săn bắt tội phạm để lĩnh

thưởng.

Chú lùn lao vụt qua căn phòng chờ bị trũng xuống của khách sạn hòng đào tẩu. Đó cũng chính là lý do Mulch đã chọn toà nhà này. Vào đầu thế kỷ XX, người ta xây một ống khói rộng chạy suốt chiều cao của toà nhà nhiều tầng. Khi tiến hành xây dựng hệ thống lò sưởi trung tâm trong thập niên năm mươi, nhà thầu chỉ đơn giản đổ đầy đất vào đó và đổ lên đỉnh một khối bê tông. Mulch đã nhận ra mùi đất quen thuộc ngay khi người môi giới bất động sản mở cánh cửa ra vào. Tìm ra lò sưởi cũ rồi gặm tan khối bê tông kia là chuyện hết sức đơn giản đối với Mulch. Đây rồi, lối thoát khẩn cấp.

Mulch vừa tháo khuy tấm bịt mông vừa chạy. Cậu bé lạ mặt đó không cố gắng đuổi theo Mulch. Tại sao cậu ta phải làm thế chứ. Đâu còn nơi nào nữa để mà đi.

Chú lùn dành một giây để bắn lại lời bình luận:

- Con người sẽ không bao giờ tóm sống được ta đâu. Hãy nói cho gã Foaly biết đừng tốn công gửi một Nhóc Bùn đến làm thay công việc của tiên nhé.

Ôi chao, Artemis nghĩ, lông mày nhiu lại. Hollywood sẽ phải trả lời rất nhiều câu hỏi đây.

Mulch giật phắt giỏ đựng hoa khô trên chiếc lò sưởi ra rồi lao thẳng vào trong đó. Mulch làm trùng khớp quai hàm rồi nhanh chóng ngập vào trong lớp đất sét đã ở đây hàng thế kỷ. Không hợp với khẩu vị của gã lắm. Chất khoáng và chất dinh dưỡng đã khô lại từ lâu. Chưa kể đất lại chứa đầy rác rưởi và tàn thuốc lá tích tụ trong vòng một trăm năm. Tuy nhiên đó là đất sét, thứ mà những chú lùn ngay từ lúc chào đời đã phải ăn rồi. Mulch cảm thấy sự căng thẳng tan biến. Giờ đây thì chẳng ai có thể tóm cổ được Mulch. Đây chính là lãnh địa của Mulch.

Chú lùn Mulch tụt xuống nhanh chóng, vừa tụt vừa nhai hết tầng này đến tầng khác. Nhiều bức tường sụp đổ khi Mulch đi qua. Mulch có cảm giác gã sẽ không rút lại được số tiền đặt cọc dù đã rất vất vả mới kiếm được nó.

Chưa quá một phút thì Mulch đã đến được bãi đề xe dưới tầng hầm. Mulch xếp lại quai hàm, lắc mạnh bộ phận bên dưới để tống khứ chút khí còn sót lại rồi đổ nhào qua tấm chắn lò sưởi. Động cơ bốn bánh đặc biệt của Mulch đang đợi sẵn ở đó. Chiếc xe đã được đổ đầy nhiên liệu, phủ một lớp hoá trang đen và sẵn sàng chuyển bánh.

- Lũ ngu - chú lùn hả hê rồi moi ra chùm chìa khoá xâu trên sợi dây chuyền quấn quanh cổ.

Viên đại uý Holly Short bỗng hiện hình trước gã chưa đến một mét.

- Lũ ngu hả - Cô hỏi, bật chiếc dùi cui điện của mình lên.

Mulch cân nhắc các lựa chọn của mình. Tầng hầm được tráng nhựa đường. Đối với những chú lùn thì nhựa đường rất nguy hiểm,

chất này có thể dính chặt như keo vậy. Dường như có một ngọn núi biết đi cản ở dốc hầm. Mulch đã để ý thấy gã một lần ngay trước Lâu đài nhà Fowl. Điều đó có nghĩa Artemis Fowl khét tiếng đang ở tầng trên. Đại uý Short cũng chẳng nhân từ. Chỉ có một cách duy nhất là trốn thoát: quay trở lại ống khói, leo thêm hai tầng và lẩn trốn trong một căn hộ nào đó.

Holly cười gằn:

- Cứ tiếp tục đi, Mulch. Tôi thách anh đấy.

Và Mulch làm thật, gã quay người rồi lăng mình vào trong ống khói, chờ đợi một cú giật đằng sau. Mulch không phải thất vọng. Làm sao Holly có thể để tuột mất mục tiêu như thế?

Đường trượt E116, bên dưới Los Angeles

Cảng phi thuyền của Los Angeles cách thành phố mười sáu dặm về phía Nam, cảng này được che giấu dưới hình chiếu ba chiều của một đụn cát. Root đang chờ sẵn trong tàu con thoi. Ông đã bình phục đủ để mỉm cười.

- Chà chà - Root có vẻ hả hê lắm, ông nhổm dậy từ giường bệnh, một túi thuốc tươi vẫn dính chặt vào xương sườn - Chẳng phải tên tội phạm dễ thương của ta vừa mới từ cõi chết trở về hay sao?

Mulch tự thưởng thức món patê kẹp mực ống lấy từ thùng làm lạnh cá nhân của nhà ngoại giao từ Đại Tây dương.

- Lý do gì hả ngài trung tá, tại sao ngài không bao giờ đến thăm viếng tôi dù chỉ là xã giao. Suy cho cùng, chính tôi đã cứu sự nghiệp của ngài ở Ailen. Thiếu tôi, ngài sẽ không bao giờ có được manh mối về bản sao Cuốn sách của Fowl đâu.

Khi Root cáu kỉnh thế này, bạn có thể nướng món kẹo dẻo trên đôi má của ông.

- Chúng ta đã thoả thuận với nhau, đồ bất lương, Mulch. Và mi đã phá huỷ thoả thuận đó. Còn bây giờ tao sẽ lôi cổ mi đi.

Những ngón tay múp míp của Mulch bốc cả tảng patê trong chiếc thùng.

- Tôi có thể sử dụng một chút nước ép bọ cánh cứng được không

Mulch lải nhải.

- Ừ, cứ tận hưởng đi trong khi còn có thể, Diggums. Bởi vì bữa ăn tiếp theo của mi sẽ phải đưa qua một khe hở ở cửa đấy.

Mulch vẫn ngồi tựa lưng vào chiếc ghế đệm. Thật dễ chịu.

- Quả là êm - Artemis đồng tình - Đệm nhún bằng chất lỏng đấy, ắt là phải đắt.

- Tất nhiên là hơn hẳn tàu chở tù rồi - Mulch tỏ ý tán thành - Tôi nhớ cái lần bị tóm quả tang khi đang bán một bức của Van Gogh cho một gã Texas. Tôi đã bị chuyển đi trên một chiếc phi thuyền to bằng cái lỗ chuột. Ở ngăn bên cạnh có một con quỷ hang khổng lồ, hôi không chịu nổi.

Holly bật cười:

- Chuột chù chê khỉ rằng hôi!

Root biết rằng gã lùn đang chọc tức ông, nhưng ông vẫn phát khùng lên:

- Nghe đây thằng lưu manh. Tao đã đi một đoạn đường dài tới đây không phải là để nghe mi khoe khoang chiến tích đâu nhé. Vì thế, hãy im đi trước khi tao bịt miệng mi lại.

Mulch không hề để tâm đến cơn giận dữ của Root.

- Câu hỏi tò mò chút thôi, thưa trung tá, tại sao ngài lại tìm đến đây? Viên chỉ huy vĩ đại có tên là Root đã trưng dụng cả chiếc tàu con thoi ngoại giao chỉ để tóm cổ lão già yếu ớt này ư. Tôi không nghĩ như vậy đâu. Vậy thì chuyện gì đang diễn ra. Và có chuyện gì xảy ra với Người Bùn sao - Mulch quay đầu về phía Butler - Nhất là cái gã này này.

Người vệ sĩ cười gằn:

- Anh còn nhớ tôi chứ, anh chàng nhỏ bé. Dường như tôi còn mắc nợ anh chuyện gì đó.

Mulch nuốt nước bọt. Mulch đã từng đọ kiếm với Butler trước đây. Trong trận đụng độ này, phần thắng đã không về tay Butler. Mulch đã trút cả một khối khí và đất lên đầu người vệ sĩ. Thật bẽ mặt đối với một vệ sĩ chưa kể đến sự đau đớn. Lần đầu tiên Root bật cười dù rằng như vậy sẽ kẻo căng các xương sườn của ông.

- Mulch này. Mi đã nhận xét đúng. Có một điều gì đó đang diễn ra, một điều gì đó rất quan trọng.

- Tôi cũng nghĩ như thế. Và như thường lệ, các người cần tôi để thực hiện một phi vụ bẩn thỉu - Mulch phủi sạch mông đít. Trời ạ, tấn công tôi cũng chẳng giúp được gì. Cô không cần phải bắn tôi mạnh thế, Đại uý ạ. Rồi nó sẽ để lại sẹo cho mà xem.

Holly che tai vờ lắng nghe:

- Này Mulch, nếu anh thực lòng chăm chú lắng nghe, anh sẽ nhận ra rằng chẳng có ai quát tháo anh cả. Qua những gì tôi chứng kiến, thì anh đang sống dư giả nhờ vào số vàng của LEP.

- Căn hộ đó của tôi đáng giá cả một gia tài, cô biết đấy. Riêng tiền đặt cọc đã bằng tiền lương của cô trong vòng bốn năm trời. Cô có hiểu không hả? Trước đây căn phòng đó thuộc quyền sở hữu của một lão đạo diễn điện ảnh.

Holly nhướng mắt:

- Tôi rất vui mừng khi trông thấy số tiền đó được sử dụng có ích. Chúa Trời cấm ông không được phung phí vàng.

Mulch nhún vai.

- Tôi là một tên kẻ trộm mà. Thế cô trông mong gì ở tôi. Tôi sẽ phải sống ẩn dật suốt đời chắc.

- Không đâu Mulch, tôi đâu có trông đợi chuyện nực cười đó dù chỉ một giây.

Artemis hắng giọng:

- Thôi nào. Cuộc hội ngộ này thật cảm động. Nhưng trong khi mọi người trao cho nhau những câu nói bông đùa vui nhộn như thế, thì cha tôi sắp chết cóng ở Bắc cực rồi.

Chú lùn kéo khoá áo lên:

- Cha của cậu à? Các người muốn tôi cứu cha của Artemis Fowl sao. Ông ta ở Bắc cực à - Sự sợ hãi thoáng xuất hiện trong giọng nói của Mulch. Những chú lùn ghét băng giá nhất, như là ghét lửa vậy.

Root lắc đầu:

- Ta mong rằng chuyện này sẽ diễn ra suôn sẻ, và trong một vài phút nữa mi cũng sẽ cảm nhận được điều đó.

Những sợi râu quai nón của Mulch xoắn tít lên khi nhận ra chân tướng của sự việc. Và như bà ngoại của gã luôn luôn dạy, cháu hãy tin vào râu. Và Mulch thật sự tin vào râu của mình.

Chương 12: Các chàng trai trở lại

Phòng điều hành

Foaly đang suy nghĩ, lúc nào anh cũng nghĩ ngợi. Suy nghĩ của anh nảy nở thành những ý tưởng giống như những hạt ngô trong lò vi sóng vậy. Chỉ có điều anh chẳng có thể làm gì với những ý tưởng đó cả. Thậm chí Foaly còn chẳng có thể gọi cho Julius và quấy rối Julius bằng những bản kế hoạch khiến viên chỉ huy phải suy nghĩ bù đầu. Chiếc máy vi tính xách tay dường như là thứ vũ khí duy nhất mà chàng Nhân mã này có được. Chuyện này chẳng khác nào cố chiến đấu với một con quỷ khổng lồ bằng một que tăm cả.

Điều đó không có nghĩa là chiếc máy tính của con người chẳng có công dụng gì hay chỉ đáng trưng bày trong viện bảo tàng lịch sử. Chức năng gửi thư điện tử đã chứng tỏ tính hữu ích của nó miễn là có ai đó vẫn còn sống để trả lời. Cũng có một chiếc camera nhỏ xíu được gắn vào nắp máy phục vụ cho những cuộc họp từ xa. Người Bùn gần đây mới biết đến kĩ thuật này. Trước đó, con người chủ yếu liên lạc với nhau bằng tin nhắn và sóng âm thanh. Foaly tặc lưỡi, tỏ vẻ khinh bỉ những kẻ mọi rợ đó. Nhưng chiếc máy camera này rất tốt, có trang bị cả chức năng lọc. Nếu chàng Nhân mã không am hiểu nhiều thì chắc anh đã cho rằng đây là kỹ thuật tuyệt vời do dân tiên rò rỉ ra.

Foaly dùng móng xoay chiếc máy tính, điều chỉnh cho chiếc camera hướng lên một loạt các màn hình gắn trên tường. Nào Cudgeon, hãy đến đây, Foaly nghĩ. Hãy mỉm cười như chú chim non đi nào.

Foaly không phải đợi lâu. Vài phút sau đó, màn hình của máy vi tính nhấp nháy và khuôn mặt Cudgeon xuất hiện, tay vẫy vẫy một lá cờ màu trắng.

- Đẹp mặt nhỉ - Foaly mỉa mai.

- Tao cũng nghĩ thế - gã kia nói, khua lá cờ một cách rất kịch

- Rồi tao sẽ cần đến lá cờ này thôi.

Cudgeon ấn vào một nút trên chiếc điều khiển từ xa:

- Tại sao tao không chỉ cho mày thấy chuyện gì đang diễn ra ở bên ngoài nhỉ?

Cửa sổ hé mở và hiện ra hình ảnh một tốp kỹ thuật viên đang cố gắng phá huỷ hệ thống phòng thủ của căn phòng. Phần lớn số kỹ thuật viên nhằm bắn những chiếc cảm biến của máy vi tính đặt tại giao diện của căn phòng, một vài người thực hiện chuyện này bằng những cách rất thủ công: vác búa ra đập những chiếc cảm biến. Nhưng chẳng có người nào thành công cả.

Foaly nuốt nước bọt. Anh chẳng khác nào một con chuột bị sập bẫy cả.

- Tại sao mày không chia sẻ cho tao nghe một chút kế hoạch của mày, hả Britva? Chẳng phải những thằng điên cuồng vì quyền lực thường cư xử như vậy sao.

Cudgeon ngồi lún sâu vào chiếc ghế xoay:

- Chắc chắn rồi, Foaly. Bởi vì đây không phải là một trong số những bộ phim quý giá về loài người của mày đâu. Sẽ không có anh hùng nào xuất hiện vào phút chót đâu. Short và Root đã chết cả rồi, cũng như những đồng đảng Người Bùn của chúng vậy. Sẽ không có sự ân xá, cũng không có sự giải cứu nào cả. Chỉ có cái chết là xứng đáng với bọn mày mà thôi.

Foaly biết rằng lẽ ra mình nên cảm thấy buồn mới đúng, nhưng chàng Nhân mã không làm được như thế bởi trong anh lòng căm thù đã choán ngập.

- Chỉ khi nào mọi việc rơi vào tình thế tuyệt vọng nhất tao sẽ chỉ thị cho Opal Koboi trả lại quyền kiểm soát vũ khí cho LEP. Bọn B'wa Kell cũng sẽ bị giao nộp trong lúc bất tỉnh nhân sự, và mày sẽ bị kết án vì đã nhúng tay vào toàn bộ vụ này, với điều kiện mày vẫn còn giữ được mạng, đây chính là điều tao đang nghi ngờ. Khi bọn B'wa Kell tỉnh lại, chúng sẽ gọi mặt chỉ tên mày ra.

Cudgeon lắc qua lắc lại một ngón tay:

- Chỉ một nhúm người biết tao có dính dáng đến vụ này, và chính tao sẽ chăm sóc bọn chúng. Bọn này đã bị triệu tới Phòng Thí nghiệm Koboi. Không lâu nữa tao cũng sẽ tìm đến đó. Đại bác DNA đã được trang bị những tính năng để có thể loại bỏ các khả năng đặc biệt của lũ yêu tinh. Khi thời cơ đến, tao sẽ hành động và toàn bộ các đội sẽ nghe theo lệnh của tao.

- Và rồi Opal Koboi sẽ trở thành nữ hoàng của mi, tao nghĩ như vậy có đúng không.

- Tất nhiên là vậy rồi - Cudgeon gào lên. Nhưng ngay sau đó gã đã kịp điều khiển khéo léo để đảm bảo rằng bọn họ vẫn ở trong một kênh an toàn.

- Nữ hoàng sao - Cudgeon thốt lên lời - Foaly này. Thực sự mày có nghĩ tao chịu vượt qua tất cả những rắc rối này chỉ với mục đích chia sẻ quyền lực với một con nhãi ranh sao? Ồ, không đâu. không bao giờ có chuyện ngu ngốc ấy. Ngay sau khi trò chơi kết thúc, quý cô Koboi sẽ gặp một tai nạn bi thảm. À không, có lẽ là vài ba tai nạn bi thảm thì đúng hơn.

Foaly thấy sởn cả gai ốc:

- Thật liều lĩnh, Britva, mi sẽ không bao giờ đạt được mục đích mà vẫn yên thân đâu.

Cudgeon giơ ngón tay lên nút tắt:

- Tốt thôi, nếu tao không thành công - gã nói ra điều mãn nguyện

lắm - thì mày cũng chẳng thể sống sót để to miệng như thế này - Và hình ảnh của gã trên màn hình vụt tắt để mặc anh chàng Nhân mã đang toát cả mồ hôi trong gian phòng. Có lẽ gã Cudgeon cũng nghĩ như thế. Foaly cúi xuống phía dưới chiếc bàn rồi tiến gần chiếc máy vi tính xách tay. "Cắt nào" Foaly lẩm bẩm rồi cho chiếc máy camera tạm dừng:

- Cá một ăn năm nào. Đây mới chính là bí mật.

Đường trượt E116

Holly điều khiển để chiếc tàu con thoi tiến vào vách đường trượt đã cũ kỹ.

- Chúng ta chỉ có khoảng 30 phút thôi. Những chiếc cảm biến bên trong báo hiệu một vụ cháy sắp xảy ra trong vòng nửa tiếng đồng hồ nữa, mà chẳng có chiếc tàu con thoi nào được trang bị chức năng chịu nhiệt cả.

Họ tụ tập tại phòng chờ đã được điều hoà áp suất để cùng nhau vạch ra kế hoạch.

- Chúng ta cần phải đột nhập vào lãnh địa của Phòng thí nghiệm Koboi và đoạt lại quyền kiểm soát vũ khí của LEP - viên chỉ huy dõng dạc.

Mulch rời khỏi chiếc ghế, rồi tiến về phía cửa ra vào:

- Không có cách nào có thể đột nhập được đâu, Julius ạ. Từ khi tôi đột nhập vào lãnh địa ấy đến nay, khu vực đó đã được nâng cấp. Tôi nghe người ta đồn rằng bọn chúng có những khẩu đại bác được mã hoá DNA.

Từ phía sau, viên chỉ huy Root tóm lấy cổ gã lùn:

- Thứ nhất, đừng gọi tao bằng cái tên Julius. Và thứ hai tao cần nhắc nhở, mày đang cư xử cứ như thể mày có quyền lựa chọn vậy, đồ tội nhân.

Mulch nhìn chằm chằm vào Root:

- Thực sự là tôi có quyền lựa chọn đấy, Julius. Tôi có thể thụ án trong một nhà lao nho nhỏ, xinh xinh. Việc sỉ nhục cũng như nhạo báng rõ ràng là vi phạm đến quyền công dân của cá nhân tôi.

Giọng điệu, khuôn mặt Root đột nhiên thay đổi từ sắc hồng phấn sang màu tàn của hoa tuy líp.

- Quyền công dân - Root lắp ba lắp bắp - Mày đang giảng giải cho tao về quyền công dân. Không phải đó là quyền tiêu biểu của con người đó sao!

Thật lạ lùng là sau đó. Root trở nên bình tĩnh lại. Trên thực tế dường như ông rất hạnh phúc. Những ai gần gũi với viên chỉ huy đều hiểu rõ một điều là khi Root hạnh phúc thì sẽ có một ai đó cảm thấy cực kỳ buồn.

- Cái quái gì vậy - Mulch hỏi với một thái độ hoài nghi. Root châm một điếu xì gà nhãn hiệu Cây nấm:

- Ồ, chẳng có gì cả. Chỉ là mi nói đúng, thế thôi.

Chú lùn nheo mắt:

- Tôi đúng sao? Trước đông đảo mọi người tại đây, anh vừa công nhận rằng tôi nói đúng đấy nhé.

- Chắc chắn là mi đúng rồi. Sách dạy rằng, phỉ báng mi là vi phạm vào mọi quyền. Vậy nên thay cho việc cắt bỏ lối đối xử công bằng mà tao định dành cho mi, tao sẽ tặng mi thêm 200 năm nữa, rồi sau đó tống mi vào một nhà giam an toàn tuyệt đối - Root không nói mà phả khói thuốc vào mặt Mulch - Nhà giam ở đỉnh của Howler.

Đôi má Mulch tái nhợt đi ngay cả dưới lớp bùn dính trên mặt gã:

- Nhà giam ở đỉnh của Howler sao? Nhưng đó là một... Một nhà tù chuyên giam giữ yêu tinh.

- Tao biết. Nhưng nhờ có cuộc tẩu thoát mà mi đã thực hiện trước đây tao không nghĩ mình sẽ gặp bất kỳ một rắc rối nào trong việc thuyết phục Hội đồng thực thi điều này như một ngoại lệ.

Mulch rơi phịch vào lòng chiếc ghế quay có lót đệm. Chuyện này chẳng hay ho tẹo nào.. Gần đây nhất Mulch đã phải ở trong tù cùng với lũ yêu tinh, chẳng thoải mái thút nào cả. Nhà tù đó nằm trong khu Trung tâm của cảnh sát. Mulch không muốn phải lãng phí một tuần nào với đám yêu tinh đó.

- Vậy điều kiện của ngài là gì?

Artemis mỉm cười, nụ cười như muốn mê hoặc người khác vậy. Trung tá Root thông minh hơn nhiều so với vẻ bề ngoài của ông. Lại một lần, nữa cái không thể đã trở thành có thể.

- Ồ giờ đây mi lại quan tâm đến điều đó sao.

- Có thể lắm chứ. Nhưng xin nhắc ngài là tôi không hứa hẹn bất kỳ điều gì đâu đấy.

- Tốt rồi. Tao muốn cho mi một đề nghị, cũng chẳng mới mẻ gì. Mi đừng có nghĩ sẽ mặc cả được với tao. Mi sẽ phải dẫn chúng ta đột nhập vào Phòng thí nghiệm Koboi và tao sẽ cho mi tẩu thoát trước hai ngày khi vụ này việc này chấm dứt.

Mulch không phản đối. Đó là một lời đề nghị thú vị. Chắc họ đang gặp rắc rối lắm đây.

Trung tâm Cảnh sát

Tại Trung tâm Cảnh sát mọi chuyện ngày càng trở nên nan giải hơn. Những con yêu quái đang chặn tại cửa ra vào. Sự thật đúng là vậy. Viên đại uý Kelp chạy hết điểm này đến điểm khác để trấn tĩnh đám lính tráng.

- Mọi người đừng lo lắng. Bọn chúng không thể qua được cửa ra vào nếu chỉ có vũ khí Softnose. Chẳng gì có thể giúp ích được bọn chúng ngoại trừ những quả tên lửa...

Vào đúng lúc đó, một lực cực kỳ mạnh sập chặt cửa chính hệt như bọn nhóc thường đập vào chiếc túi giấy tạo ra một tiếng nổ bụp vậy. Bọn yêu tinh đã tấn công. Sự thực đúng là vậy.

Cudgeon lao ra khỏi phòng tác chiến, những trái sồi dấu hiệu của

chỉ huy lập loè trên ngực hắn ta. Khi Hội đồng phục chức cho Cudgeon, hắn đã lập nên một kỳ tích khi trở thành viên chỉ huy duy nhất trong LEP được bổ nhiệm lần thứ hai.

- Cái gì vậy? Troulbe ngừng lại trước màn hình gắn trên chiếc máy chủ. Một con yêu tinh đang đứng cùng với một dàn ống lớn đặt trên vai.

- Một kiểu Bazôka nào đó. Tôi nghĩ đó là một trong số những khẩu đại bác hiệu Softnose có nòng rộng.

Cudgeon đập tay lên trán:

- Đừng nói với tôi điều đó là sự thực. Người ta vẫn nói rằng những khẩu đại bác như thế đã bị phá huỷ hết rồi. Tên Nhân mã chết tiệt! Làm sao hắn có thể đánh lừa được tất cả phần cứng máy tính ở ngay trước mũi tôi vậy nhỉ?

- Đừng cư xử chặt chẽ như vậy với bản thân - Troulbe có vẻ thông cảm - Hắn đã biến tất cả chúng ta thành một lũ ngốc.

- Chúng ta còn có thể đương đầu được bao lâu nữa?

Troulbe nhún vai:

- Không nhiều. Chỉ vài cuộc tấn công nữa thôi. Rất có thể bọn chúng chỉ có duy nhất một quả tên lửa.

Thật là những từ khét tiếng! Ô cửa rung lên lần thứ hai; công trình nề đổ sụp xuống từ những chiếc cột làm bằng đá hoa cương.

Troulbe gắng nhổm dậy:

- Trợ y, hãy kiểm tra tình trạng thương vong. Chúng ta đã nạp đạn cho vũ khí chưa?

Grub bước tập tà tập tễnh, hai khẩu súng trường điện tử nặng è khiến chân cậu đau nhói.

- Đã sẵn sàng thưa đại uý. Có ba mươi hai chiếc. Mỗi khẩu có 20 viên.

- Rất tốt. Không ai được bắn cho tới khi tôi ra lệnh.

Grub gật đầu, khuôn mặt của cậu ta trông tái nhợt và rất dữ tợn.

- Tốt lắm, trung uý, giờ thì hãy xếp gọn nó vào.

Khi người em trai đã ở ngoài tầm nghe, Troulbe khẽ thì thầm với viên chỉ huy Cudgeon.

- Tôi không biết phải nói với anh điều gì, thưa chỉ huy. Bọn yêu tinh đã đánh sập đường ngầm tới Bắc cực, vậy nên chẳng còn sự giúp đỡ nào từ đó nữa. Chúng ta không có chiếc máy ngưng đọng thời gian trong tay. Chúng ta đã bị bao vây hoàn toàn, chúng ta hoàn toàn thất bại bởi kẻ thù đông hơn nhiều và chúng được trang bị vũ khí hơn hẳn chúng ta. Nếu bọn B'wa Kell chọc thủng được cửa, tất cả sẽ kết thúc chỉ trong giây lát. Chúng tôi phải cố lọt vào phòng điều hành thôi. Có gì tiến triển không?

Cudgeon lắc đầu:

- Nhân viên kỹ thuật vẫn đang làm việc. Chúng ta đã đặt những chiếc cảm biến có thể kiểm soát chính xác đến từng centimet. Nếu

chúng ta đánh trúng vào mã tiếp cận, như thế sẽ rất nguy hiểm.

Troulbe day day cặp mắt:

- Tôi cần thời gian. Hẳn là phải có cách để kìm chân bọn này.

Cudgeon rút ra một lá cờ màu trắng giấu ở bên trong chiếc áo diễn:

- Có một cách là...

- Thưa chỉ huy! Anh không thể ra ngoài đó lúc này được. Như vậy mạo hiểm với tính mạng của chính mình.

- Có lẽ là vậy. Nhưng nếu tôi không ra, có thể tất cả chúng ta sẽ phải bỏ mạng trong một vài phút nữa. Chí ít nếu làm theo cách này, chúng ta cũng có thêm vài phút để duy trì phòng điều hành - Troulbe cân nhắc, đắn đo phương án mà gã Cugdeon đề xuất. Không còn cách nào khác - Thế chỉ huy sẽ định đặt điều kiện gì với bọn chúng?

- Những tù nhân ở Peak của Howler. Có thể chúng ta sẽ thương lượng với bọn chúng về việc phóng thích một tên. Nhưng Hội đồng sẽ không bao giờ đồng ý.

Cudgeon đứng thẳng đơ người:

- Giờ không còn thời gian dành cho các chính khách, đại uý ạ. Đã đến lúc phải hành động.

Troulbe sững sờ. Đây không phải là Britva Cudgeon mà anh biết. Ai đó đã cấy xương sống khác cho người này.

Giờ này viên chỉ huy vừa mới được bổ nhiệm sắp giành được chùm sồi trên ve áo. Troulbe cảm thấy một cảm xúc trào dâng trong lồng ngực. Có một sự thật là trước đây Troulbe chưa bao giờ giao du với Britva Cudgeon cả. Đó là sự tôn trọng.

- Hãy phá cửa trước - Viên chỉ huy ra lệnh bằng một giọng rất nghiêm khắc, Foaly hẳn sẽ thích nhìn thấy cảnh này qua camera - Tôi sẽ ra ngoài đề nói chuyện với những con bò sát đó.

Troulbe rất ngưỡng mộ viên chỉ huy. Nếu họ thoát khỏi tình cảnh này, anh chắc sẽ thấy Cudgeon được phong giải thưởng Quả sồi vàng. Ít nhất là thế.

Đường trượt chưa được vẽ trên bản đồ, bên dưới. Phòng thí nghiệm Koboi

Chiếc tàu con thoi đến từ Đại tây dương giảm tốc độ trên một đường trượt rộng, lao sát vào những bức tường. Độ tiếp cận sát đến mức vừa đủ để cạo sạch lớp sơn phủ bên ngoài vỏ tàu. Artemis ló đầu ra từ khu vực dành cho hành khách.

- Chuyện này có cần thiết không, đại uý. Hay đây là khán đài thi đấu dành cho những phi công.

Holly nháy mắt:

- Trông tôi giống với một phi công lắm sao, Fowl.

Artemis phải thú nhận rằng Holly chẳng giống với một viên phi công tẹo nào. Đại uý Short cực kỳ xinh đẹp đến mức nguy hiểm. Theo kiểu con nhện độc Goá phụ đen vậy. Artemis mong rằng trẻ con có

thể dậy thì khi mới tám tháng tuổi, và nghi ngờ lúc đó cậu sẽ ngắm nhìn Holly bằng ánh mắt khác. Có lẽ, điều đó vẫn có thể xảy ra cả khi Holly tám mươi tuổi ấy chứ.

- Tôi đang tiến sát bề mặt để truy lùng kẽ nứt mà Mulch cứ khăng khăng là nằm ở đâu đây - Holly phàn nàn.

Artemis gật đầu. Lại một giả thiết của gã lùn. Không ai có thể tin vào giả thiết đó được. Artemis quay trở lại căn phòng dành cho hành khách theo lời chỉ dẫn tường tận của Mulch.

Chú lùn Mulch phác một lược đồ trên tấm bảng gắn chặt vào bức tường được chiếu sáng. Công bằng mà nói, bọn tinh tinh có óc nghệ sĩ nhiều hơn. Mulch dùng một củ cà rốt làm kim chỉ lược đồ, chính xác thì không phải là một củ, mà là một vài, vì những chú lùn rất thích cà rốt.

- Đây là khu vực Phòng thí nghiệm Koboi - miệng Mulch ngồm ngoàm đầy cà rốt.

- Cái này ấy à - Root gào lên.

- Tôi hiểu mà, Julius, đây không phải là một sơ đồ chính xác.

Viên chỉ huy đập bụp vào chiếc ghế. Nếu không hiểu đầu đuôi câu chuyện, chắc bạn sẽ tưởng chuyện này có dính dáng đến khí độc của các chú lùn.

- Đây mà là một sơ đồ chính xác à. Lạy Chúa cứu khổ! Nó hình chữ nhật cơ mà.

Mulch không mảy may lo sợ:

- Chuyện đó thì quan trọng gì. Chỉ quan trọng chút ít thôi.

- Thế còn nét ngoằn ngoèo kia thì giải trình sao đây!

- Đó là rãnh ngầm - gã lùn biện minh - Tất cả mọi người đều nhận ra nó mà. - Bất kỳ ai đang ở trong nhà trẻ đều biết thế chứ gì. Ừ thì đây là rãnh, rồi sao.

- Đây là một đoạn rãnh thông minh. Ngài biết chứ, đoạn rãnh này không phải lúc nào cũng ở vị trí đó đâu.

Root bỗng cảm thấy nghẹt thở. Gần đây, ông hay bị như vậy. May là Artemis bỗng quan tâm đến câu chuyện.

- Khi nào thì những rãnh này xuất hiện?

Nhưng Mulch không chịu đưa ra câu trả lời.

- Dân lùn chúng tôi biết rõ về đất đá vì phải đào xuyên qua chúng nhiều đời mà lại.

Những ngón tay của Root bắt đầu gõ dồn dập trên cây gậy chỉ huy

- Cái mà dân tiên không chịu nhận ra là đá cũng có cuộc sống của riêng chúng. Chúng biết thở đấy.

Artemis gật đầu:

- Tất nhiên rồi. Nóng nở ra mà.

Mulch hân hoan cắn nốt củ cà rốt:

- Chính xác. Tất nhiên, điều ngược lại cũng đúng. Chúng sẽ co lại

khi nhiệt độ giảm.

Giờ đây ngay cả Root cũng chú tâm vào câu chuyện.

Phòng thí nghiệm Koboi được xây dựng trên nền đá. Nền đá dày ba dặm. Không có lối vào, đầu nổ của một tên lửa cũng không thể xuyên qua. Và tôi nghĩ Opal Koboi đã biết tỏng lợi thế này.

- Vậy thì điều này giúp ích được gì cho chúng ta.

- Sẽ có một vết rạn ở nền đá khi nhiệt độ giảm. Tôi đã từng làm việc trên nền đá này khi họ tiến hành xây dựng nó. Bên trong Phòng thí nghiệm Koboi vẫn còn một lối chúng ta có thể đột nhập vào.

Viên chỉ huy tỏ vẻ hoài nghi:

- Lý do gì mà Opal Koboi vẫn chưa để ý đến cái rãnh toang hoác ấy.

- Ồ, tôi đâu có nói nó toang hoác.

- Thế nó rộng đến mức nào?

Mulch nhún vai:

- Tôi không biết. Có lẽ là năm mét. Đương nhiên là chỉ ở điểm phình ra to nhất.

- Cái rãnh toang hoác xinh đẹp nằm ở đó suốt cả ngày.

- Nó không nằm ở đó suốt cả ngày đâu, phải không Mulch - Artemis cắt ngang lời Root.

- Tôi ước nó nứt toác ra suốt ngày. Tôi muốn nói rằng phỏng đoán của chúng ta chỉ mang tính chất tương đối thôi đấy...

Root nóng nảy. Lúc nào viên chỉ huy cũng gắt gỏng với Mulch.

- Hãy nói đi, tên tội phạm kia, trước khi tao cho mày thêm một vết xém ở đằng sau. Mulch cảm thấy bị xúc phạm:

- Thôi đi Julius, đừng tiếp tục la mắng tôi nữa. Ngài làm cho bộ râu của tôi quăn lại rồi.

Root mở thùng đá để cho hơi lạnh thoát ra và phả vào khuôn mặt của mình. - Được rồi, Mulch. Bao lâu đây?

- Tối đa là ba phút. Lần trước tôi đã vào đó với một bộ cánh và mặc lên người một trang phục chịu áp suất. Lần đó gần như tôi bị nén chặt và nướng nóng.

- Bị nướng ư?

- Để tôi đoán thử xem - Artemis hào hứng - Cái rãnh này chỉ mở ra khi nền đá co lại vừa đủ. Nếu cái rãnh nằm trên vách đường trượt thì thời điểm lạnh nhất cũng là khoảnh khắc báo hiệu giai đoạn giãn ra của đá sắp bắt đầu.

Mulch nháy mắt.

- Nhóc con, thông minh lắm. Nếu đá không nướng xém cậu thì nham thạch cũng làm việc đó.

Giọng Holly vang lên trong loa của máy vi tính:

- Tôi vừa nhìn thấy một vật gì đó. Có thể đó là một cái bóng, à không, nó chỉ là một vết rạn trên vách đường trượt.

Mulch khua chân múa tay, trông hắn ta có vẻ mãn nguyện lắm.

- Julius, giờ là lúc anh có thể nói lại câu đó. Tôi lại đúng! Anh mắc nợ tôi, Julius, anh mắc nợ tôi.

Viên chỉ huy day day sống mũi. Nếu còn sống sót sau chuyện này, ông sẽ không bao giờ đến chỗ này nữa.

Phòng thí nghiệm Koboi

Lũ yêu tinh B'wa Kell dàn thành một hình tròn bao vây xung quanh Phòng thí nghiệm Koboi. Chúng được trang bị vũ khí đến tận răng, lưỡi thè ra vì khát máu. Một tá súng chĩa vào Cudgeon rồi thúc hắn đi. Trong lúc này, những khẩu đại bác DNA chĩa lên cao, tạm nghỉ. Lần thứ hai Cudgeon cảm thấy B'wa Kell như kiệt sức rồi sau đó những khẩu súng sẽ lại được kích hoạt.

Viên chỉ huy bị giải tới một căn phòng riêng ở phía trong, Cudgeon buộc phải quỳ xuống trước mặt Opal và những vị tướng B'wa Kell. Một số người lính trong số này đã từng bị thải hồi vì không tuân theo mệnh lệnh của Cudgeon.

- Mọi chuyện đang tiến triển theo kế hoạch - vừa tuyên bố hắn vừa đi ngang qua rồi vuốt má Opal - Trong vòng một tiếng đồng hồ nữa, Haven sẽ thuộc về chúng ta.

Tướng Scalene không tin vào điều đó:

- Nó sẽ thuộc về chúng ta nhanh hơn nếu có một vài trái mìn của Koboi.

Cudgeon kiên nhẫn thở dài:

- Chúng ta sẽ khắc phục được sự cố này, Tướng quân. Dấu hiệu gãy vỡ sẽ đánh bại tất cả vũ khí nơtrino. Nếu các ngươi có những trái mìn thì LEP cũng sẽ có được chúng.

Scalene lê bước vào trong góc, ánh mắt đảo qua đảo lại.

Tất nhiên đó không phải là lý do duy nhất để từ chối không trao vũ khí nơtrino cho bọn yêu tinh. Cudgeon không có ý định trang bị vũ khí cho một nhóm mà anh ta nuôi ý đồ phản bội lại. Ngay sau khi B'wa Kell thanh toán xong Hội đồng, Opal sẽ trao trả quyền lực lại cho LEP.

- Mọi chuyện tiến triển đến đâu rồi? Opal xoay ghế về phía Cudgeon rồi co chân lại:

- Thật tuyệt vời. Cửa chính sẽ đổ sầm xuống trong giây lát ngay sau khi anh đi thương lượng.

Cudgeon cười gằn:

- Hy vọng mọi chuyện sẽ suôn sẻ. Suýt nữa tôi đã bị thương.

- Đại uý Kelp đã kéo theo số quân anh còn lại vào trong phòng điều hành, rồi phong toả căn phòng. Cả Hội đồng cũng đang ở đó.

- Thật hoàn hảo - Cudgeon nói.

Một viên tướng khác của B'wa Kell tên là Stupa đấm mạnh lên mặt bàn họp

- Không, Cudgeon. Còn xa mới hoàn hảo. Thằng em trai của ta đang phải chịu thiệt thòi ở Đỉnh Howler.

- Kiên nhẫn một chút nào, Tướng quân Stupa - Cudgeon nói bằng giọng điệu vỗ về, rồi đặt tay lên vai con yêu tinh - Ngay sau khi Trung tâm Cảnh sát thất thế, chúng tôi sẽ mở cửa trại giam ở Đỉnh Howler mà không hề gặp phải sự chống cự nào.

Thực ra trong lòng Cudgeon cũng cảm thấy bực tức vì đây là những sinh vật ngu ngốc. Cudgeon cảm thấy ghê tởm bọn chúng đến nhường nào. Trong những bộ áo choàng làm bằng da súc vật, bọn chúng trông thật gớm ghiếc. Cudgeon nóng lòng muốn kích hoạt những khẩu đại bác đã được mã hoá DNA và chấm dứt câu chuyện kéo dài triền miên đã vài tiếng đồng hồ này.

Cudgeon bắt gặp ánh mắt của Opal. Opal biết rõ Cudgeon đang nghĩ gì. Hàm răng cô ta nghiến chặt thể hiện sự đề phòng. Cô ta là một sinh vật sa đoạ. Tất nhiên, đó là một trong số những lý do Cudgeon sẽ phải khử Opal vì cô ta sẽ không bao giờ hạnh phúc trong vai trò phó chỉ huy. Cudgeon nháy mắt làm hiệu với Opal.

- Chẳng bao lâu nữa đâu - Cudgeon thầm nhủ - Sẽ nhanh thôi.

Chương 13: Sẵn sàng chiến đấu

Bên dưới Phòng thí nghiệm Koboi

Chiếc tàu con thoi của LEP trông giống như giọt lệ, bụng tàu ngổn ngang những vết xước và mũi tàu có thể cắt xuyên qua thép. Tất nhiên những người anh hùng của chúng ta không ở trong chiếc tàu đó. Họ ở trong một chiếc tuần dương hạm ngoại rất sang trọng, tốc độ cũng khá cao. Mũi tuần dương hạm trông giống như mông của thần lùn giữ của. Con tàu này rất đồ sộ và có vẻ rất tốn tiền, trong tàu còn tích trữ cả món chả nướng mà bạn có thể tận hưởng hương vị của nó cùng với thịt trâu quay.

- Vậy ông cho rằng chiếc rãnh này sẽ mở ra trong hai phút và tôi phải bay xuyên qua nó. Đó là toàn bộ kế hoạch hay sao - Holly hỏi.

- Đó là những gì tốt nhất mà chúng ta đang có được trong tay - Root nhận xét bằng giọng điệu rầu rĩ.

- Ồ chí ít thì chúng ta cũng đang ngồi trong những chiếc ghế lót đệm êm ru khi bị nghiền nát. Chiếc ghế này trông giống như một con tê giác có ba chân vậy.

- Tôi phải hiểu như thế nào đây - Root cằn nhằn - Phải chăng đây là một hành trình rất bình thường. Con tàu này được trang bị một dàn âm thanh nổi rất tuyệt.

Butler giơ tay ra hiệu:

- Nghe xem nào. Âm thanh đó là gì vậy?

Tất cả cùng lắng nghe. Âm thanh vọng ra từ phía dưới, giống như một gã khổng lồ đang hắng giọng vậy.

Holly xem xét những chiếc cam ở sống tàu. Cô thông báo:

- Lửa. Chiếc pittong bơm hút khổng lồ. Nó sẽ thiêu trụi chúng ta không sót một cái lông trong tích tắc.

Mặt đá phía trước họ nứt ra và trũng xuống mỗi khi giãn ra, co lại. Rãnh căng lên trông giống như hàm răng đen nháy nghiến chặt làm phồng cả miệng.

- Đúng là nó rồi. Đi thôi nào - Mulch hối thúc - Cái rãnh đó sắp đóng lại nhanh hơn cả cử động của một con sâu hôi thối.

- Nhưng cái rãnh đó mở vẫn chưa đủ rộng - Holly cáu kỉnh - Đây là một con tàu chứ không phải là một thằng lùn béo quay béo cút đang bay bằng bộ cánh vừa đánh cắp.

Mulch cảm thấy quá hoảng loạn để cảm nhận sự lăng mạ.

- Thì cô cứ làm đi. Cái rãnh đó sẽ mở rộng hơn khi chúng ta lao vào.

Thông thường Holly vẫn phải đợi cho đến khi chỉ huy Root bật đèn xanh thì cô mới dám hành động. Nhưng đây là lãnh địa của

Holly. Không ai có thể phản đối đại uý Holly Short khi cô điều khiển con tàu.

Kẽ nứt rùng mình rồi hé rộng thêm một mét nữa.

Holly nghiến răng:

- Bịt chặt tai lại - vừa nói cô lao con tàu vào kẽ nứt với lực đẩy tối đa.

Những hành khách trong con tàu nắm chặt lấy chỗ để vũ khí còn một người nữa trong đội không nhắm mắt lại, đó là Artemis. Cậu không thể hành động giống như mọi người. Có một điều gì đó thật không bình thường xung quanh việc phóng vào đường ngầm ở tốc độ rất liều lĩnh, nhất là khi đường ngầm vẫn chưa được liệt kê trong sơ đồ và phải tin vào lời lẽ của một chú lùn hay ăn cắp vặt mà chẳng biết phía bên kia có gì.

Holly tập trung vào những thiết bị của mình. Vỏ của máy thu hình và máy cảm biến cung cấp thông tin cho màn hình cùng với hệ thống loa. Thiết bị định vị rồ lên và phát đi hàng loạt tiếng kêu bíp bíp với tốc độ cực nhanh nên giờ đây nó chỉ còn là một đồ vật với những âm thanh nghe như rên rỉ. Những chiếc đèn pha cố định cấu tạo từ nguyên tố halogen cung cấp những hình ảnh trông thật khủng khiếp cho máy chủ và hệ thống rađa có chức năng phát hiện tia laze vẽ một vạch xanh 3D trên màn hình tối om. Tất nhiên, sau đó là chiếc kính chắn gió bằng thạch anh. Trên chiếc kính đó bám đầy những vệt bụi đá và cả những mảnh vụn có kích cỡ lớn hơn mà mắt thường không nhìn thấy được.

- Nhiệt độ đang tăng - Holly thì thầm rồi liếc nhìn chiếc máy chủ đang kiểm soát khu vực hai bên. Một dòng nham thạch màu da cam phụt qua miệng rãnh tràn xuống đường ngầm.

Họ đang ở trong một cuộc đua mà không hề có hy vọng giành được chiến thắng. Rãnh sắp đóng lại phía sau lưng họ đồng thời mở rộng ở phía trước mũi tàu. Tiếng ầm thật kinh khủng, nghe như tiếng sấm đang nổ vậy.

Mulch bịt tai lại:

- Lần sau, tôi sẽ chọn đỉnh Howler còn hơn.

- Im đi, tên tội phạm - Root gầm gừ - Chuyện này là sáng kiến của mày đấy.

Một âm thanh rít lên kèn kẹt làm đứt đoạn cuộc cãi vã giữa hai người.

- Xin lỗi - đại uý Short lên tiếng - Thông tin liên lạc xem ra có vẻ trục trặc rồi.

Cô lái nhẹ con tàu sang một bên, trượt giữa khoảng không giữa hai mặt đá của đường ngầm. Hơi nóng của nham thạch phả lên, kéo hai mặt đá lại với nhau. Mặt đá lởm chởm xén lấy phần sau của con tàu khi nó đụng vào chúng. Một âm thanh phát ra nghe như tiếng vỗ tay của một gã khổng lồ. Butler nắm chặt lấy khẩu súng của mình.

Nó đem lại cho anh ta cảm giác thật thoải mái, dễ chịu.

Sau khi đã phóng vụt qua, con tàu uốn éo lao vào một cái hang lớn, phía trước là ba chiếc tay đòn khổng lồ làm bằng chất titan. Mulch thở hổn hển:

- Ở đó có những tay đòn của móng nhà.

Holly trợn tròn mắt:

- Sao ông không nói trước - cô gào lên rồi nung nóng những chiếc móc kẹp.

Mulch đã vẽ một lược đồ khác. Những ký hiệu trong đó ngoằn ngoèo giống như một con rắn vậy.

- Một thằng ngốc với cây chì màu đang dẫn đường cho chúng ta - Root bực tức.

- Không phải anh đã vào được đến tận đây rồi sao, Julius - Mulch vừa hỏi vừa bĩu môi.

Holly đã uống đến chai nước khoáng cuối cùng, cô dội lên đầu phần còn lại của chai nước.

- Đừng hờn dỗi nữa, Mulch - cô dỗ dành - Theo những gì tôi biết, chúng ta đang mắc kẹt tại tâm của Trái đất, không có lối ra cũng không thể liên lạc với bên ngoài được.

Mulch chịu nhịn một bước:

- Tôi biết các bạn cảm thấy hơi căng thẳng sau chuyến bay. Giờ tất cả chúng ta hãy cố trấn tĩnh được không.

Chẳng ai trông có vẻ bình tĩnh cả. Ngay cả Artemis dường như cũng hơi bàng hoàng đôi chút sau chuyến bay. Cho đến lúc này, Butler vẫn chưa chịu thả khẩu súng ra.

- Đoạn đường khó khăn đã qua. Bây giờ chúng ta đang ở khu vực móng nhà. Đây là con đường duy nhất có thể giúp chúng ta lên trên.

- Thật sao, tên tội phạm kia - Root hỏi - Và mi sẽ đưa ra những lời gợi ý chính xác để chúng ta có thể xuyên qua nền đá chứ.

Mulch giật một củ cà rốt từ thùng đá rồi chỉ vào lược đồ

- Còn đây là...

- Một con rắn, đúng không.

- Ôi không đâu, Julius. Đây là một trong số những chiếc tay đòn của nền nhà.

- Những chiếc tay đòn rắn chắc, làm bằng chất titan, chúng xuyên sâu vào trong nền đá vững vàng không có gì lay chuyển được có phải không.

- Chính là chúng. Chính xác thì phải loại trừ một chiếc.

Artemis gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ thế. ông đã cắt xén đôi chút khi tiến hành xây dựng chúng phải không nào, Mulch.

Mulch không hề tỏ ra hối lỗi:

- Mọi người cũng biết những quy tắc trong khi xây dựng là như thế. Những chiếc cột đá rắn chắc bằng chất titan ư. Mọi người có

biết chúng đắt đến nhường nào không? Chi phí cho chúng vượt qua con số tính toán. Vì vậy nên tôi cùng với người anh họ đã quyết định không sử dụng đến những gói titan.

- Nhưng mi phải thế vào đó bằng một thứ gì chứ - viên chỉ huy cắt ngang lời - Lẽ ra Koboi nên giám sát việc này.

Mulch cúi đầu vẻ đầy tội lỗi.

- Chúng tôi đã dẫn ống nước thải vào đó trong vòng hai ngày. Thế nên chất sonograph bốc hơi hết.

Holly thấy ghê ghê ở cổ họng:

- Nước thải. Ý anh là...

- Không. Không phải thế. Đó là chuyện một trăm năm về trước, bây giờ nó chỉ là đất sét mà thôi. Một loại đất sét rất đẹp mắt.

Nhiệt bốc lên ngùn ngụt trên khuôn mặt Root như có thể đun sôi một siêu nước vậy.

- Thế mi mong chúng tao leo qua hai mươi mét... phân bón à!

Gã lùn nhún vai:

- Tôi vẫn làm thế mà. Vậy thì cứ ở lại đây vĩnh viễn nếu ngài muốn, tôi sẽ leo lên theo đường ống nước.

Artemis không thích sự thay đổi đột ngột này. Chạy, nhảy, rồi bị thương. OK. Nhưng còn rác thải thì sao.

- Đây là ý của ông phải không.

Artemis cố gắng nói thật khẽ.

- Có chuyện gì xảy ra với cậu sao, nhóc con - Mulch tự mãn - Cậu sợ đôi tay sẽ dính bẩn chứ gì.

Đó chỉ là một kiểu đối đáp thông thường, Artemis hiểu điều này lắm chứ. Tuy nhiên đó lại là sự thực. Cậu liếc nhìn những ngón tay mảnh dẻ của mình. Mới sáng hôm qua, chúng vẫn là những ngón tay của một nhạc công piano với bộ móng được cắt tỉa công phu. Hôm nay. chúng đã trở thành đôi tay của bác thợ nề.

Holly vỗ nhẹ tay vào vai Artemis:

- Ổn thôi, chúng ta hãy cùng nhau làm việc này. Khi cứu được khu Những thành tố ngầm, chúng ta sẽ quay trở lại để cứu cha cậu.

Holly nhận thấy có sự đổi thay nào đó trên khuôn mặt Artemis, như thể cậu không biết đặt mình vào vị trí nào vậy. Cô dừng lại và nhận ra mình đang nói gì. Đối với cô đó là một lời động viên bất chợt, những lời mà một viên sĩ quan vẫn nói thường ngày. Nhưng xem ra Artemis lại không quen với vị trí của một thành viên trong nhóm.

- Đừng nghĩ là tôi đang cố an ủi cậu. Một khi đã hứa thì tôi sẽ giữ lời.

Artemis quyết định không đáp lại. Ngày hôm nay, cậu đã bị thụi một lần rồi.

Họ bước trên một chiếc thang cuộn để xuống tàu.

Artemis cất bước trên bề mặt của chiếc thang, nhấc chân khéo léo

để không giẫm vào những hòn đá lởm chởm và những đống đổ nát mà Mulch và người anh họ đã để lại từ thế kỷ trước. Dải sáng lấp lánh giống như những vì sao toả ra từ chất Phốtpho trong đá chiếu sáng cho hang động này.

- Về phương diện địa chất thì đây chính là một kỳ công của tạo hoá - Mulch nhận xét - Áp suất tại độ sâu như thế này có thể ép nát chúng ta nhưng chuyện này đã không xảy ra - Mulch quỳ xuống để ngắm nhìn một cây nấm nhỏ đang nhú lên từ một chiếc hộp sắt đựng sơn đang bắt đầu rỉ - Thậm chí ở nơi này sự sống vẫn hiện diện.

Mulch giật mạnh phần còn lại của chiếc búa kẹp giữa hai phiến đá.

- Đấy là nơi chúng ta phải đến. Vụ nổ đã đi hơi xa mức cần thiết, chân những chiếc cột này đã bắt đầu mục nát. Một phần rác thải của chúng ta đã rơi xuống chỗ này.

Holly cảm thấy sợ hãi. Sự ô nhiễm là một điều đáng kinh tởm nhất đối với con người.

- Ông đã vi phạm rất nhiều luật, Mulch ạ, thậm chí tôi không có đủ ngón tay nữa để đếm xem ông đã vi phạm bao nhiêu lần. Khi nào mọi chuyện xong xuôi, tốt nhất ông nên chuồn thật nhanh, bởi vì tôi sẽ là một trong những người truy đuổi ông đấy.

- Chính chỗ này đây - Mulch nói và phớt lờ lời đe doạ ấy.

Có một cái hố nằm ở phía bên trong những chiếc cột. Mulch cọ tay vào thành cột một cách âu yếm.

- Máy cắt kim cương bằng tia laze. Pin nguyên tử tí hon. Dụng cụ nhỏ xíu này có thể cắt được bất kỳ thứ gì.

- Tao vẫn còn nhớ cái máy cắt kim cương ấy - Suýt chút nữa thì mi đã xén tan đầu ta bằng cái máy chết tiệt ấy - Root nói.

Mulch thở dài:

- Đó là những ngày tươi đẹp, phải không Julius?

Câu trả lời của chỉ huy Root là một cú đá vào mông Mulch:

- Nói ít thôi, hãy ăn hết bụi bẩn đi, tên tội phạm đáng ghét.

Holly thò một tay vào bên trong chiếc hố:

- Có những luồng không khí tạt vào. Trong những năm qua, áp lực phát ra từ thành phố này chắc cũng ngang với áp lực trong chiếc hang này. Đó chính là lý do tại sao chúng ta không bị áp suất đè tẹt dí như những con cá đuối.

- Tôi hiểu - Butler và Root đồng thanh. Lại thêm một lời nói dối nữa.

Mulch tháo khuy miếng che mông.

- Tôi sẽ băng qua đường ngầm để lên phía trên và đợi các bạn ở đó. Các bạn hãy dọn sạch đống đổ nát này càng nhiều càng tốt. Tôi sẽ phết bùn đã qua tái chế lên để tránh việc động chạm vào thân cột.

Artemis rên rỉ. Ý nghĩ phải bò qua đồ tái chế của Mulch khiến cậu không sao chịu đựng được. Nhưng hình ảnh người cha là điều duy

nhất khiến cậu cố nhẫn nhịn.

Mulch bước vào bên trong thân cột:

- Đứng lùi lại.

Butler cử động mau lẹ, anh ta không hề có ý định để cho khí độc của chú lùn nén chặt lấy mình.

Mulch biến mất, chỉ còn lại phần thắt lưng thấp thoáng trong chiếc cột bằng chất titan. Một lúc sau, gã đã biến mất hoàn toàn. Ống dẫn nước bắt đầu rùng mình một cách lạ lùng kèm theo hàng loạt tiếng động. Những mảng đất sét va vào vách tường bằng kim loại kêu lên lách cách. Một luồng không khí ngưng kết cùng với những mảnh vụn cuốn thành hình trôn ốc tuôn ra từ cái lỗ. Artemis thở hổn hển:

- Thật ngạc nhiên. Mình có thể làm được gì khi phải đối mặt với mười gã giống ông ta chứ. Fort Knox chỉ còn là một kẻ chỉ biết trục lợi mà thôi.

- Đừng nghĩ về chuyện đó - Root cảnh cáo. Ông quay sang phía Butler - Chúng ta có những gì trong tay.

Người vệ sĩ rút ra một khẩu súng lục.

- Một khẩu súng ngắn hiệu Sig Sauer có mười hai viên đạn trong ổ. Nó đây. Tôi sẽ cầm khẩu súng vì là người duy nhất có thể giương nổi nó lên. Hai người có thể lượm lấy bất kỳ thứ gì trên đường đi.

- Thế còn tôi thì sao - Artemis hỏi, ngay cả cậu cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Butler nhìn thẳng vào mắt cậu chủ nhỏ:

- Tôi muốn cậu ở lại đây. Đây là một cuộc tấn công bằng vũ lực. Tất cả những điều cậu phải làm là bảo toàn tính mạng.

- Nhưng...

- Nhiệm vụ của tôi là phải bảo vệ cậu, Artemis ạ, và đây có thể là nơi an toàn nhất trên hành tinh này.

Artemis không tranh luận với Butler nữa. Thật ra, đó là sự thực. Nhưng đôi khi sự thực lại là gánh nặng.

- Tốt thôi, Butler. Tôi sẽ ở lại đây. Trừ khi...

Cặp mắt của Butler nheo lại:

- Chuyện gì nữa đây.

Artemis cười ranh mãnh:

- Trừ khi tôi có một sáng kiến.

Trung tâm Cảnh sát

Tại Trung tâm Cảnh sát, tình huống ngày càng trở nên tuyệt vọng. Đại uý Kelp đã kéo hết đám quân còn lại về phía sau Trung tâm. Những con yêu tinh dí nòng súng qua ô cửa, không có bác sĩ quân y nào còn chút phép thuật trong người. Kể từ thời điểm này, bất kỳ ai bị thương đều phải cắn răng mà chịu đau đớn.

Hội đồng túm tụm đằng sau bức tường do quân lính vây quanh. Ngoại trừ viên chỉ huy Vinyáya, tất cả mọi người có mặt ở đó đều

được yêu cầu cầm một khẩu súng điện tử để tự phòng vệ. Vinyáya đã quên không cầm lấy một khẩu.

Đám thợ kỹ thuật phải nép mình đằng sau những chiếc bàn và cố gắng thử mọi dãy số có trong Cuốn sách để giành lại phòng điều hành. Troulbe không nuôi nhiều hy vọng vào điều này. Nếu Foaly đã khoá một cánh cửa thì sẽ chẳng ai có thể mở được nó ra.

Vào thời điểm đó, phía trong căn phòng, tất cả những gì chàng Nhân mã có thể làm là thụi huỳnh huỳnh một cách giận dữ. Cudgeon thật tàn ác khi để Foaly chứng kiến trận chiến qua màn hình hiển thị.

Mọi chuyện đường như chẳng còn hy vọng gì nữa. Ngay cả khi Julius và Holly nhận được đoạn tin nhắn đó, giờ đây mọi chuyện đã quá muộn để có thể cứu vãn được tình thế. Đôi môi và cuống họng của Foaly khô rát. Mọi thứ đều ruồng bỏ, hắt hủi anh. Máy tính, trí thông minh và cả biệt tài châm biến mỉa mai của anh đều không giúp được gì. Tất cả mọi thứ đều tỏ ra vô dụng.

Bên dưới Phòng thí nghiệm Koboi

Có một thứ gì đó rơi vào đầu Butler.

- Cái quái gì vậy nhỉ - Butler rít lên có vẻ giận dữ lắm với Holly, người đi đằng sau anh ta.

- Đừng hỏi nữa - đại uý Short gào lên. Mặc dù cô đã đội chiếc mũ có gắn máy lọc nhưng mùi hôi vẫn bốc lên thật kinh khủng.

Chất thải trong chiếc cột đã tích trữ đến một thế kỷ nay bốc mùi ngùn ngụt, thứ mùi này vừa kinh khủng vừa độc hại khi thời gian trôi qua. Càng lúc càng tồi tệ. Chí ít thì Butler cũng lấy làm mừng rằng mình không phải ngốn thứ rác rưởi kinh tởm đó.

Root đi đầu, những tia sáng toả ra từ chiếc mũ của ông xuyên qua bóng tối. Chiếc cột nằm trên một góc 40^0 phía trên có nhiều rãnh trông rất cân đối để thực hiện chức năng cố kết lớp toàn thành một khối.

Mulch đã làm được một việc có ích là phá huỷ những thứ còn lại trong đường ống. Nhưng đồ tái chế phải được thông đến một nơi nào đó. Để tránh được những tảng rác đó, Mulch phải nhai cẩn thận kẻo mắc nghẹn.

Cả đội đột kích tìm mọi cách để chống chọi dù có nhiều trở ngại, họ cố gắng không nghĩ đến chuyện mình đang phải đối mặt với những gì. Vào lúc họ đuổi kịp gã lùn, Mạnh đang bịt chặt mũi, khuôn mặt co thắt lại vì đau đớn.

- Có chuyện gì xảy ra vậy, Mulch - Giọng Root bỗng trở nên quan tâm.

- Đi lên trước đi - Mulch rên rỉ - Lên đi.

Root trợn mắt, ông rít lên:

- Đi lên trước đi! Tất cả mọi người đi lên ngay!

Họ trườn vào khoảng không chật hẹp phía trước gã lùn. Một giây trôi qua. Mulch thở phào, rồi thải ra một luồng khí độc có thể thổi

căng một lều xiếc. Hắn ta day day quai hàm.

- Tốt hơn rồi - Mulch thở phào - Có quá nhiều khí ở trong đất. Giờ thì vui lòng quay luồng sáng ra khỏi mặt tôi. Anh biết tôi cảm thấy thế nào với ánh sáng rồi đấy.

Viên chỉ huy làm giúp Mulch, xoay tia hồng ngoại sang phía khác.

- Tốt rồi, giờ thì chúng ta đã ở đây, vấn đề là sẽ thoát ra như thế nào? Tao nhớ là mi không mang theo chiếc máy cắt kim cương thì phải.

Chú lùn cười toe toét:

- Đừng lo. Một tên kẻ cắp thông minh luôn chuẩn bị kỹ lưỡng cho mỗi chuyến đi của mình. Hãy nhìn vào đây - Mulch chỉ tay vào một mảng titan trông giống hệt với phần còn lại của ống nước - Lần trước, tôi đã vá nó lại. Mảng titan này chỉ là một mối hàn linh động thôi.

Root cũng phải bật cười:

- Mi quả là một tên kẻ cắp láu cá. Làm sao chúng tao lại có thể tóm cổ được mi nhỉ?

- Do các anh gặp may mắn thôi - gã lùn trả lời, thúc khuỷu tay vào một phần của chiếc ống. Một vòng tròn xuất hiện để lộ một cái hố đã có ở đây được một trăm năm nay - Chào mừng đã tới Phòng thí nghiệm Koboi.

Họ chui vào một hành lang được chiếu sáng bằng thứ ánh sáng mờ đục. Những chiếc xe đẩy bằng tay chất đầy đồ được xếp thành đống xung quanh những bức tường.

- Tôi biết nơi này - Root nhấn mạnh - Trước đây tôi đã đến đây khi nhận nhiệm vụ kiểm tra giấy phép sử dụng đối với những loại vũ khí đặc biệt. Nếu quan sát từ phòng máy thì chỗ chúng ta đang đứng là hành lang. Chúng ta đang nắm được một cơ may thực sự để có thể thâm nhập vào đó.

- Thế còn những khẩu đại bác đã mã hoá DNA thì sao - Butler băn khoăn hỏi.

- Là trò lừa bịp thôi - viên chỉ huy thú nhận - Nếu những khẩu đại bác phát hiện bất kỳ tín hiệu nào thì có nghĩa anh đã bỏ mạng rồi. Chúng được cài đặt chương trình để loại bỏ tất cả các sinh vật.

- Đúng là trò bịp bợm - vệ sĩ của Artemis đồng tình. Tôi cá với mọi người là những khẩu đại bác này không còn hoạt động. Trước tiên, nếu lũ yêu tinh đang bủa vây nơi này, bọn chúng sẽ khó xâm nhập được vào trung tâm qua lối cửa chính. Và thứ hai, nếu Foaly đang bị buộc tội vì nổi loạn, thì Koboi sẽ giả vờ như thể không còn vũ khí, một chiêu bài giống như LEP thôi.

- Đó là chiến lược sao - Butler hỏi.

- Không hẳn thế - Root thú nhận - Khi rẽ vào cái góc kia, hình ảnh của chúng ta sẽ hiện lên trên camera. Vì vậy hãy đi dọc hành lang càng nhanh càng tốt, và cố gắng túm lấy bất kỳ thứ gì xuất hiện trên

đường đi. Nếu có vũ khí thì nhớ tịch thu. Mulch, mi hãy ở lại đây và mở rộng đường ngầm, chúng ta cần phải thoát ra càng nhanh càng tốt. Nào, tất cả đã sẵn sàng chưa.

Holly chìa tay ra:

- Thưa quý ông, tôi sẵn sàng.

Chỉ huy Root và vệ sĩ Butler đặt tay lên tay Holly:

- Tôi cũng sẵn sàng.

Họ đi về phía hành lang. Trên thực tế, ba người anh hùng trong tay không hề có thứ vũ khí nào đang quyết tâm chống lại hai trăm con yêu tinh. Chuyện đó sắp xảy ra rồi.

Trong phòng riêng, Phòng thí nghiệm Koboi.

- Có kẻ đột nhập - Opal Koboi thét lên một cách vui mừng - Vào trong toà nhà.

Cudgeon lao tới màn hình thể lỏng có chức năng quan sát

- Tôi tin chắc đó chính là Julius.

- Thật đáng ngạc nhiên. Rõ ràng nhóm tiên phong của ngài đã thổi phồng sự việc lên, thưa Tướng quân Stupa.

Stupa trợn mắt giận dữ. Trung uý Nyle sẽ bị lột da trước mùa lá rụng. Cudgeon thì thầm bên tai Opal:

- Chúng ta có thể khởi động những khẩu đại bác DNA được chưa?

Opal lắc đầu:

- Không thể làm ngay được. Chúng đang được cài đặt chương trình để có thể loại bỏ đại bác DNA của bọn yêu tinh. Việc này phải tốn vài phút.

Cudgeon quay về phía bốn con yêu đầu sỏ:

- Các ông hãy bố trí một kíp phục kích ở phía sau và một đội khác ở sườn căn phòng này. Chúng ta có thể bẫy chúng ngay tại cửa ra vào. Chúng sẽ không có lối thoát.

Cudgeon sung sướng nhìn chằm chằm vào màn hình tinh thể lỏng:

- Sự việc tiến triển thậm chí còn tuyệt hơn cả kế hoạch. Nào, Julius, ông bạn cũ của tôi, giờ đến lượt ta làm cho ngươi bẽ mặt đây.

Artemis đang suy ngẫm. Đây là thời khắc có thể tập trung suy nghĩ. Cậu ngồi khoanh chân lên một hòn đá, mường tượng ra một loạt những kế hoạch khác nhau để giải cứu mà cả đoàn có thể vận dụng khi quay trở lại Bắc cực. Nếu bọn Mafia cố kết thúc vụ này trước khi Artemis có thể đến được Bắc cực, thì khi đó chỉ còn lại một giải pháp duy nhất có thể còn tác dụng. Đó là một kế hoạch liều lĩnh. Artemis cố gắng lục kỹ trong đầu. Hẳn là phải có một cách khác thứ.

Một âm thanh nghe như tiếng nhạc vọng ra từ chiếc cột bằng titan cắt đứt dòng suy nghĩ của Artemis. Âm thanh ấy nghe như tiếng sáo vậy. Có thể đó là khí độc của chú lùn, Artemis suy luận.

Cậu cần có một sáng kiến. Một sáng kiến giúp cậu thoát ra khỏi hoàn cảnh khó khăn mà cậu đang sa vào.

Tám phút sau, dòng suy nghĩ của Artemis lại bị đứt đoạn. Lần này

thì không phải là khí độc. Đó là tiếng khóc cầu xin giúp đỡ. Mulch đang gặp rắc rối, hắn đang rên lên vì đau đớn.

Artemis định nhờ Butler giải quyết chuyện này nhưng Butler không còn ở đó nữa. ông ta đã đi để đảm trách nhiệm vụ cứu vùng Những thành tố ngầm. Đó là ý nguyện của Butler.

Artemis chui vào trong chiếc cột. Chiếc cột tối om như khoảng không trong một chiếc ủng cũ vậy và có mùi hăng hăng gấp hai lần chiếc ủng bốc lên. Artemis cho rằng vật cậu cần đến nhất bây giờ là chiếc mũ của LEP. Cậu nhanh chóng tìm thấy một chiếc còn sót lại trong tàu, sau giây lát kiểm tra nó, cậu kích hoạt đèn lên.

- Mulch à, ông ở trên đó phải không.

Không có một động tĩnh nào. Đây có thể là một cái bẫy lắm chứ. Có thể Artemis Fowl sắp mắc vào mưu kế cổ xưa nhất mà sách vở vẫn hay nhắc tới? Chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra, cậu bé nghĩ vậy. Nhưng dẫu sao, Artemis cũng không thể bỏ lỡ thời cơ để cứu mạng của sinh vật bé nhỏ đầy râu ria đó. Từ khi ở Los Angeles, trái với những xét đoán khôn ngoan thường có, Artemis ngày càng cảm thấy gắn bó với chú lùn này. Artemis nhún vai. Chuyện này xảy ra ngày một thường xuyên hơn sau khi mẹ cậu hồi phục.

Artemis leo vào trong ống và bắt đầu chuyến đi tới vòm sáng ở phía trên. Mùi bốc lên từ trong lòng ống thật kinh khủng. Đôi giày của cậu đã hỏng, dù có nhiều thuốc tẩy đến mấy cũng không thể giặt sạch những vết bẩn bám trên chiếc áo nỉ ngắn của hãng St Barleby.

Khi Artemis leo tới nơi, cậu thấy Mulch đang quằn quại trên sàn, mặt méo xệch vì đau đớn.

- Có chuyện gì vậy - Artemis vừa hỏi vừa cởi chiếc mũ rồi quỳ xuống bên cạnh Mulch.

- Bụng tôi bị chướng lên - Mulch làu bàu, những giọt mồ hôi tuôn xối xả xuống bộ râu - Một thứ gì đó rất cứng. Nó không thể tan ra được.

- Tôi có thể làm gì được - Artemis hỏi, cảm thấy sợ khi nghe Mulch trả lời.

- Chiếc ủng bên trái. Cậu hãy cởi nó ra.

- Ủng à. ông vừa nhắc đến ủng đúng không?

- Đúng - gã lùn kêu to, chỗ đau làm cả người hắn ta tê cứng lại - Cởi ra đi!

Artemis không thể không thở phào nhẹ nhõm. Cậu đã lo lắng rất nhiều. Artemis kéo chân của chú lùn vào lòng rồi kéo chiếc ủng ra.

- Một đôi ủng đẹp - cậu bình luận. - Hiệu Rodeo Drive đấy - Mulch thở hổn hển - Kéo ngay đi, nếu chú em không ngại...

- Xin lỗi.

Chiếc ủng trượt ra để lộ miếng lót giầy có nhiều lỗ nhỏ to bằng ngón chân cái và nhiều vết mạng.

- Ở ngón chân út - Mulch nói, cặp mắt của anh ta dán chặt vào vết

thương.

- Ngón chân út làm sao?

- Hãy bẻ đốt xương đi, thật mạnh vào.

Hãy ấn vào đốt xương. Hắn sẽ có một phản ứng khác. Mọi phần của cơ thể đều có liên quan đến khu vực bàn chân. Có thể ví bàn chân như chiếc bàn phím của cơ thể, kỹ thuật này đã được vận dụng ở phương Đông nhiều thế kỷ nay.

- Tốt thôi. Nếu ông cứ khăng khăng muốn tôi làm vậy.

Artemis dùng ngón tay trỏ và ngón tay cái ôm lấy chân của chú lùn. Có thể đó chỉ là tưởng tượng nhưng dường như những sợi lông của Mulch rẽ sang hai bên để cậu có thể làm như Mulch bảo.

- Bóp đi - Mulch thở hổn hển - Tại sao cậu không bóp đi hả?

Artemis không thể bóp chân cho Mulch được vì cậu còn mải nhìn sang nòng súng laze đang dí sát vào trán cậu.

Trung uý Nyle lăm le khẩu súng trong tay, không thể tin vào vận may của mình. Một mình anh ta đã tóm gọn được hai kẻ lạ mặt, thêm vào đó còn phát hiện ra một nơi ẩn náu. Ai bảo những kẻ do dự trước cuộc chiến lại không nắm giữ lợi thế nào? Đối với anh ta thì điều này hoá ra lại là một cuộc cách mạng hiếm có. Anh ta sẽ trở thành đại tá trước khi thay da lần thứ ba ấy chứ.

- Đứng lên nào - anh ta vừa nói vừa thở hổn hển. Thậm chí thiết bị chuyển đổi tiếng cũng phát ra thứ âm thanh như tiếng của loài bò sát.

Artemis từ từ đứng dậy, nhấc theo chân của Mulch. Mông chú lùn rơi phịch xuống.

- Có chuyện gì xảy ra với hắn ta vậy - Nyle hỏi rồi nghiêng người để quan sát kỹ hơn.

- Ông ta ăn phải một thứ gì đó - Artemis trả lời rồi vặn khớp xương.

Tiếng nổ vang lên khiến con yêu tinh bay vọt lên, bắn về phía hành lang. Có những điều mà bạn không thể chứng kiến hàng ngày.

Mulch nhảy cẫng lên.

- Cảm ơn chú em. Thế mà tôi đã nghĩ là mình toi đến nơi rồi. Hắn là phải có một thứ gì đó cứng lắm, đá granitô hay kim cương chẳng hạn.

Artemis gật đầu. Cậu vẫn chưa muốn mở miệng nói.

- Những con yêu tinh này thật đần độn. Chú em có để ý đến vẻ mặt của con yêu tinh lúc nãy không?

Artemis lắc đầu, cậu vẫn chưa sẵn sàng lên tiếng.

- Cậu có muốn xem mặt hắn ta không.

Khiếu hài hước vụng về của Mulch khiến Artemis thoát khỏi sự choáng váng.

- Con yêu tinh đó. Tôi nghĩ không chỉ có mình hắn ta đâu.

Mulch phủi phủi mông:

- Không đâu. Toàn đội yêu tinh vừa mới đi qua mà. Hẳn là gã yêu tinh này đang cố lẩn tránh nhiệm vụ. Một con yêu tinh điển hình.

Artemis day day hai bên thái dương. Cậu phải làm một việc gì đó để giúp đỡ những người bạn của mình. Lạy Chúa, cậu chính là người có chỉ số IQ cao nhất ở châu Âu cơ mà.

- Mulch, tôi có một câu hỏi rất quan trọng cho ông đây.

- Tôi biết tôi mắc nợ cậu, vì cậu đã cứu mạng tôi.

Artemis ôm vai chú lùn:

- Tôi biết ông đã vào được Phòng thí nghiệm Koboi thế nào rồi. Nhưng ông không thể nào quay ra bằng lối đó, lửa có thể sẽ nướng cháy ông. Vậy ông đã thoát ra ngoài bằng cách nào?

Mulch cười toe toét:

- Đơn giản. Tôi kéo chuông báo động, sau đó vận bộ đồng phục của LEP vào rồi bước ra.

Artemis cáu kỉnh:

- Vô ích thôi. Phải có một lối khác chứ. Chắc chắn phải có.

Những khẩu đại bác đã mã hoá AND rõ ràng là không hoạt động. Root vừa bắt đầu cảm thấy lạc quan thì nghe thấy âm thanh rầm rập của những đôi ủng ngày một to.

- Khỉ thật. Nghe cứ ầm ầm. Hai người cứ đi đi. Tôi sẽ cố gắng cầm chân chúng càng lâu càng tốt.

- Không, thưa chỉ huy - Butler phản đối - Chúng ta chỉ có một khẩu súng, mà tôi lại có thể sử dụng nó tốt hơn anh. Tôi sẽ dẫn chúng đi lòng vòng. Hãy cố gắng mở cánh cửa chính.

Holly há miệng định tranh luận vài câu. Nhưng ai có thể tranh luận với một người đàn ông về chuyện đó cơ thứ.

- Thôi được. Chúc may mắn. Nếu anh có bị thương, hãy cứ nằm yên cho đến khi anh tỉnh lại. Trong vòng bốn phút, nhớ nhé.

Butler gật đầu:

- Tôi sẽ ghi nhớ.

- À Bulter này.

- Có tôi, chuyện gì vậy, thưa đại uý?

- Chuyện hiểu nhầm nho nhỏ năm ngoái ấy là. Khi anh và Artemis bắt cóc tôi.

Butler nhìn chằm chằm lên trần nhà. Anh ta định cúi nhìn đôi giầy của mình, nhưng Holly đã chặn ngang.

- A, chuyện ấy. Tôi đang định nói rằng...

- Hãy quên nó đi nhé. Sau tất cả những gì đã xảy ra, không ai nợ nần ai nữa.

- Holly, đi thôi nào - Root ra lệnh - Butler, đừng để chúng lại gần cậu.

Bulter nắm chặt tay vào báng súng. Trông anh ta giống hệt một chú gấu đang lăm le khẩu súng vậy.

- Tốt hơn là đừng đến gần. Vì lợi ích của chính chúng.

Artemis leo lên trên một chiếc xe đẩy, gõ gõ tay vào một trong số những ống dẫn chạy dọc theo hành lang.

- Có vẻ như ống dẫn này chạy dọc theo toàn bộ trần nhà. Chúng là gì vậy nhỉ, hệ thống thông gió sao?

Mulch khịt khịt mũi:

- Giá mà như vậy. Đó là đường dẫn thạch anh lục cho những khẩu đại bác DNA.

- Vậy tại sao anh không đột nhập vào đây theo lối này?

- Ồ cũng hơi rắc rối một chút, bởi mỗi giọt thạch anh lục đều tích trữ điện đủ để quay chín cả một con quỷ.

Artemis ấn lòng bàn tay lên miếng kim loại:

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như những khẩu đại bác không hoạt động được.

- Một khi đại bác không hoạt động thì thạch anh lục cũng chỉ là một loại chất thải phóng xạ mà thôi.

- Phóng xạ?

Mulch vuốt vuốt bộ râu dáng vẻ trầm ngâm:

- Thực ra, Julius cũng cho rằng những khẩu đại bác đang tạm thời bị khoá lại.

- Chuyện này có chắc không?

- Chúng ta có thể mở cái ống bị đóng lại này - Mulch lướt ngón tay dọc theo mặt cong - A, xem này. Có một lỗ khoá cực nhỏ để phục vụ cho những khẩu đại bác đây Thậm chí thạch anh lục cũng cần phải nạp điện. - Mulch chỉ vào một lỗ nhỏ xíu trên mặt kim loại. Có thể nó chỉ bằng hạt bụi - Bây giờ hãy quan sát xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Chú lùn lấy một sợi râu nhét vào trong cái lỗ nhỏ tí xíu ấy. Khi đầu sợi râu thò ra, Mulch ngắt phần thân râu ở ngoài. Sợi râu mất sức sống ngay sau khi bị Mulch giật ra, trở nên cứng đờ và vẫn giữ nguyên hình dạng ổ khoá bên trong.

Mulch nín thở, vặn chiếc chìa khoá thay thế đó. Nắp ống từ từ mở.

- Đó chính là tài năng, cậu bé ạ.

Phía bên trong ống, chất thạch màu da cam nhẹ nhàng nở ra, co lại theo nhịp đập. Những dải sáng lấp lánh thỉnh thoảng lại ánh lên. Thạch anh lục đặc đến mức không hề trào ra khỏi miệng ống mà dính kết lại theo hình trụ của nó.

Mulch liếc mắt nhìn chất lỏng đặc quánh lại đang trào lên:

- Chúng đã bị khử hoạt tính, nếu chất này vẫn còn hoạt tính, thì giờ này khuôn mặt của chúng ta đã rám lại.

- Thế còn những dải sáng lấp lánh kia thì sao.

- Chúng là phần điện tích còn sót lại, có thể khiến cậu ngứa ran lên một lúc, nhưng không gây nguy hiểm.

Artemis gật đầu:

- Đúng vậy - cậu trả lời rồi đội chiếc mũ lên đầu.

Mulch tái nhợt đi.

- Cậu không sao đấy chứ, Nhóc Bùn? Cậu nghĩ xem điều gì sẽ xảy ra nếu những khẩu đại bác này hoạt động trở lại?

- Tôi đang cố không nghĩ đến chuyện này.

- Điều đó có thể xảy ra ngay bây giờ - Chú lùn lắc đầu có vẻ rất hoang mang - OK. Cậu hãy đi 30 mét nữa, nhớ là không khí của chiếc mũ chỉ duy trì được trong mười phút. Lúc nào cũng phải đóng những chiếc máy lọc lại Không khí có thể khó chịu một thút, nhưng vẫn còn dễ thở hơn khi phải ngửi thạch anh lục. Còn đây, cầm lấy cái này - Mulch giật lấy sợi tóc đã cứng đờ ra khỏi lỗ khoá

- Cái này để làm gì vậy?

- Tôi cho rằng vào phút chót, cậu sẽ muốn thoát ra tại chỗ này một lần nữa. Hay cậu không nghĩ đến chuyện đó.

Artemis nuốt khan. Cậu chưa nghĩ đến chuyện đó. Quả là cần điều gì đó hơn là ra vẻ anh hùng một cách mù quáng.

Đút nó vào nhẹ tay thôi. Hãy nhớ nó là một cọng tóc chứ không phải là một sợi kim loại.

- Nhẹ tay khi đút nó. Tôi hiểu rồi.

Mà cậu đừng bật đèn trên chiếc mũ lên nhé. Chất halogen có thể kích hoạt thạch anh đấy.

Artemis cảm thấy đầu óc mình bắt đầu quay cuồng.

- Và cậu cũng phải đảm bảo rằng cậu phải tẩy rửa ngay khi có thể. Những chiếc hộp đựng chất giống phóng xạ có màu xanh. Chúng có ở khắp mọi nơi trong thiết bị này.

- Những chiếc hộp nhỏ màu xanh. Còn gì nữa không, thưa ngài Diggums?

- Ồ còn có một vài con rắn bằng chất thạch anh lục...

Artemis gần như khuỷu xuống:

- Ông đang nói nghiêm túc đấy chứ.

- Không - Mulch thú nhận - Tôi đùa đấy mà. Vào lúc này, khoảng cách bước đi của cậu khoảng nửa mét. Vậy cậu hãy đếm sáu mươi lần sải chân và thoát ra khỏi chỗ đó.

- Sải bước của tôi chưa đến nửa mét đâu. Có lẽ sáu ba sải thì phù hợp với tôi hơn - Artemis để sợi râu của chú lùn vào trong chiếc túi ở ngực.

Mulch nhún vai:

- Dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, cậu bé. Nó chính là bùa hộ mệnh cho cậu. Giờ thì cậu hãy vào đó đi.

Chú lùn chắp tay lại và Artemis bước vào trong chiếc bàn đạp. Cậu đã nghĩ đến chuyện thay đổi ý định khi Diggums nhấc cậu vào bên trong ống. Thứ chất đặc quánh hút lấy cậu rồi nhanh chóng bủa vây lấy người cậu trong giây lát.

Chất thạch anh lục cuộn xung quanh người cậu giống như những

quả bong bóng không khí nổ bôm bốp rồi bám chặt vào quần áo của cậu. Một dải sáng lấp lánh còn sót lại thấm vào chân khiến cậu nhói đau khắp người. Hơi ngứa một chút là thế sao?

Artemis liếc nhìn ra từ sau thứ chất đặc quánh màu da cam. Mulch vẫn đang ở đó và giơ ngón tay cái lên. Hắn ta cười toe toét như một người điên vậy. Artemis quyết định nếu cậu vượt qua được chuyện này, thì cậu sẽ trả lương cho chú lùn. Cậu bắt đầu mò mẫm bước đi. Một bước, hai bước...

Sáu mươi ba sải bước dường như là một quãng đường quá xa...

Butler nâng cao khẩu súng. Tiếng bước chân dội lại làm rung cả những bức tường bằng kim loại. Những cái bóng trải dài quanh góc, hiện lên trước chủ nhân của chúng. Butler nheo mắt ngắm bắn.

Một cái đầu xuất hiện. Trông giống hệt đầu của một con ếch. Tên này đảo mắt qua, đảo mắt lại. Butler kéo cò súng. Viên đạn xuyên một lỗ to bằng quả dưa trên bức tường ngay trên đầu con yêu tinh. Tên yêu tinh nhanh chóng thụt đầu xuống. Tất nhiên là Butler đã bắn trượt, sợ hết hồn cũng còn hơn là chết. Nhưng điều đó sẽ không tái diễn. Mười hai viên đạn rất quý giá.

Những con yêu tinh trở nên can đảm hơn, chúng ùa ra. Cuối cùng, Butler cùng buộc phải bắn thêm một phát nữa.

Butler quyết định đã đến lúc phải tiếp cận mục tiêu. Bulter nhỏm lên khỏi chỗ nấp, di chuyển nhẹ nhàng hơn cả một con báo rồi chạy vụt xuống hành lang hướng về phía kẻ thù.

Chỉ có hai người trên hành tinh này giỏi nghệ thuật chiến đấu hơn Butler mà anh ta lại có họ với một trong hai người đó. Người còn lại sống ở một hòn đảo ở phía Nam biển Đông, suốt ngày trầm ngâm mặc tưởng và nện đòn vào những cây cọ. Thực sự bạn sẽ cảm thấy hơi thương cảm cho những con yêu tinh vì chúng đã gặp đối thủ nặng ký.

Bọn B'wa Kell cho hai tên lính canh tại cửa biệt phòng. Cả hai tên này đều được trang bị vũ khí rất kỹ lưỡng và đều béo mập như những tấm ván cụt. Mặc dù được cảnh báo nhiều lần nhưng cả hai vẫn ngủ thiếp đi trong chiếc mũ bảo vệ cho đến khi những con yêu khác bao vây xung quanh góc của toà nhà.

- Nhìn kìa - một tên lẩm bẩm - Những con yêu tinh.

- Cái gì hả? Tên kia hỏi, còn đần hơn yêu tinh thứ hai.

- Không có gì - tên lính canh thứ nhất nói - LEP chẳng có lấy một khẩu súng trong tay.

Tên lính canh thứ hai đảo mắt:

- Nhưng bọn này làm người ta tức muốn chết.

Đúng lúc đó chiếc ủng của Holly đạp vào ngực tên lính canh thứ hai, đẩy nó bắn sát vào tường.

- Này - tên thứ nhất phàn nàn rồi giơ súng lên - Thế là không công bằng.

Root không bận tâm đến những cú tấn công như thế, thay vào đó, ông đề mắt đến tên lính canh ở cánh cửa làm bằng titan.

- Ở đó đấy - Holly thở hổn hển - Chỉ có hai tên nên cũng không khó khăn lắm.

Lời nhận xét đó của Holly thật hấp tấp và vội vã vì đúng lúc đó, hai trăm con yêu tinh được trang bị vũ khí đầy đủ chạy ầm ầm tới khu vực hành lang.

- Cũng không khó khăn gì thật - Root nhại lại lời nhận xét của Holly, nắm chặt hai tay.

Artemis không thể tập trung được. Dường như bây giờ có nhiều tia sáng lấp lánh hơn. Mỗi khi tia sáng thấm vào người, sự tập trung của cậu bé lại bị đứt quãng. Artemis đã đếm sai lần thứ hai. Bây giờ là 54 hoặc 56 gì đó. Sự khác biệt này giống như sự sống và cái chết vậy.

Artemis rà soát phía trước, chìa một tay ra và sau đó nốt cả tay kia, cậu đang bơi trong cả biển chứa thứ chất đặc quánh ấy. Tất cả mọi thứ đều có màu da cam. Điều khẳng định duy nhất cậu có chút tiến bộ là khi đầu gối cậu thúc vào hốc tường, nơi chất thạch anh lục chuyển vào những khẩu đại bác.

Artemis thụi tay lần cuối xuyên qua thứ chất đặc quánh buộc phải hít vào hai lá phổi thứ không khí rất khó ngửi, sáu ba sải rồi. Ngay sau đó, hệ thống lọc không khí của chiếc mũ không còn tác dụng và cậu sẽ phải thở bằng khí cacbonic.

Cậu lướt đầu ngón tay lên đường cong của ống dẫn để tìm kiếm lỗ khoá. Một lần nữa, đôi mắt cũng chẳng giúp được gì. Thậm chí cậu không thể bật đèn gắn trên chiếc mũ lên vì sợ làm như vậy sẽ đốt nóng dòng thạch anh lục.

Chẳng thấy gì cả. Chẳng có chỗ lõm nào. Cậu sắp bỏ mạng một mình ở nơi này. Cậu sẽ không bao giờ hiểu được tường tận vụ việc. Artemis cảm thấy đầu óc mình quay cuồng trong đường ngầm tối om này. Tập trung nào, cậu tự nhủ. Tập trung nào. Một đốm sáng xuất hiện. Nó có hình một ngôi sao màu bạc vào lúc mặt trời lặn. Đốm sáng cuộn tròn lười biếng dọc theo đường ống, chiếu sáng mỗi phần nó đi qua.

Đó rồi! Một chiếc lỗ. Chắc chắn là một chiếc lỗ. Đốm sáng chiếu qua một lúc thì chiếc lỗ xuất hiện. Giống như một vận động viên bơi lội đã say mềm, Artemis chới với đút tay vào chiếc túi ở ngực rồi lôi ra cọng râu của chú lùn. Nó có tác dụng không? Cậu tin là có. Sáu mươi phần trăm chắc chắn là đủ rồi.

Artemis vặn. Nắp ống từ từ mở ra. Cậu tưởng tượng ra nụ cười toe toét hiện trên khuôn mặt của Mulch và cả câu nói của chú lùn nữa. Đó chính là tài năng, ôi cậu bé của tôi.

Rất có thể kẻ thù của cậu trong thế giới ngầm đang đứng đợi bên ngoài. và chĩa súng vào đầu cậu. Vào thời điểm này, Artemis không

quan tâm nhiều đến điều ấy. Cậu không thể chịu đựng được thêm dù là sự thiếu ôxy hay một cú va chạm khiến cả cơ thể cậu run lên vì nhức nhối. Artemis đẩy chiếc mũ qua bề mặt thạch anh. Cậu lật nhẹ tấm mạng che mặt để tận hưởng cái cảm giác dễ chịu đến tận cuống họng. Thật may mắn cho Artemis vì chủ nhân của toà nhà này đang chăm chú nhìn vào màn hình quan sát, chứng kiến cảnh các bạn cậu đang chiến đấu để bảo vệ cuộc sống. Họ không được may mắn như cậu.

Bọn chúng đông quá, Butler nghĩ khi anh lăn tới góc của toà nhà và trông thấy toàn bộ đội quân của B'wa Kell đang thay ắc quy vào súng.

Bọn yêu tinh bắt đầu suy đoán lung tung khi nhìn thấy Butler: Ôi, Chúa ơi, đây chắc là một con quỷ nhưng có mặc quần áo. Ôi, tại sao mình không nghe lời mẹ mà ở trong cái trò nguy hiểm này nhỉ?

Butler ở ngay phía trên đầu chúng. Anh nhảy xuống đất giống như cả tấn gạch đổ vậy. Ba con yêu tinh cứng đơ người trước khi chúng nhận ra rằng mình đang bị tấn công. Một con tự bắn trúng chân mình, những con khác lăn đùng ra vờ bất tỉnh.

Artemis chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này hiện lên trên màn hình thạch anh trong phòng điều hành cùng với sự hiện diện của tất cả những thành viên của biệt phòng. Những gì đang diễn ra trên màn hình chỉ là một trò tiêu khiển đối với những thành viên này. Bọn tướng chỉ huy lũ yêu tinh lúc thì tủm tỉm cười, lúc thì cau mày nhăn mặt khi Butler khử dần những tên lính của chúng. Đối với chúng, tất cả những gì đang xảy ra chỉ là thứ vụn vặt, không quan trọng. Có hàng trăm con yêu tinh bảo vệ toà nhà nhưng không có cách nào để vào được căn phòng này.

Artemis dành ra vài giây để quyết định nên làm gì tiếp theo. Nhiều giây đã trôi qua mà cậu vẫn không biết làm thế nào để ứng dụng những kỹ thuật này. Cậu xem xét tỉ mỉ những bức tường bên dưới để tìm kiếm một thứ gì đó hữu ích. Bất kể thứ đó là gì.

Kia rồi. Có một thứ gì đó hiện trên một màn hình nhỏ, nằm cách xa bảng điều khiển chính. Đó là Foaly, anh ta bị nhốt trong phòng điều khiển. Chàng Nhân mã sẽ có một kế hoạch. Chắc chắn anh ta đã có đủ thời gian để lên được kế hoạch đó. Artemis nhận ra rằng nếu cậu chui lên từ ống dẫn, cậu sẽ nhanh chóng trở thành mục tiêu của bọn chúng. Chúng sẽ giết chết cậu mà không hề do dự.

Artemis lê mình vào trong đường ống, cậu ngã xuống đất. Bộ quần áo đang mặc ướt sũng khiến cậu không để tiến nhanh đến bên máy chủ. Bọn chúng ngồi quay lưng lại phía Artemis nên cậu có thể liếc mắt nhìn, nhưng không biết có bao nhiêu đứa.

Có một chiếc micro giống hình lưỡi gà phía dưới hình ảnh của Foaly. Artemis ấn nút.

- Foaly - Giọng Artemis the thé, những mảnh vụn của thứ chất

đặc quánh rơi lả tả lên bảng điều khiển - Anh có nghe thấy tôi nói không.

Nhân mã trả lời ngay lập tức:

- Fowl phải không? Chuyện gì xảy ra với cậu vậy?

- Chỉ cần năm giây thôi, Foaly. Tôi cần một sáng kiến, không thì tất cả chúng ta phải bỏ mạng tại đây.

Foaly gật đầu một cách cục cằn.

- Tôi có sẵn đây. Cậu hãy bật nút để tôi xuất hiện trên tất cả màn hình.

- Cái gì? Bằng cách nào cơ chứ.

- Hãy ấn vào nút họp hội nghị. Nút màu vàng, đó là một hình tròn với những đường thẳng bắn ra trông như mặt trời.

- Cậu thấy chưa.

Artemis đã nhìn thấy chiếc nút. Cậu ấn vào đó. Ngay sau đó, một thứ gì đè lên cậu. Artemis thấy rất đau.

Tướng Scalene là người đầu tiên trông thấy một sinh vật lổm ngổm trong ống dẫn thạch anh lục. Đó là thứ gì vậy. Một con yêu tinh - Không, không. Ôi lạy Chúa, đó là một con người.

- Nhìn kìa - Lão ta huyên thuyên - Một Người Bùn.

Những con yêu tinh khác vẫn đang dán mắt vào cảnh tượng diễn ra trên màn hình nên chẳng để ý gì đến lời Scalene.

Nhưng Cudgeon thì không giống họ. Một con người bằng xương bằng thịt đang hiện hữu trong căn phòng này. Làm sao chuyện này có thể diễn ra. Cudgeon túm lấy vai Scalene:

- Giết nó đi!

Giờ đây, tất cả tướng tá trong căn phòng này đều nghe thấy lời đe doạ ấy. Chuyện thanh toán cần phải tiến hành nhưng không gây nguy hiểm cho bản thân chúng. Chúng sẽ tiến hành theo cách cổ điển: sử dụng móng vuốt và những quả cầu lửa.

Artemis vấp chân vào một trong số những bảng điều khiển và lũ yêu tinh bủa vây lấy cậu, những chiếc lưỡi thè ra thụt vào. Stupa lượn lờ xung quanh Artemis. Từng tên tướng một dùng phép thuật để gọi ra một quả cầu lửa từ những ngón tay của mình. Nhưng rồi có một điều gì đó khiến bọn chúng quên béng mất Người Bùn bị thương đó. Khuôn mặt Cudgeon xuất hiện trên tất cả các màn hình. Và ban lãnh đạo B'wa Kell không thích những lời lẽ như thế:

...Chỉ khi nào mọi việc rơi vào tình thế tuyệt vọng nhất, tao sẽ chỉ thị cho Opal Koboi trả lại quyền kiểm soát vũ khí cho LEP. Dù không muốn thì B'wa Kell cũng sẽ bị giao nộp, và mày sẽ bị kết án vì đã nhúng tay vào toàn bộ vụ này, với điều kiện mày vẫn còn giữ được xác cho đến thời điểm đó. đây chính là điều tao đang nghi ngờ...

Stupa quay chao đảo trước gã đồng minh của mình.

- Cudgeon! Chuyện này có nghĩa là sao?

Những tên tướng kia tiến về phía trước miệng rít lên và phun

nước miếng phì phì.

- Đồ phản bội, Cudgeon! Đồ phản bội!

Cudgeon không quá bận tâm đến những lời nói đó:

- Đúng vậy - hắn ta thừa nhận - Một kẻ phản bội.

Cudgeon phải mất một lúc mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đó chính là Foaly. Hắn là Foaly đã ghi lại toàn bộ cuộc nói chuyện giữa bọn họ. Thật phiền phức. Đã đến lúc Cudgeon cần trừ khử con Nhân mã này, Foaly là một kẻ ranh mãnh.

Cudgeon nhanh chóng băng tới chỗ bảng điều khiển chính rồi tắt hệ thống truyền phát. Hắn làm như vậy để Opal Koboi không nghe thấy phần còn lại của cuộc nói chuyện trước đó giữa hắn và Foaly, đặc biệt là đoạn có liên quan đến tai nạn bi thảm mà Cudgeon dự định sẽ dành riêng cho cô ta. Sự thực hắn sẽ phải cắt bỏ đi một vài đoạn trong cuộc nói chuyện đó, cho đến khi không còn đoạn bất lợi nào cho hắn ta. Mọi chuyện đều suôn sẻ.

- Đúng vậy - Cudgeon thú nhận - Đồ phản bội. Ngay sau đó hắn ta ra lệnh - Máy tính, hãy kích hoạt hệ thống đại bác mã hoá DNA B Alpha alpha hai hai.

Ngồi trong chiếc ghế xoay, Opal quay cuồng trong niềm vui sướng tột độ, những ngón tay nhỏ bé của cô ta vỗ vỗ vào nhau trong niềm hân hoan. Britva quá xấu xa, nhưng hắn còn nuôi những ý đồ qu...á đen tối.

Ở mọi nơi trong Phòng thí nghiệm Koboi, những khẩu đại bác DNA tự động ngóc nòng trên bệ đỡ và khởi động hệ thống tự động chẩn đoán nhanh. Loại trừ một khe cổng nhỏ trong căn phòng, mọi thứ vẫn không có gì thay đổi. Vì vậy, chúng không hề gặp một trở ngại nào, hệ thống đại bác tự động cài những thông số cho chương trình cùng với mục tiêu nhằm vào DNA của bọn yêu tinh ở tốc độ mỗi giây bắn đi mười phát.

Đối với Koboi, mọi chuyện diễn ra đều mau lẹ và hiệu quả. Trong vòng chưa đầy năm phút, những khẩu đại bác đã ngóc hết nòng lên bệ đỡ. Nhiệm vụ đã đạt được: hai trăm con yêu tinh nằm bất tỉnh nhân sự một cách dễ dàng.

- Phù, phù - Holly bước qua bọn yêu tinh đang ngáy lên từng hồi - Tiến lại gần hơn đi.

- Hãy nói cho tôi biết về chuyện này - Root đồng tình.

Cudgeon đảo mắt qua Stupa đang say sưa trong giấc ngủ.

- Mày thấy chưa, mày có làm được trò trống gì đâu Artemis - Cudgeon nhạo báng rồi lôi xềnh xệch cậu bé theo.

- Lũ bạn của mày đang ở bên ngoài. Trong khi mày lại ở trong này. Lũ yêu tinh thì bất tỉnh và sẽ bị tẩy não bằng những chất hoá học có hoạt tính đặc biệt. Mọi chuyện giống y như kế hoạch của tao - Hắn mỉm cười với Opal khi cô ta hiện trên màn hình phía trước mặt

họ - Giống hệt như kế hoạch của chúng ta.

Opal đáp lại nụ cười.

Trước đây, Artemis có thể buộc phải bỏ qua những lời nhận xét đầy ác ý như thế. Trong giây phút này, khả năng phải bỏ mạng đang choán ngợp mọi suy nghĩ của cậu.

- Giờ tao chỉ cần cài lại chương trình để những khẩu đại bác tự động nã vào lũ bạn yêu quý của mày, sau đó sẽ ấn nút và rồi cả thế giới này sẽ thuộc về tao. Không kẻ nào có thể đột nhập vào đây để nhúng mũi vào công chuyện của tao.

Tất nhiên, bạn không bao giờ nên nói ra những lời kiêu ngạo và quá tự tin như thế, nhất là khi bạn đang là một tên tội phạm. Những câu nói như thế chỉ đem lại cho bạn phiền toái mà thôi.

Butler nhanh chóng lao xuống hành lang, đuổi kịp theo hai người bạn đang ở bên ngoài phòng điều hành. Anh đã chứng kiến tình cảnh nan giải của Artemis qua tấm kính của cửa chính. Mặc dù đã nỗ lực rất nhiều nhưng cậu chủ nhỏ Artemis vẫn lâm vào một tình huống có thể thiệt mạng. Đã là vệ sĩ thì buộc phải thực hiện nhiệm vụ của mình ngay cả khi anh ta rơi vào tình huống nguy hiểm.

Butler cảm thấy máu đang trào lên trong cơ thể mình. Cánh cửa kia là vật cản đang chia tách Butler khỏi Artemis. Đó là một cánh cửa nhỏ xíu có khả năng chống trả lại những con yêu được trang bị súng. Butler lùi về phía sau vài bước.

Holly biết Butler đang nghĩ gì.

- Đừng bận tâm đến cánh cửa ấy. Nó đã được gia cố rồi.

Vệ sĩ của Artemis không trả lời. Anh không thể. Thực sự Butler đang ngập chìm trong những lớp sóng adrenalin và sức mạnh vũ bão.

Sau một tiếng hét, Butler tấn công vào mục tiêu, anh dồn toàn bộ sức mạnh lên một điểm hình tam giác trên vai mình. Đó là một đòn có thể đốn ngã một chú hà mã có vóc dáng trung bình. Trên thực tế, cánh cửa được thiết kế với chức năng phân tán thạch anh và kháng cự lại bất kỳ cú tấn công nào, nhưng chắc chắn nó không hề được thiết kế để chống lại sự tấn công từ phía Butler. Cánh cửa bằng kim loại từ từ sụp đổ giống như một lá chiếc vậy.

Theo đà, Butler bật vào giữa biệt phòng có mái được lợp bằng cao su. Holly và Root chạy theo sau, họ chỉ dừng lại để giật lấy những khẩu lazer từ lũ yêu anh đang nằm bất tỉnh.

Cudgeon di chuyển rất nhanh, hắn ta kéo xềnh xệch Artemis theo.

- Không được cử động. Nếu không tao sẽ giết chết thằng nhãi Bùn này.

Butler tiếp tục men theo phía bên phải. Suy nghĩ duy nhất trong đầu Butler là phải kiểm soát bằng được gã Cudgeon này. Giờ đây, đó là mục đích độc nhất của Butler. Butler lao về phía trước, sải rộng đôi tay.

Holly chìm trong tuyệt vọng, cô cố bám chắc lấy thắt lưng của

Butler. Butler kéo lê Holly như chiếc xe chở cô dâu kéo theo sau một dây dài toàn hộp là hộp.

- Butler, dừng ngay lại - Holly thét lên.

Butler không đếm xỉa gì đến những gì Holly vừa nói.

Holly bám chắc vào Butler, gót chân ghì lấy nền nhà.

- Dừng ngay lại - lần này cô nhắc đi nhắc lại câu thần chú để thôi miên. Dường như Butler đã hồi tỉnh, anh buông Holly ra.

- Đúng rồi - Cudgeon nói - Nghe này, đại uý Short. Chắc chắn chúng ta có thể giải quyết một vài khúc mắc ở bên ngoài.

- Không mặc cả, Britva - Root dứt khoát - Mọi chuyện đã qua, hãy đặt cậu bé xuống.

Cudgeon vênh mặt tỏ rõ vẻ thách thức:

- Tao sẽ đặt thằng bé xuống.

Tình huống này chính là cơn ác mộng tồi tệ nhất của Butler. Trách nhiệm của anh đang nằm trong tay của một kẻ mắc bệnh tâm thần, hắn chẳng còn gì để mất cả Nhưng Butler lại chẳng có thể làm được điều gì để ngăn cản con bệnh ấy.

Chuông điện thoại reo vang.

- Đó là điện thoại của tôi - Artemis thốt ra một cách tự nhiên.

Lại thêm một hồi chuông nữa. Chính xác đó là điện thoại của Artemis. Những điều kỳ diệu đang diễn ra rất có hiệu quả khi ta cân nhắc những sự kiện đã qua. Artemis mở nắp điện thoại.

- Vâng, là ai vậy.

Đó chính là một trong những thời khắc như đông đặc lại không ai biết phải mong chờ điều gì. Artemis quăng chiếc điện thoại cầm tay về phía Opal Koboi:

- Cuộc gọi cho cô đấy.

Con yêu tinh cúi thấp người, chộp lấy chiếc điện thoại di động nhỏ tí xíu.

Cudgeon thở mạnh khiến ngực căng phồng. Cơ thể của hắn ta biết trước chuyện gì đang xảy ra ngay cả khi đầu hắn vẫn chưa nhận thức được.

Opal áp chiếc điện thoại vào một bên tai nhọn hoắt.

- Thực vậy sao, Foaly - giọng của Cudgeon vang lên trong điện thoại -... *Mày có nghĩ sau tất cả vụ này tao sẽ chịu chia sẻ quyền lực sao? Ô không, không bao giờ. Khi cuộc chơi đã qua, quý cô Koboi sẽ gặp một tai nạn bi thảm. À không, có lẽ là một vài tai nạn bi thảm thì đúng hơn...*

Sắc mặt Opal trở nên trắng nhợt:

- Mày! - Cô ta thét lên. - Đó chỉ là trò lừa bịp - Cudgeon ngụy biện - Bọn chúng đang cố ly gián chúng ta.

Nhưng ánh mắt của hắn lại mách bảo đó là sự thực. Những con yêu tinh là những sinh vật rất nóng nảy, mặc dù kích thước thật nhỏ bé. Chúng phải kìm nén quá nhiều nên sau đó chúng sẽ nổ tung. Đối

với Opal, giờ là thời khắc ấy. Opal điều chỉnh cần gạt.

Cudgeon không hề do dự. Hắn ném hai trái mìn vào chiếc ghế nhưng đệm dày đã bảo vệ chủ nhân chiếc ghế. Opal lao thẳng vào người đồng mưu trước đây của mình, Khi Cudgeon giơ đôi tay để bảo vệ chính mình, Artemis thừa cơ trượt xuống sàn nhà. Britva không gặp may. Hắn ta bị mắc kẹt ở chấn song bảo vệ của hệ thống điều khiển, con yêu tinh có họ với mèo rừng lao vào hắn ta. Chúng vật lộn điên đảo trong căn phòng, bắn người vào các bức tường trước khi lao tọt vào ống dẫn thạch anh lục đã mở sẵn trong nòng đại bác.

Thật không may cho Cudgeon, giờ này thạch anh lục đang hoạt động. Hắn ta cố cử động. Nhưng trớ trêu thay, hắn không gặp may vì một triệu tia phóng xạ đã nướng cháy hắn ta.

Trong khi đó, Koboi lại rất may mắn. Cô ta bị đánh văng khỏi chiếc ghế xoay và nằm rên rỉ trên những viên ngói bằng cao su.

Butler dạt vội ra trước khi Cudgeon rơi xuống đất. Butler xoa nhẹ khắp người Artemis để kiểm tra xem cậu bé có bị thương không. Có hai vết xước nhưng chỉ là ngoài da thôi, không có vết thương nào.

Holly kiểm tra tình trạng của Opal Koboi.

- Cô ta bất tỉnh rồi, đúng không - Viên trung tá chỉ huy hỏi.

Mi mắt Opal mấp máy. Holly đóng chúng lại bằng một cú đấm nhanh như cắt vào giữa trán Opal.

- Không đâu - cô nói như thể mình vô tội vậy - Bất tỉnh rồi.

Root liếc mắt nhìn Cudgeon và hiểu ra rằng không cần tốn công kiểm tra tình trạng của Cudgeon làm gì. Có thể hắn ta sẽ cảm thấy khá hơn khi phải dành vài trăm năm "bóc lịch" ở Đỉnh Howler.

Artemis để ý thấy có tiếng động gần cánh cửa. Đó là Mulch. Gã cười toe cười toét rồi vẫy tay chào mọi người, phòng khi Julius quên béng mất lời hứa của mình là sẽ phóng thích gã trước khi theo lệnh Hội đồng. Chú lùn chỉ tay vào chiếc hộp nhỏ xinh xắn màu xanh treo trên chiếc móc gắn trên tường rồi biến mất.

- Butler - Artemis cố hết sức gào lên thật to - Ai đó có thể xối nước cho tôi. Và rồi chúng ta có thể đến Murmansk được chứ?

Butler ngơ ngác: - Xối á. Xối cái gì?

Holly tháo chiếc hộp nhỏ chứa bọt chống phóng xạ đang lủng lẳng trên tường, gẩy nhẹ chốt an toàn.

- Hãy để tôi. Tôi sẽ rất vui lòng được giúp đỡ cậu.

Holly chĩa cái vòi phun bọt đang bốc mùi thật kinh tởm vào Artemis. Trong giây lát, Artemis trông giống hệt một cậu bé tuyết đang tan ra vậy. Holly cười rũ rượi. Có ai đó từng nói rằng chẳng có một đối tượng nào được hưởng đặc quyền đặc lợi một khi thực thi Pháp luật, phải không nhỉ ?

Phòng điều hành

Khi chất thạch anh lục làm cho chiếc điều khiển từ xa của gã

Cudgeon bị chập mạch, nội lực của thạch anh sẽ dội ngược trở lại phòng điều khiển. Không chút chậm trễ, Foaly hoạt hoá những chiếc vòng được gài bên dưới lớp màng bám trên mình những con yêu tinh tội phạm. Anh làm vậy để bọn này không thể chiến đấu ngay lập tức được. Sau đó Foaly cài đặt lại chương trình cho hệ thống đại bác mã hoá DNA để hệ thống này không thể sát thương. Tất cả mọi chuyện diễn ra trong vòng vài giây.

Suy nghĩ đầu tiên của đại uý Kelp là dành cho đám binh lính của anh ta.

- Trật tự đi nào - Kelp quát, giọng anh ta vượt lên trên sự hỗn loạn - Chúng ta có thiệt hại gì không?

Đội trưởng của mỗi nhóm thi nhau trả lời để xác định rằng không có thương vong, thiệt hại nào.

- Chúng ta rất may mắn - một bác sĩ trợ chiến nhận xét - Trong toà nhà không còn một giọt yêu thuật nào nữa, cũng chẳng còn một gói thuốc nào. Viên chỉ huy tiếp theo nếu có mệnh hệ gì thì đành phải chịu đựng mà thôi.

Troulbe dồn sự chú ý vào căn phòng của Opal, trông anh ta chẳng vui chút nào.

Foaly khử cực màn hình thạch anh và mở một kênh phát:

- Xin chào, những người đồng đội. Tôi không phải là người đứng sau vụ việc này. Cudgeon là kẻ chủ mưu. Tôi vừa cứu thoát tất cả mọi người. Tôi đã gửi tin nhắn tới một chiếc điện thoại di động, dù rằng chuyện này cũng chẳng dễ dàng gì. Các bạn nên trao tặng cho tôi một tấm huân chương.

Troulbe nắm chặt tay:

- Được thôi, Foaly, hãy tới đây và hãy cho phép tôi trao tặng tho anh một tấm huân chương.

Foaly không phải là người có tài ăn nói, giao tiếp xã giao, nhưng chí ít thì anh cũng nhận thấy những mối đe doạ ẩn giấu trong những lời lẽ ấy.

- Ồ không. Giờ thì không được. Tôi phải ở lại đây cho đến khi chỉ huy Root quay trở lại, ông ấy có thể giải trình mọi chuyện.

Nhân mã tắt vụt màn hình rồi sau đó bận rộn với chiếc máy ghi âm hình con rệp. Anh sẽ cách ly mọi dấu vết có liên quan đến Opal Koboi rồi sau đó xoá chúng khỏi hệ thống. Anh có phải là người mắc chứng bệnh hoang tưởng không. Lúc này ai là người mắc bệnh hoang tưởng, Holly chăng? Giờ thì ai là kẻ hoang tưởng đây?

Chương 14: Ngày của cha

MURMANSK

Phong cảnh biên Đại Tây Dương nằm giữa hai địa danh Murmansk và , Severomorsk ở Bắc cực đã có thời kỳ trở thành bãi nghĩa địa dưới lòng đại dương dành cho một hạm đội hùng mạnh của Nga. Dễ đến một trăm chiếc tàu ngầm hạt nhân nằm han rỉ trong những hốc đá dưới những loại nhỏ và vịnh hẹp nằm ven bờ biển, chỉ có một đội tuần tra lướt qua lướt lại để cảnh báo nguy hiểm cho những vãn khách giàu tính hiếu kỳ. Vào ban đêm, bạn có thể nhìn thấy những dải sáng lấp lánh và nghe thấy những tiếng kêu vo vo mà không gặp bất kỳ khó khăn hay trở ngại nào.

Chiếc tàu ngầm ấy có tên là Nikodim. Một cơn bão nhiệt đới xảy ra dữ dội ở Tây Thái Bình Dương 20 năm về trước, cùng với những ống dẫn han rỉ và một lò phản ứng rò rỉ đã hội ngộ, một sự hội ngộ không mong đợi và cũng chính ở nơi đây, trùm Mafia có tên Britva đã ra lệnh cho đám thuộc hạ tiến hành một cuộc trao đổi về trường hợp của Artemis Cha.

Mikhail Vassikin và Kamar không cảm thấy hài lòng với sự kiện này cho lắm. Chúng buộc phải ngủ trong phòng của hạm trưởng trong suốt hai ngày nay và tin rằng sinh mệnh của mình đang bị rút ngắn từng phút.

Vassikin ho lụ khụ:

- Mày có nghe thấy chuyện đó không. Những gì tao nghĩ không đúng đâu. Đây là chất phóng xạ, tao bảo mày thế đấy.

- Toàn bộ chuyện này thật tức cười - Kamar càu nhàu - Thằng bé Fowl mới mười ba tuổi. Mười ba tuổi! Nó chỉ là một thằng nhãi ranh miệng còn hôi mùi sữa. Làm sao một đứa trẻ lại có thể kiếm được một khoản tiền trị giá đến năm triệu đôla? Chuyện này thật điên rồ.

Vassikin ngồi trên giương:

- Không thể nào. Tao nghe người ta đồn thổi nhiều về chuyện này. Họ nói thằng bé có nhiều phép thuật.

Kamar khụt khịt mũi tỏ ý chê bai:

- Phép thuật? Yêu thuật à. Này, hãy đi mà chúi đầu vào chiếc lò phản ứng ấy, mày chẳng khác nào một bà lão cả

- Không, tao có một mối liên lạc tại trung tâm cảnh sát quốc tế Interpol. Họ lưu giữ một tập hồ sơ về thằng bé này. Một thằng bé mười ba tuổi và một tập hồ sơ. Bây giờ tao đã 37 tuổi đời mà Interpol vẫn chưa có một tập hồ sơ dữ liệu nào về tao cả - Giọng nói của người đàn ông Nga nghe đầy vẻ thất vọng.

- Một tập hồ sơ. Thế còn chuyện yêu thuật của thằng bé thì sao?

- Nhưng đầu mối của tao thề rằng thằng bé Fowl được cả thế giới biết đến trong cùng một ngày, ở cùng một thời điểm đấy.

Kamar chẳng thấy ấn tượng gì với chuyện này:

- Đầu mối đó còn hèn nhát hơn mày ấy chứ. Mày có thể tin nếu mày muốn. Nhưng tao sẽ hạnh phúc nếu thoát khỏi con tàu đáng nguyền rủa này mà vẫn còn sống sót, bằng cách này hay cách khác.

Kamar kéo chiếc mũ lưỡi trai bằng lông trùm kín tai:

- Thôi đủ rồi. Đi nào. Đã đến lúc rồi.

- Cuối cùng thì cũng đến lúc - Vassikin thở dài.

Hai người đàn ông đi kiếm tên tù nhân từ ca bin bên cạnh. Họ không cần lo lắng gì đến chuyện tù nhân tẩu thoát. Một bên chân của người tù đã bị hỏng và chiếc mũ chụp an toàn được phủ lên đầu ông. Vassikin quăng Fowl Cha lên vai rồi leo những nấc thang dẫn tới đài chỉ huy.

Kamar dùng một chiếc radio để kiểm tra đội trợ giúp. Có trên một trăm tên tội phạm đang ẩn trốn giữa những đống tuyết và đám cây bụi bị đông cứng lại. Những đầu thuốc lá toả sáng trong đêm tối trông giống như những chú đom đóm lập loè.

- Dập ngay thuốc đi, lũ ngốc - Kamar rít lên đầy vẻ giận dữ - Bây giờ đã nửa đêm rồi. Thăng nhãi Fowl có thể xuất hiện ở đây bất kỳ lúc nào. Hãy nhớ, không ai được bắn cho đến khi tao ra lệnh. Sau đó mọi người mới được bắn.

Bạn có thể nghe thấy tiếng rít giận dữ của Kamar khi một trăm đầu mẩu thuốc lá dúi vào trong tuyết. Một trăm tên thuộc hạ, điều hành ắt là tốn kém. Nhưng chỉ là một giọt nước trong đại dương nếu so với những gì Britva đã hứa hẹn.

Dù Artemis từ đâu đến, cậu đều lâm vào tình trạng nan giải. Không có lối thoát cho cậu, cũng không có lối thoát nào cho tha, trong khi đó Kamar và Vassikin vẫn bình yên vô sự đằng sau đài chỉ huy bọc thép.

Kamar cười toe toét. Để xem yêu thuật của bọn mày đến đâu nào, bọn Ailen kia.

Holly quan sát khung cảnh xung quanh qua chiếc máy lọc ban đêm kỹ thuật cao được gắn trong chiếc mũ của cô với cặp mắt của một sĩ quan dày dặn kinh nghiệm. Trong khi đó, Butler lại chết tắc với chiếc ống nhòm tầm thường cũ kỹ.

- Cô đếm được bao nhiêu điếu thuốc lá?

- Hơn tám mươi điếu. Con số có thể lên đến một trăm. Nếu anh đi đến đó. bọn chúng sẽ tóm gọn anh.

Root gật đầu đồng tình. Đây quả là một cơn ác mộng về chiến thuật của cả đội.

Họ đóng trại trên một sườn đồi cao khá dốc phía đối diện. Thậm chí Hội đồng đã ủng hộ cho cả đội một vài đôi cánh kiểu mới nhờ sự cộng tác của Artemis, trong thời gian gần đây.

Foaly đã phục hồi được chức năng gửi thư điện tử cho chiếc máy tính xách tay của Artemis đồng thời phát hiện ra một tin nhắn: *Năm triệu đôla. Nikodim. Murmansk. Nửa đêm, ngày mười bốn.* Mẩu tin rất ngắn và đi thẳng vào vấn đề. Mẩu tin đó còn cho biết gì nữa không? Họ đã để tuột mất cơ hội chộp lấy Artemis Cha trước khi ông bị giải đến một địa điểm khác, và bây giờ bọn Mafia đang giam giữ ông.

Mọi người tụ tập xung quanh khi Butler lấy một chiếc kim lazer phác lên tuyết một lược đồ.

- Tôi đoán rằng mục tiêu cần giải cứu của chúng ta đang bị giam giữ tại đây, trong đài chỉ huy. Để có thể đến được đó, chúng ta phải đi bộ suốt cả chặng đường dọc theo chiếc tàu ngầm. Bọn chúng có một trăm tên đang phục kích xung quanh. Hiện nay, chúng ta không có hỗ trợ đường không, không có hệ thống thông tin liên lạc bằng vệ tinh và rất ít vũ khí - Butler thở dài ngao ngán - Tôi xin lỗi, cậu chủ Artemis. Tôi không thấy kế hoạch này khả quan một tẹo nào.

Holly quỳ xuống để quan sát lược đồ kỹ lưỡng hơn:

- Nếu muốn hoãn thì sẽ mất thêm vài ngày nữa. Chúng ta không thể đánh tiêu diệt vì chiếc tàu này có chứa chất phóng xạ, thêm vào đó cũng không có cách tiếp cận sát hơn với đối phương để sử dụng thuật thôi miên.

- Thế còn vũ khí của LEP thì sao - Artemis vẫn cố hỏi mặc dù cậu đã biết tỏng câu trả lời.

Root ngậm điếu xì gà chưa châm:

- Chúng ta đã thảo luận vấn đề này rồi, Artemis. Cậu muốn có bao nhiêu hoả lực chúng tôi cũng có đủ, nhưng nếu chúng tôi khai hoả, cha cậu sẽ là người bị bắn đầu tiên. Một nguyên tắc cơ bản mà những kẻ bắt cóc thường áp dụng là đem con tin làm bia đỡ đạn nếu đối phương nổ súng.

Artemis kéo chiếc áo choàng được LEP trang bị cho chiến đấu sát cổ rồi nhìn chằm chằm vào lược đồ:

- Nếu chúng ta chịu giao tiền cho bọn chúng thì sao.

Foaly đã in năm triệu đôla từ những tờ giấy bạc có mệnh giá nhỏ. Thậm chí anh ta còn yêu cầu cả đám yêu tinh làm nhàu tiền một chút.

Butler lắc đầu:

- Đó không phải là cách mà bọn người này muốn. Nếu ông Fowl còn sống, ông ấy sẽ là mối lo thường trực của bọn này. Ông ấy buộc phải chết.

Artemis khẽ gật đầu. Rõ ràng là không có giải pháp nào. Artemis sẽ phải tiến hành kế hoạch mà cậu đã từng vạch ra khi còn ở cảng phi thuyền tại Bắc cực.

- Thôi được. Tôi có một kế hoạch, nhưng hơi cực đoan một chút.

Chuông điện thoại của Mikhail Vassikin reo vang, phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch của Bắc cực. Vassikin suýt ngã xuống cửa đài chỉ

huy.

- Ai đấy. Có chuyện gì thế. Tôi đang bận.

- Tôi là Artemis Fowl - một giọng Nga không chút tì vết vang lên, thứ âm thanh ấy còn tê lạnh hơn cả tuyết ở Bắc cực nữa - Bây giờ đã nửa đêm. Tôi đang ở đây.

Mikhail dùng ống nhòm quan sát khung cảnh xung quanh.

- Ở đây. Ở đây là chỗ nào? Tôi chẳng nhìn thấy gì cả.

- Cũng đủ gần.

- Làm thế nào mà cậu lại có được số máy của tôi?

Tiếng cười vang lên trong tai nghe. Thứ âm thanh khiến Vassikin cảm thấy bực mình.

- Tôi có quen một người. Anh ta có tất cả các số điện thoại.

Mikhael hít một hơi thật sâu rồi tự trấn tĩnh mình:

- Cậu có mang theo tiền không?

- Tất nhiên rồi. Thế ông có túi đề đựng không?

- Tất nhiên là có rồi.

Lại một tiếng cười khe khẽ:

- Tất cả những gì tôi có thể quan sát thấy là một thằng đần béo múp, một con chuột nước nhỏ xíu và một người nào đó đội mũ trên đầu. Người đó có thể là bất kỳ ai. Tôi sẽ không thanh toán năm triệu đôla cho người anh họ của anh đâu, Yury.

Vassikin phóng mình xuống mạn dưới đài chỉ huy:

- Thằng nhóc Fowl có thể quan sát thấy chúng ta - Hắn ta rít vào tai Kamar - Cúi xuống.

Kamar lao nhanh sang mạn bên kia của đài chỉ huy, đánh thức đám thuộc hạ:

- Thằng bé đang ở đây. Fowl đang ở đây. Lục soát tất cả mọi nơi.

Vassikin lại áp ống nghe vào tai:

- Vậy thì xuống đây mà kiểm tra. Cậu sẽ thấy ngay thôi.

- Tôi có thể nhìn rõ từ vị trí này, ông hãy tháo mũ ra.

Mikhail lấy tay che ống nghe rồi quay sang hỏi Kamar:

- Thằng nhãi yêu cầu tao cởi mũ ra. Tao phải làm gì bây giờ?

Kamar thở dài. Mọi chuyện trở nên đơn giản khi biết rõ ai là người thông minh hơn trong nhóm. Cởi mũ ra. Điều đó có gì khác biệt đâu so với chuyện cả hai người sẽ bị mất mạng trong vòng năm phút nữa.

- Được, được thôi Fowl. Tôi đang bỏ mũ ra. Người tiếp theo cậu sẽ nhìn thấy là cha cậu - Gã đàn ông Nga vóc người to lớn dựng tù nhân lên mép đài chỉ huy. Hắn giơ một tay ra rồi cởi chiếc mũ trùm đầu của tù nhân làm từ vỏ bao tải.

Ở phía bên kia đầu dây, Artemis nghe rất rõ tiếng ai đó đang thở.

Qua máy lọc được trang bị trên chiếc mũ cậu mượn của LEP, Artemis có thể thấy rõ đài chỉ huy cứ như thể nó chỉ cách nơi cậu đứng một mét thôi vậy. Khi chiếc mũ rơi xuống, cậu không sao nén

nổi xúc động.

Người tù ấy chính là cha cậu. Rõ ràng trông ông ấy có hơi khác nhưng cậu vẫn nhận ra. Không cần nghi ngờ gì nữa, đó chính là Artemis Cha, Artemis Fowl Đệ nhất.

- Tốt - giọng của gã người Nga văng vẳng bên tai cậu - Có phải là ông ta không hả? Artemis cố gắng trấn tĩnh để giọng cậu không run rẩy.

- Đúng đấy! Đúng rồi. Xin chúc mừng, ông đang nắm giữ trong tay một món hàng béo bở.

Trong đài chỉ huy, Vassikin giơ ngón tay cái về phía tên đồng loã:

- Đúng là hắn ta rồi - gã rít lên sung sướng - Chúng ta đang ở trên một núi tiền.

Kamar không cảm thấy tự tin với tình huống này một chút nào. Không nên quá vui mừng khi chưa cầm tiền trong tay.

Butler nắm chắc khẩu súng trường tầm xa của dân tiên. Anh đã lượm được nó trong kho vũ khí của LEP. Khoảng cách từ vị trí này tới đài chỉ huy là 1500 mét. Phát đạn này không phải dễ dàng gì. Nhưng không có gió, vả lại Foaly đã đưa cho anh một chiếc kính viễn vọng hạng nhất đề ngắm vào mục tiêu giùm Butler rồi. Phần thân phía trên của Artemis Cha được đặt vào trung tâm. Butler hít một hơi thật sâu.

- Artemis này, cậu có chắc chúng ta nên bắn không? Chuyện này thật ra rất mạo hiểm đấy.

Artemis không trả lời, cậu kiểm tra đi kiểm tra lại dễ đến một trăm lần rồi xem Holly đã ở đúng vị trí hay chưa. Tất nhiên cậu đâu dám chắc có nên bắn hay không. Có đến hàng triệu tình huống khác nhau có thể xảy ra trong một trường hợp, nhưng Artemis đã quyết định sử dụng giải pháp này. Artemis gật đầu. Cậu ta chỉ gật có một lần duy nhất.

Bulter bóp cò.

Viên đạn găm trúng vào bờ vai của tù nhân, ông chao đảo gục vào người Vassikin khiến gã giật cả mình.

Vassilin gào lên giận dữ rồi liệng người tù đẫm máu về phía mép đài chỉ huy.

Artemis cha trườn dọc theo sống tàu, lao xuyên qua những tảng băng mỏng rồi bấu chặt lấy thân tàu.

- Thằng nhãi ấy đã bắn vào hắn ta - tên tướng cướp gào lên - con quỷ sa tăng ấy đã bắn vào chính bố mình.

Kamar bàng hoàng, sửng sốt:

- Đồ ngu - Hắn ta tru tréo - Mày vừa thả con tin đi rồi đấy - hắn nhìn vào vùng nước đen kịt không rời mắt. Chẳng còn dấu vết nào của người đàn ông Ailen ấy còn sót lại ngoại trừ những tiếng sóng nhỏ rì rầm.

- Nếu mày muốn thì cứ nhảy xuống đó mà tóm cổ hắn ta -

Vassikin nói giọng có vẻ rầu rĩ lắm.

- Liệu hắn đã chết chưa?

Gã đồng loã nhún vai:

- Có thể, hắn chảy máu rất nhiều. Nếu viên đạn không kết liễu đời hắn thì nước biển cũng sẽ dìm chết hắn ta. Chúng ta không có lỗi trong vụ này.

Kamar chửi thề đầy vẻ hằn học:

- Nhưng liệu Britva có nghĩ như vậy không?

- Britva - Vassikin thở hổn hển. Điều duy nhất mà tên cướp này có thể suy nghĩ thấu đáo là tiền - Lạy Chúa, chúng ta sẽ bỏ mạng mất thôi.

Chiếc điện thoại di động vẫn kêu rẹt rẹt trên boong tàu, tiếng nói vẫn vọng ra. Fowl vẫn ở bên kia đầu dây. Mikhail rụt rè cầm chiếc điện thoại lên, cứ như thể đó là một trái lựu đạn vậy.

- Fowl đó phải không? Cậu vẫn còn ở đó đấy chứ.

- Tôi đây - Artemis trả lời.

- Cậu là một con quỷ sa tăng điên rồ! Cậu đang làm gì vậy hả? Cha cậu chắc đã chết rồi. Tôi nghĩ chúng ta nên thương lượng với nhau thì hơn!

- Chúng ta vẫn đang thương lượng đấy thôi. Có một tin mới cho ông đây, ông vẫn có thể kiếm được chút ít trong đêm nay.

Mikhail đã bớt hoảng sợ và bắt đầu tập trung hơn. Liệu hắn vẫn còn lối thoát cho cơn ác mộng này hay không?

- Tôi vẫn đang nghe đây.

- Điều cuối cùng mà tôi cần là cha tôi sẽ trở về nhà để phá huỷ đi những gì tôi đã tạo dựng trong suốt hai năm qua.

Mikhail gật đầu. Hắn có thể hiểu được thông tin này.

- Vì thế, ông ta phải chết. Chắc chắn tôi sẽ phải tự mắt nhìn thấy việc đó. Nhưng tôi vẫn có thể để lại cho ông chút đỉnh.

Mikhail hầu như nín thở hoàn toàn:

- Chỉ một chút thôi sao?

- Một khoản tiền chuộc. Là toàn bộ năm triệu đôla.

- Tại sao cậu lại làm thế?

- Khi ông nhận được tiền. Tôi đã trở về nhà an toàn. Thế đã công bằng chưa.

- Nghe cũng có vẻ công bằng đấy.

- Tốt lắm. Giờ thì ông hãy nhìn sang bên kia vịnh, phía trên con lạch nhỏ ấy.

Mikhail làm theo lời chỉ dẫn của Artemis. Có một ngọn lửa đang bén lên ngay bên sườn một ngọn đồi phủ đầy tuyết.

- Một cặp tài liệu nằm ngay sát ngọn lửa ấy. Ngọn lửa sẽ lan rộng trong vòng mười phút tới. Nếu tôi là ông, tôi sẽ mò đến đó trước mười phút. Nếu không ông sẽ phải mất nhiều năm mới có thể kiếm được khoản tiền ấy.

Mikhail không bận tâm đến chuyện phải ngắt dở cuộc điện. Hắn ta vứt chiếc điện thoại xuống rồi vụt chạy.

- Tiền - hắn gào vào mặt Kamar - Chạy đến đó mau. Ngọn lửa sắp thiêu trụi tiền của chúng ta.

Kamar vội chạy theo Mikhail, trống ngực của hắn ta đánh thình thịch. Hắn ta vẫn lải nhải hướng dẫn này nọ trên rađio. Ai đó phải tiếp cận được với số tiền đó. Ai thèm bận tâm đến người đàn ông Ailen đang chìm nghỉm trong nước biển khi đã có tới năm triệu đô la đề làm chủ đây?

Root chỉ tay về phía Holly vào đồng thời điểm Artemis cha bị bắn.

- Đi nào - Root ra lệnh.

Đại uý Short khởi động đôi cánh rồi lao ra khỏi đỉnh đồi. Tất nhiên những gì họ đang làm đi ngược lại với những quy tắc, luật lệ nhưng phải công nhận một điều là Hội đồng đã chểnh mảng ít nhiều trong việc khép Foaly vào tội phản bội tổ chức. Trong hoàn cảnh như thế, chàng Nhân mã đã luôn tìm cách thông tin liên lạc, và điều ấy cũng chứng tỏ rằng tất cả những thành viên trong Hội đồng đã quá gắn bó với những chiếc điều khiển từ xa cùng với những kỹ thuật kỳ diệu của dân tiên trong khi những thứ đó rất dễ bị huỷ hoại khi họ bị bắt hay bị truy đuổi.

Holly đã theo dõi những sự kiện xảy ra trên chiếc tàu ngầm thông qua tấm kính che mặt. Cô thấy phát đạn ảnh hưởng đến phần vai của Artemis cha, đẩy ông bật vào gã người Nga. Máu đỏ thấm đẫm toàn bộ phần cô nhìn thấy: Nó vẫn còn ấm, đủ để chiếc máy tìm kiếm nhờ nhiệt của cô có thể thấm lại. Holly phải thừa nhận quyết định này cũng đem lại hiệu quả. Có thể kế hoạch của Artemis sẽ có ích. Có thể hai gã đàn ông người Nga này sẽ bị lừa. Con người thường chỉ nhìn thấy cái mà họ muốn thấy.

Nhưng rồi mọi chuyện đã trở nên tồi tệ.

- Ông ấy ở trong nước - Holly gào lên trong chiếc micro gắn với mũ, rồi cô mở hết cỡ bộ điều khiển của đôi cánh - ông ấy vẫn còn sống, nhưng chắc không được bao lâu nữa trừ khi chúng ta có thể giải nguy cho ông ấy.

Holly bay là là trên lớp băng bóng loáng, đôi tay bắt chéo trước ngực để bay với tốc độ cao hơn. Trông cô giống như một chú chim hay một chú hải cẩu đang rẽ sóng. Chiếc tàu ngầm lờ mờ hiện ra trước mắt Holly.

Trên boong tàu Nikodim, bọn thuộc hạ người Nga đang tản ra. Từ đài chỉ huy, chúng leo xuống qua một chiếc thang, bước chân thật vội vã. Trên bờ vịnh, cảnh tượng cũng diễn ra tương tự. Lũ tay thân cũng sục sạo khắp mọi nơi, chúng lao xuyên qua những tầng cây thấp đầy tuyết phủ. Chắc chắn chỉ huy Root đã đốt lửa. Hai gã Người Bùn kia chắc sẽ phát cuồng lên khi tìm thấy món tiền quý báu ấy, rồi sẽ khiến nó tan biến trong vòng 72 giờ đồng hồ. Bọn chúng cũng cần phải có

thời gian để giao tiền cho ông chủ. Nếu chỉ có số lẻ thì hẳn ông chủ sẽ không cảm thấy hài lòng vì phần lớn khoản tiền đã bốc hơi.

Holly lướt qua thân tàu, trong bộ quân phục và chiếc mũ đội đầu, cô vẫn an toàn dưới tác động của phóng xạ. Vào cái khoảng khắc cuối cùng ấy, cô thấy phấn chấn hơn. Cô núp ở bờ Bắc sát với đài chỉ huy. Cô đạp vào bộ điều khiển để bay là là trên hố băng nơi người đàn ông ngã xuống. Giọng chỉ huy vang lên, nhưng Holly không buồn trả lời. Cô còn có nhiệm vụ phải làm nên không còn thì giờ để trao đổi.

Dân tiên ghét cay ghét đắng giá lạnh. Một số người căm thù cái kiểu thời tiết ấy. Nhiệt độ thấp ám ảnh họ đến mức kem họ cũng không dám ăn. Điều cuối cùng mà Holly muốn làm lúc này là nhúng ngón chân vào vùng nước có nhiệt độ dưới không độ có chứa phóng xạ? Nhưng cô còn sự lựa chọn nào khác. "Chết tiệt !" Holly chửi thề rồi lao xuống nước.

Những sợi dây làm tăng nhiệt cực nhỏ trong bộ quần áo của Holly làm giảm dần cường độ cái lạnh, nhưng chúng không thể xua tan hoàn toàn cảm giác lạnh giá. Holly nhận ra rằng mình chỉ còn có vài giây để tìm kiếm trước khi nhiệt độ thấp cản trở hoạt động và làm cô bị choáng.

Phía dưới Holly là người đàn ông nằm bất tỉnh với bộ dạng tái nhợt như một con ma. Holly lóng ngóng với bộ điều khiển. Nếu chạm quá nhiều vào bộ điều khiển, cô sẽ lao xuống quá sâu. Ngược lại nếu chạm không đủ, cô sẽ không tiếp cận được với mục tiêu. Ở mức nhiệt độ như thế cô chỉ có một lựa chọn duy nhất.

Holly đập vào bộ điều khiển. Động cơ kêu lên ro ro rồi đẩy Holly xuống độ sâu mười mét. Tuyệt vời. Cô giật lấy thắt lưng của Artemis cha rồi nhanh chóng buộc ông ta vào thắt lưng Mặt trăng của mình, ông ta yếu đến lả cả người. Cô cần truyền cho ông ta một chút phép thuật, khi đó ông sẽ cảm thấy khá hơn, càng nhanh càng tốt.

Holly liếc nhìn lên phía trên. Mặt băng dường như đã đóng lại. Ở đó có ai không? Root gào trong tai Holly nhưng cô phớt lờ không trả lời mà tập trung để có thể quay lại đất liền.

Những lớp băng trong suốt như pha lê bủa vây lấy hai người như những con nhện đang giăng mạng vậy. Dường như đại dương đang cố gắng hết sức để nghiền nát họ.

Ta không cho là vậy, Holly nghĩ, chĩa chiếc mũ đội trên đầu lên phía mặt nước rồi mở van điều khiển để có thể phóng càng nhanh càng tốt. Họ lao qua lớp băng, tạo nên một cung lửa điện trong không gian rồi rơi phịch xuống bề mặt thô ráp phía trước boong tàu.

Khuôn mặt của người đàn ông cùng màu với khung cảnh xung quanh. Holly thu mình lại để dồn sức mạnh lên ngực của người đàn ông, trông cô hung dữ như một sinh vật ăn thịt vậy, Holly để cho vết thương tiếp cận với không khí buổi đêm. Có vết máu trên boong tàu,

đó chính là máu của cậu bé Artemis: Họ đã cậy nắp của một viên đạn làm bằng chất Hydrosion rồi đổ đầy vào đó những giọt máu rỏ ra từ cánh tay của cậu bé Artemis. Khi viên đạn bắn vào Artemis cha rồi rơi xuống chân ông, chất lỏng màu đỏ thẫm được nén trong viên đạn trào ra rồi bắn tung toé khắp mọi nơi. Một kế hoạch rất hoàn hảo. Tất nhiên, để ông Artemis rơi xuống biển không phải là một chi tiết trong bản kế hoạch đó.

Viên đạn không xuyên qua da của Artemis cha, nhưng ông vẫn chưa an toàn. Bộ phận đo nhiệt của Holly cho thấy nhịp tim của ông vô cùng chậm và cực yếu. Holly đặt đôi bàn tay lên ngực ông.

- Hàn gắn vết thương - cô thì thầm - Hàn gắn đi nào. Phép thuật dồn xuống những ngón tay của Holly.

Artemis không thể chứng kiến cảnh tượng Holly nỗ lực cứu sống cha cậu. Liệu cậu đã có một quyết định sáng suốt hay không? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như viên đạn Hydrosion ấy xuyên vào người cha cậu. Lúc ấy cậu sẽ phải ăn nói ra sao khi gặp mẹ?

- Ô, không - giọng Bulter vang lên.

Trong giây lát, Artemis đã đến bên Butler:

- Chuyện gì thế?

- Cha cậu đang ở dưới nước. Một trong hai gã người Nga chết tiệt kia đã đẩy ông xuống đó.

Artemis rên rỉ. Nước cũng nguy hiểm hệt như bất kỳ viên đạn nào. Cậu đã lo điều gì đó tương tự sẽ xảy ra. Và trên thực tế nó đã diễn ra thật.

Root vẫn đang chú ý đến những cố gắng của Holly để có thể cứu Artemis cha.

- Tốt quá, Holly đang bay trên vùng nước đó. Cô có thấy ông ấy không.

Không có câu trả lời. Chỉ có tiếng nhiễu của sóng truyền vang lên ù ù trong tai nghe.

- Đại uý, cô sao rồi. Trả lời đi chứ?

Vẫn không có động tĩnh gì.

- Holly.

Holly không trả lời được vì cô ấy đã đến trễ, Artemis đinh ninh là vậy. Cô ấy chẳng thể làm gì để cứu nguy cho cha cậu. Tất cả đều là lỗi của mình, Artemis ân hận lắm. Giọng của Root vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Artemis:

- Bọn Nga đang tản ra - Root nói - Holly đang ở trên một hố băng ngay sát chiếc tàu ngầm. Cô ấy đang lao vào. Holly, cô đã có được gì nào? Cố lên, Holly. Nói gì với tôi đi chứ?

Không có gì. Đó có lẽ là khoảng thời gian dài nhất trong đời Artemis.

Sau đó Holly vọt qua mặt băng giống như một chú cá heo bằng sắt vậy. Cử động của cô tạo thành một đường vòng cung xuyên qua

màn đêm tĩnh mịch ở Bắc cực sau đó hạ xuống boong tàu.

- Holly mang theo cha cậu - viên chỉ huy reo lên.

Artemis thò tay vào trong chỗ trống của chiếc mũ bảo vệ, mong chờ Holly nói điều gì đó trên loa. Cậu phóng đại hình ảnh đang quan sát trên tấm mạng che mặt như thể cậu có thể chạm vào người Artemis cha và chứng kiến toàn bộ cảnh tượng Holly dồn toàn bộ trọng lực lên ngực ông rồi truyền phép thuật xuống những ngón tay.

Một vài phút sau đó, Holly ngước lên, nhìn thẳng vào cặp mắt của Artemis cha, cứ như thể biết ông cũng đang nhìn cô vậy.

- Tôi đã tìm được ông ấy - Holly thở hổn hển - Người Bùn vẫn còn sống. ông ấy không khoẻ lắm, nhưng vẫn còn thở.

Artemis quỳ xuống đất, những tiếng thổn thức khiến đôi vai gầy rung lên từng hồi. Suốt một phút, cậu bé khóc. Sau đó Artemis đã kiềm chế được và trở lại với chính mình, một cậu bé lạnh lùng.

- Giỏi lắm, đại uý. Giờ chúng ta sẽ thoát khỏi nơi này trước khi Foaly vô tình kích hoạt một trong số lò phản ứng ở đây.

Trong lòng đất, anh chàng Nhân mã tựa lưng vào bảng điều khiển thông tin liên lạc.

- Đừng kích động tôi thế chứ - anh chàng tặc lưỡi.

Một hay hai phần kết

TARA

Artemis đang trên đường tới trường Thánh Bartleby. Đây là nơi cậu phải ở khi những dịch vụ y tế ở Helsinki xác minh được Artemis cha từ quyền hộ chiếu đã chứng kiến nhiều gian nan mà Foaly làm cho ông.

Holly đã cố hết sức để cứu chữa cho cha cậu, cố làm lành vết thương trên ngực ông, thậm chí còn lấy lại thị lực cho cặp mắt mù loà của ông. Nhưng đã quá trễ nên Holly không thể nào có thể chữa lành một bên chân cho ông. Artemis cha cần được điều trị lâu đài, và quá trình điều trị ấy phải được tiến hành tại một nơi mà người ta có thể đưa ra những lời giải thích hợp lý. Vì vậy mà Holly đã bay theo hướng Tây Nam để đến Helsinki, rồi đặt Artemis cha đang bất tỉnh tại cửa ra vào bệnh viện trong một trường đại học Y. Một phu khuân vác đã nhìn thấy bệnh nhân đó đang bay, nhưng ngay sau đó trí nhớ của anh ta về cảnh tượng ấy đã bị xoá sạch.

Khi Artemis cha hồi phục, những chuyện đã diễn ra trong suốt hai năm qua chỉ còn là một cảnh tượng mơ hồ, và ký ức cuối cùng của ông là một cảnh tượng rất hạnh phúc: mời cả gia đình đến dự buổi tiệc chia tay tại bến cảng Dublin. Hãy cảm ơn Foaly và kỹ thuật tẩy não cao siêu của anh ấy.

- Tại sao lúc đó tôi lại không đi cùng các bạn cơ chứ - Chàng Nhân mã nói một cách chua xót khi nhóm của Artemis quay trở lại Trung tâm Cảnh sát - Làm công việc là ủi quần áo cho các bạn trong khi tôi ở đó chẳng hạn.

Artemis mỉm cười. Gần đây cậu rất hay làm việc đó. Ngay cả buổi chia tay với Holly cũng tốt đẹp hơn cả những gì Artemis trông đợi khi xem xét thực tế cô đã chứng kiến cảnh Artemis đã bắn vào người cha của mình. Artemis nhún vai. Sau kế hoạch đặc biệt đó, cậu bé đã thức trắng nhiều đêm.

Viên đại uý hộ tống họ đến Tara, nhét họ qua một hàng rào địa chấn ba chiều. Thậm chí còn có một con bò ở khoảng không gian ba chiều đó đang nhai những chiếc lá ảo để giúp con người khỏi nhuốm mùi tiên giới nữa chứ!

Artemis lại mặc lên người bộ đồng phục học sinh, thật kỳ lạ khi kỹ thuật của con người có thể lưu giữ được chiếc áo. Cậu bé hít mạnh vào ve áo.

- Chiếc áo nỉ này có mùi rất khác thường - cậu bé nhận xét - Mùi này rất dễ chịu nhưng rất lạ.

- Nó đã được tẩy hoàn toàn - Holly vừa nói vừa mỉm cười - Foaly

đã phải giặt nó ba lần trong máy để tẩy sạch

- Để tẩy sinh mùi hôi của Người Bùn khỏi chiếc áo chứ gì - Artemis nói tiếp.

- Chính xác.

Trên đầu họ, trăng rằm toả ra những dải sáng trông giống như một trái bóng golf vậy. Holly cảm thấy khúc hát ma thuật của trăng đang căng trào trong cô.

- Foaly cho hay là vì tất cả những gì cậu đã dành cho chúng tôi, anh ấy sẽ không theo dõi Lâu đài nhà Fowl nữa.

- Chuyện đó nghe thật thú vị - Artemis bình luận.

- Đó là một quyết định đúng đắn có phải không.

Artemis đắn đo rồi trả lời:

- Đúng vậy. Tôi sẽ không làm hại đến con người đâu.

- Tốt lắm. Bởi vì số đông các thành viên trong Hội đồng muốn tẩy não cậu. Nếu chuyện này diễn ra, chỉ số IQ của cậu sẽ thấp xuống đáng kể đấy.

Butler chìa tay ra:

- Cảm ơn đại uý. Tôi không nghĩ mình còn cơ hội gặp lại cô.

Holly nắm lấy bàn tay ấy:

- Nếu anh muốn, thì giờ cũng quá muộn rồi - Viên đại uý quay về phía toà thành của dân tiên - Tôi nên đi bây giờ, trời cũng sắp sáng rồi. Tôi không muốn bị những chiếc máy quay vệ tinh tóm cổ khi không hề có hoá trang gì như thế này. Điều cuối cùng tôi cần là bức chân dung của tôi trên intemet, không phải đúng thời điểm tôi được phục hồi chức vụ tại Recon đâu nhé.

Butler nhẹ nhàng thúc khuỷu tay vào cậu chủ nhỏ của mình.

- Ồ, Holly này... à, đại uý Short.

- Trời đất. Artemis không thể tin rằng mình lại có thể nói ra những từ cảm thán ồ, à như thế. Đó đâu phải là một từ.

- Phải. Nhóc B...Phải, Artemis, gì vậy.

Artemis nhìn thẳng vào cặp mắt Holly, đúng như những gì Butler đã hướng dẫn cậu: Cư xử - văn minh bao giờ cũng khó hơn so với việc ngồi mà tưởng tượng.

- Tôi muốn... ý của tôi là. Tôi muốn nói là...

Một lần nữa Butler lại thúc khuỷu tay vào cậu bé.

- Cảm ơn cô. Tôi nợ cô tất cả mọi thứ. Nhờ có cô mà tôi được gặp lại cha mẹ mình. Cách cô điều khiển chiếc tàu rất đặc biệt. Và khi ở trên tàu... ồ, có thể tôi không bao giờ làm điều mà cô...

Lần thứ ba Butler thúc tay vào Artemis. Lần này thì cậu thôi không ngắc ngứ nữa.

- Xin lỗi. Thực ra. cô hiểu ý tôi rồi đấy.

Khuôn mặt Holly trông thật lạ. Có thể đó là kết quả đan xen giữa cảm giác bối rối và rất có thể là cả cảm xúc vui mừng. Cô nhanh chóng trấn tĩnh lại.

- Có thể tôi cũng mắc nợ cậu một điều gì đó, bé con - cô nói, rồi rút ra một khẩu súng lục. Buter định phản ứng lại, nhưng anh ta nghĩ rằng Holly không hề có ác ý.

Đại uý Short giật một đồng tiền xu bằng vàng từ thắt lưng ra rồi tung nhẹ lên bầu trời có ánh trăng đang soi sáng tầm hai mươi mét. Rất nhanh, cô giơ khẩu súng lên rồi bóp cò. Đồng tiền xu ấy bị đẩy lên cao thêm hai mươi mét nữa sau đó rơi xuống mặt đất. Artemis cố lao người lên, giật lấy nó từ trong không trung. Một hành động thông thường của một chàng trai trẻ.

- Cô bắn giỏi lắm - cậu nói. Có một lỗ hổng nhỏ xíu xuyên qua đồng tiền xu quý giá ấy.

Holly xoè bàn tay của mình ra để lộ một vết thương vẫn còn mới trên một ngón tay.

- Nếu không có cậu, tôi sẽ mất tất cả mọi thứ. Không có máy số từ tính nào có thể sao chép lại độ chính xác như thế này. Vậy nên tôi cũng muốn cảm ơn cậu, tôi nghĩ vậy.

Artemis chìa đồng tiền xu ra.

- Không - Holly nói - Cậu hãy giữ lấy nó, để nhắc nhở cậu.

- Để nhắc nhở tôi sao.

Holly nhìn thẳng vào cậu bé.

- Đồng tiền xu ấy sẽ luôn nhắc nhở cậu một điều: ẩn chứa bên dưới những tính toán ma quỷ, bao giờ cũng có một tia lửa nhỏ của điều thiện. Có lẽ cậu sẽ thổi bùng tia lửa nhỏ ấy đôi lần.

Artemis nắm chặt đồng tiền xu ấy. Hơi ấm lan toả ra khắp lòng bàn tay:

- Vâng, có lẽ là như vậy.

Một chiếc trực thăng cỡ nhỏ kêu vù vù trên đầu Artemis. Cậu liếc nhìn lên bầu trời, và khi cúi xuống, Holly đã biến mất. Một màn sương mù ấm áp bao phủ lấy lớp cỏ.

- Tạm biệt nhé, Holly - cậu bé thì thầm.

Chiếc xe Bentley khởi động ngay khi chìa xoay lần đầu. Chưa đến một giờ sau, Artemis và Butler đã tới cổng chính của trường Thánh Bartleby.

- Cậu phải chắc chắn lúc nào cũng mở điện thoại nhé - Butler cằn nhằn, rồi nắm lấy cánh cửa - Một số nhân viên tại Helsinki sớm muộn gì cũng sẽ thu thập được dấu vết của chúng ta từ phía Interpol. Máy tính trung tâm đã phục hồi lại được bộ hồ sơ của cha cậu, một lần nữa chúng ta lại phải cảm ơn Foaly.

Artemis gật đầu, kiểm tra xem điện thoại di động của mình đã bật hay chưa.

- Hãy cố xác định xem mẹ và Juliet đang ở đâu trước khi tin tức lan truyền. Tôi không muốn dong đuổi đến tận miền Nam nước Pháp để tìm kiếm họ trong mỗi mĩ viện đâu.

- Đúng vậy, Artemis.

- Và hãy kiểm tra xem tài khoản của tôi đã được cất giữ kín đáo hay chưa. Không nên để cha biết được chính xác hai năm vừa qua tôi đã bận bịu với chuyện gì.

Butler mỉm cười:

- Vâng, thưa cậu chủ Artemis.

Artemis bước về phía cổng trường rồi ngoái đầu lại.

- À Butler này, còn một điều nữa, ở Bắc cực ấy...

Artemis không hỏi hết câu, nhưng người vệ sĩ đã biết thừa câu trả lời.

- Vâng, cậu chủ Artemis - Butler nói giọng nhẹ nhàng - Cậu đã làm đúng. Đó cũng chính là giải pháp duy nhất.

Artemis gật đầu, rồi cậu vẫn đứng ở cổng trường cho đến khi chiếc Bentley khuất bóng trong đại lộ. Từ thời khắc này, cuộc sống sẽ đổi khác. Giờ đây cậu đã có cả cha lẫn mẹ, vậy nên những kế hoạch của cậu sẽ phải được vạch ra kỹ lưỡng hơn, chi tiết hơn, cẩn thận hơn. Đúng vậy, cậu chịu ơn nhiều người, nhưng Mulch Diggums... lại là vấn đề khác. Có quá nhiều việc cần phải làm mà thời gian thì ngắn ngủi.

Văn phòng tư vấn, trường Thánh Bartleby, dành cho nam sinh.

Không những Bác sĩ Po vẫn được trường Thánh Bartleby thuê mà ông ta dường như còn cảm thấy được động viên rất nhiều khi Artemis xuất hiện vào giờ giải lao của ông. Những bệnh nhân khác của ông là những trường hợp tương đối dễ giải quyết, liên quan đến việc kiểm soát những cơn giận dữ, căng thẳng vì thi cử và bệnh e ngại trước mọi người. Mà họ đều là những giáo viên cả đấy nhé.

Artemis ngồi yên trên ghế, cố gắng cẩn thận để không tình cờ bấm vào nút khởi động trên chiếc điện thoại di động của mình.

Bác sĩ Po nhìn vào màn hình máy vi tính rồi gật đầu:

- Hiệu trưởng Guiey đã gửi cho tôi lá thư điện tử của cậu. Chuyện này thú vị đây.

- Tôi xin lỗi về điều đó - Artemis lẩm bẩm, rất ngạc nhiên khi nhận thấy cậu thực sự hối lỗi. Thường thường làm cho người khác buồn sẽ khiến cậu bé cảm thấy thoải mái

- Tôi bị chối bỏ. Vì vậy, tôi đành tiết lộ những nỗi lo lắng với ông.

Po mỉm cười:

- Rất tốt. Đó chỉ là thứ cuốn sách nói đến thôi mà.

- Tôi biết - Artemis nói. Và cậu bé biết rõ bác sĩ E Roy Dean Schlippe đã đóng góp một chương cho cuốn sách đặc biệt ấy.

Bác sĩ Po đặt chiếc bút máy của mình xuống, đó là điều ông ta chưa từng làm trước đây.

- Cậu biết đấy, chúng ta vẫn chưa giải quyết được vấn đề cuối cùng.

- Vấn đề gì vậy, thưa bác sĩ.

- Vấn đề chúng ta đã đề cập đến lần trước. Về lòng tôn trọng

đúng không nào.

- À thì ra là vấn đề đó.

Po gõ gõ những ngón tay:

- Giả sử tôi và cậu thông minh ngang ngửa nhau, hãy cho tôi một câu trả lời chân thật nhé.

Artemis nghĩ đến hình ảnh người cha đang phải nằm trong bệnh viện Helsinki, đến những lần liều mạng của đại uý Holly Short để cứu thoát cha. Tất nhiên cậu cũng nhớ đến Butler, không có ông ta, cậu sẽ không bao giờ thoát ra khỏi Phòng thí nghiệm Koboi. Artemis ngước mắt nhìn lên, bất chợt cậu bắt gặp bác sĩ Po đang mỉm cười.

- Này chàng trai trẻ, cậu đã tìm thấy một ai đó xứng đáng để cậu tôn trọng hay chưa.

Artemis mỉm cười đáp lại:

- Có. Tôi tin rằng mình đã tìm thấy những con người như thế.

Cuộc phỏng vấn hiếm hoi với tên tội phạm bậc thầy

Tên: Artemis Fowl

Tài sản đáng giá nhất: Tài sản giá trị nhất của tôi là người vệ sĩ tên là Butler. Không có ông ta, tôi sẽ phung phí thì giờ quý giá của mình. Bằng sức mạnh cơ bắp, Butler đã biến những kế hoạch mơ hồ của tôi thành hiện thực. Nói cách khác, ông ấy là người to lớn, lực lưỡng và có khả năng làm cho nhiều người khiếp sợ.

Cậu đã từng đến thăm nhiều nơi trên khắp thế giới trong cuộc hành tinh truy tìm Cuốn sách phép thuật và giải cứu người cha. Đâu là nơi cậu thích nhất và tại sao cậu lại thích nơi ấy? Để tôi đoán xem, câu hỏi này thực sự đã khiến tôi bị ám ảnh. Lúc đó, phong cảnh thực sự chẳng có nghĩa lý gì với tôi cả. Nên tất nhiên bây giờ tôi mới cảm thấy ân hận vì đã không để ý đến chúng. Nếu phải lựa chốn một nơi yêu thích, tôi sẽ nói đó chính là Lâu đài nhà Fowl. Có thể nơi này chẳng có nghĩa lý gì đối với một người, nhưng tôi biết chính ngôi nhà ấy là nơi vàng được cất giữ.

Mong muốn lớn nhất của cậu: Một câu hỏi thật khó trả lời. Tôi là tuýp người có nhiều tham vọng. Nhưng trên thực tế, mong muốn lớn nhất của tôi là khôi phục lại cơ ngơi của gia đình, giúp doanh nghiệp của cha xâm nhập vào thị trường Nga.

Cậu thường làm gì khi không làm việc với chiếc máy tính? Tôi có ý định sẽ sử dụng máy tính nhiều hơn nữa. Thỉnh thoảng tôi có dịp dạo chơi qua công viên xanh nằm trên phố Sain Stephen ở Dublin chỉ để vãn cảnh thiên nhiên do con người tạo ra. Nếu tôi phải khai thác tận dụng đến nguồn lực con người, tôi sẽ phải tận hiểu rõ họ có khả năng gì.

Cậu có dự định gì cho những cuộc phiêu lưu tiếp theo? Đối với một con người như tôi, những cuộc phiêu lưu như vậy đã quá đủ, cảm ơn bạn rất nhiều vì câu hỏi này. Tôi sẽ nhường lại cơ hội phiêu lưu mạo hiểm ấy cho Holly và những người cộng sự của cô ở LEP. Trong tương lai, tôi muốn vạch kế hoạch chi tiết để có thể hợp tác mạnh hơn nữa với giới Mafia ở Nga. Ví dụ, vi tính là lĩnh vực tôi dành nhiều quan tâm hơn cả. Tôi đã tạo được một chiếc máy tính siêu hạng nhờ những kĩ thuật thần kỳ mà Butler đã cố gắng bảo quản giùm tôi và tôi cũng nuôi ý định sẽ thông minh khả năng ưu việt của chiếc máy tính này trước giới thương nhân Mỹ - những người khét tiếng là tàn nhẫn - mặc dù tôi dám chắc danh tiếng ấy của họ hoàn toàn là phóng đại. Trong bất kỳ hoàn cảnh nào, Butler cũng sẽ bảo vệ tôi, vậy nên sẽ không có bất trắc nào xảy ra đúng không...?

Để có thể tìm hiểu thêm về Artemis Fowl, xin mời truy cập vào trang web sau: wwww.puffin.co.uk